

Giữ Chặt Chị Gái

Contents

Giữ Chặt Chị Gái	1
1. Tiết Tử	1
2. Chương 1	5
3. Chương 2	13
4. Chương 3	22
5. Chương 4	30
6. Chương 5	39
7. Chương 6	46
8. Chương 7	53
9. Chương 8	61
10. Chương 9 [end]	68

Giữ Chặt Chị Gái

Giới thiệu

Rốt cuộc “Vì sao”??? Quả thực ông trời sinh cô ra có số khổ mà , đường tình ái không phải “’ xúi quẩy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giu-chat-chi-gai>

1. Tiết Tử

”TIẾT TỬ

Editor : Pé Nấm

Nguồn : [s://namlundidong18.wordpress.com/](http://namlundidong18.wordpress.com/)

“Tiểu Minh, con thích ai nhất ?”

“ Là mẹ.”

“Yêu nhất là ai ?”

“ Chính là chị nhỏ.”

Lần đầu tiên nghe xong , thần sắc Chung mẹ kinh ngạc không nói nên lời.

Một năm này , Chung Duệ Minh năm tuổi, khuôn mặt xinh đẹp hào quang chói lọi như thiên sứ giáng trần. Cả nhà ba đời kinh thương (buôn bán ; kinh doanh), là gia tộc làm ăn lớn ,gia sản coi như cũng phú quý ; cha mẹ , thân thích tướng mạo đều bình thường, sau khi sinh hạ Duệ Minh , cả nhà sợ hãi than không thôi.

Nếu không phải Chung Duệ Minh chào đời có Chung ba ba ở bên cạnh , thực sự không thể không hoài nghi ôm nhâm đứa nhỏ của người khác.

Duệ Minh vừa mới sinh ra, da thịt phần nộn tuyết trắng, lông mi thật dài nhẹ nhàng run run, còn không chờ bác sĩ đánh vào mông (**) , khóe miệng mồm mĩm hơi hơi nở nụ cười đáng yêu.

(**) đỡ để phải “tét” vào mông để kích thích trẻ cất tiếng khóc đầu đời

Nụ cười ngây ngô đáng yêu này lập tức làm phòng sinh một mảnh trắng xóa buồn tẻ nhất thời tràn ngập ánh sáng nhu hòa hòa lẫn không khí vui mừng phấn khích .

Hết lòng tin theo đạo Thiên Chúa giáo bác sĩ vội vàng quỳ xuống, thanh âm lầm bầm khẩn thiết vang lên :
“Đây là thần hiển linh ! Thiên sứ hạ xuống phàm trần !”

Đứa bé xinh đẹp dần dần lớn lên, tính tình thông minh lanh lợi ,nhu thuận là niềm kiêu ngạo tự hào của cả nhà.

Chung mẹ từ ngày sinh hạ Duệ Minh hiện tại đã ba mươi lăm tuổi, là người đảm nhiệm chính trong xí nghiệp gia tộc , lại là dâu cả trong dòng họ, cơ hồ sau khi tịnh dưỡng trong tháng (ở cữ ;ngày sinh nở) liền lập tức bận rộn vui đầu vào xử lý đồng công việc trong văn phòng.

Người trông nom Duệ Minh, trừ bỏ bảo mẫu bên ngoài, cách vách cũng giúp không ít việc. Mà hàng xóm bên cạnh Duệ Minh chỉ có Ngọc Hàn cũng là con gái một trong nhà chơi cùng, liền trở thành bạn tốt, so với Duệ Minh lớn hơn bốn tuổi.

Chung mẹ nghĩ rằng, đứa nhỏ mới năm tuổi làm sao hiểu được cái gì là “Yêu” ? Chỉ là ngày ngày ở chung, cảm thấy đặc biệt thân mật thôi. Chung mẹ rất nhanh vứt bỏ suy nghĩ rối rắm này ra sau đầu.

Qua vài năm, Duệ Minh trở mã càng thanh tú phiêu dật, dần dần giống bộ dáng thiếu niên chững chạc, cơ hồ luôn làm cho người khác nhìn vào đĩnh chỉ hô hấp . Chung ba ba thường lo lắng hắn sẽ gặp những tên biến thái quấy rầy, sớm đưa hắn đi học không thủ đạo [1] để phòng có chuyện bất trắc .

[1] còn gọi là Karate hay Karate-Do một môn võ thuật truyền thống của vùng Okinawa (Nhật Bản). Karate là nghệ thuật chiến đấu với các đòn đặc trưng như đâm, đá, cú đánh cùi chỏ, đầu gối và các kỹ thuật đánh bằng bàn tay mở. Trong Karate còn có các kỹ thuật đâm móc, các kỹ thuật đâm đá liên hoàn, các đòn khóa, chặn, né, quật ngã và những kỹ thuật đánh vào chỗ hiểm. Để tăng sức mạnh cho các động tác tấn đỡ, Karate sử dụng kỹ thuật xoay hông hay kỹ thuật kime, để tập trung lực năng lượng toàn cơ thể vào thời điểm tác động của cú đánh.

Tuy rằng hiểu chuyện nghe lời như trước, nhưng trong lòng Chung mẹ luôn hoài niệm lúc tiểu Duệ Minh còn nhỏ thường kêu “Mẹ mẹ”.

“Tiểu Minh trưởng thành, không còn nói thích mẹ nhất .” Công tác một ngày mệt mỏi Chung mẹ liền ngồi phịch ở trên sofa, cho dù con trai yêu quý đến phòng khách bồi bả , Chung mẹ vẫn là không nhìn được tụt hứng một chút.

Vừa rồi hắn cười rộ lên như một thiếu niên chững chạc trưởng thành sớm, “ Người con thích nhất là mẹ .”

“Yêu nhất là ai ?”

Hắn cúi đầu mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ về trang sách, “Con yêu nhất là chị nhỏ.” Tuy rằng vẻ mặt có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn thẳng thắn thừa nhận.

Lúc này ,Chung mẹ mới cảm thấy vấn đề dần nghiêm trọng.

Tiểu Minh vừa mới tiến vào thời thanh xuân (tuổi dậy thì) ..... Mến mộ khác phái là chuyện bình thường. Phòng Ngọc Hàn ở cách vách, đương nhiên gần chỗ ban công.....

Nhìn xem mới mười bốn tuổi vừa vặn bằng tuổi con trai của người bạn , bà bất an đi tìm bạn tốt thương lượng.

Sau khi kể rõ đầu đuôi câu chuyện , bạn tốt lại cười đến tiền phủ hậu ngưỡng [2] , “Tiểu Minh thật sự nói với cậu như vậy? Hẳn sớm lẽo đẽo theo Ngọc Hàn nhà mình nói qua, muốn Ngọc Hàn chờ hẳn lớn lên, nhất định không được quen bạn trai khác.”

[2] cười đến nỗi hết gặp người ra phía trước rồi ngửa người ra phía sau or té trước ngã sau .

“Ngọc Hàn nói sao ?” Nhận ra con mình trưởng thành sớm cũng có một mặt trẻ con ngây ngô như vậy, cũng không nhịn được nở nụ cười.

“Ngọc Hàn nói.....” Bạn tốt cười đến lau nước mắt nửa ngày, “ tiểu quý, ai để ý người? bắt quá mình rất khâm phục Tiểu Minh nhà cậu rất có chí khí nha, hẳn nói: hiện tại còn là tiểu quý, nhưng khi tôi lớn lên sẽ không còn là tiểu quý nữa . ”

Thiếu niên thiếu nữ thật sự là đáng yêu, thế giới này bởi vì có bọn họ, mới tràn ngập màu sắc đẹp đẽ như vậy .

Thời điểm Duệ Minh bước vào trung học, Chung ba ba vì mở rộng sự nghiệp, quyết định dọn nhà chuyển đến Newyork , gia gia hẳn không cho phép người trong gia tộc phân tán mỗi người một nơi, kiên trì không cho Duệ Minh một mình ở lại Đài Loan chờ thi đại học.

“Đứa nhỏ,” Chung ba ba tuy rằng luôn bận bịu trong công việc, nhưng đối với Duệ Minh hết mực quan tâm chưa từng lơ là , “Tư chất của con không nên lãng phí bó buộc ở Đài Loan. Ở nước Mỹ , khả năng của con bước chân vào đại học là dễ dàng , trường học ở Đài Loan cho con nhảy hai cấp còn chưa xứng với tư chất của con , lại có người dám nghi ngờ con là dựa vào đặc quyền mới vào được, đây là đạo lý gì chứ ?

“Cha mẹ chưa bao giờ quản tương lai con muốn làm gì, cho dù làm nghệ thuật gia ; học giả, Chung gia chẳng lẽ không nuôi nổi một thiên tài ? Chúng ta thực sự không đành lòng nhìn con lãng phí tương lai ở Đài Loan.....Mở rộng sự nghiệp là thật, nhưng mà nguyên nhân chủ yếu cũng là vì con .....”

Yêu nghệ thuật là phải kiên định bước trên con đường mình đã chọn, nhưng đồng thời cũng phải biết ơn cha mẹ cả đời đã góp phần tạo nên lý tưởng của mình .

Nhưng tuổi hẳn còn trẻ , cứ suốt ngày chau mày rồi rầm , Chung mẹ tuy lo lắng nhưng cũng không thể làm gì muốn để hẳn tự do quyết định, chỉ có thể ôm bờ vai của hẳn.

“Mẹ,” hẳn trưởng thành đã so với Chung mẹ cao hơn một cái đầu, “Con biết người cùng ba ba khổ tâm..... Chính là con không bỏ xuống được..... Con không rời được Ngọc Hàn. Điểm trong lớp của cô ấy không cao , toàn dựa vào mảnh khốe để vượt qua, không có con để ý Ngọc Hàn học bài..... Con sợ cô ấy sẽ rớt trước khi bước vào cửa đại học năm thứ nhất .”

Lần đầu tiên, mẹ nghe được Duệ Minh kêu một tiếng..... “Ngọc Hàn”.

Đứa nhỏ này..... Từ năm tuổi đến mười lăm tuổi, tâm tư vẫn luôn đơn thuần kiên định đến tận bây giờ?!

“Vậy con có còn thích mẹ nhất ..... Yêu Ngọc Hàn nhất sao?”

Mặt hẳn nổi lên ráng đỏ nhàn nhạt , khẽ mỉm cười, ngượng ngùng lại dứt khoát thừa nhận: “Phải, con yêu Ngọc Hàn nhất.”

Thật sự là không thể hiểu nổi.....

Thời gian xoay vần cũng không có làm phai nhạt tình cảm của hẳn đối với Ngọc Hàn, ở nước Mỹ, cá tính phóng khoáng dễ gần của hẳn rất nhanh đã quen được một đoàn băng hữu quốc tịch khác , thiếu nữ nước

Mì khêu gợi nóng bỏng đến kinh người, như đóa hoa hồng nở rộ lan tỏa mùi thơm ngào ngạt , nói chuyện cởi mở , nhiệt tình như lửa .

Dù có đem về nàng dâu tóc vàng..... Chung mẹ cùng Chung ba ba đều đã chuẩn bị tâm lý.

Nhưng Duệ Minh hầu hết lại đối xử nhàn nhạt, không phân biệt nam nữ, trò chuyện thân thiết như nhau không đi quá giới hạn , cũng đồng thời bảo trì khoảng cách lễ phép có phần xa cách .

“Cho dù đối tượng của con là người ngoại quốc..... cha mẹ cũng không ngăn cản ,chúng ta cũng không phải là hai lão nhân ; lão thái bà ngoan cố, chỉ cần con thích .....”

“Con chỉ yêu Ngọc Hàn.....” Duệ Minh lộ ra nụ cười xán lạn , “Nhược thủy tam thiên, ta chỉ lấy một gáo nước [4] .” Lại cúi đầu nhìn của bộ sách của Shakespeare [3] .

[3] tên đầy đủ William Shakespeare là nhà thơ và nhà soạn kịch người Anh, được coi là tác giả vĩ đại nhất của ngôn ngữ Anh, và là nhà soạn kịch đi trước thời đại. Ông thường được tôn vinh là nhà thơ tiêu biểu của nước Anh, và “thi sĩ của vùng Avon (Quê hương của Shakespeare)”.

[4] đây là một thành ngữ bên TQ, nghĩa gốc: Nước sông vô hạn, ta chỉ cần một gáo – Ý nói: Trên đời người ngàn vạn, ta chỉ yêu mình người Ngày xưa có rất nhiều con sông nông nhưng chảy xiết không thể dùng thuyền mà phải dùng (mấy thứ như) xuồng cao su (nguyên gốc là “ ” – “leather float; inflatable raft”, ta cũng ứ rõ) mà sang, người xưa cho rằng do nước yếu nên không chở thuyền được, cho nên mới gọi sông như vậy là “nhược thủy” (“ ” – “nước yếu”). Sau đó, văn học cổ dần dần dùng từ “nhược thủy” để chỉ con sông hiểm mà dài rộng, trong Kim Sơn Diệt Cao Thai khá nổi tiếng của Tô Thức có câu : “Chốn Bồng Lai không thể đến, nhược thủy ba nghìn dặm”. Từ “nhược thủy” trong Hồng Lâu Mộng ý chỉ bể tình biển yêu. Cổ Bảo Ngọc nói với Lâm Đại Ngọc : “Mặc cho nhược thủy tam thiên, ta chỉ lấy một gáo nước”, sau này trở thành lời thề tình yêu son sắt giữa hai người nam và nữ (nguồn: chikarin11906.wordpress.com/chu-thich/)

Lần này, đầu Chung mẹ thực sự có chút choáng váng.

Bà cùng chồng trời sinh đều thuộc dạng người có đầu óc nhanh nhạy kinh doanh , trình độ liếc mắt đưa tình lớn nhất chính là: “Rất nhớ người nha”, “Hôn một cái” Chỉ hai câu này dùng gần ba mươi năm, tuy đơn giản nhưng lại vô cùng hữu dụng. Cùng với lãng phí thời gian yêu đương, không bằng vui đầu kiếm bộn tiền lớn. Bọn họ xem tin tức thông qua báo giấy không hứng thú đọc sách, hoàn toàn là kiểu mẫu điển hình của thương nhân chân chính

Ba đời kinh thương, đời cha chú trong dòng họ cũng có người từng lén lút ăn mặn bên ngoài (ý là vợ bé), phong hoa tuyết nguyệt vô hạn, có thể nói là di truyền dòng máu bên trong không có nửa điểm tế bào lãng mạn đa tình, người người diện mạo bình thường, tận sức cống hiến cho gia tộc cùng kinh tế Đài Loan.

Nhưng đứa nhỏ này..... vừa là kết hợp giữa tư chất giỏi giang và cực kì si tình .....

Chẳng lẽ thật sự là “Ngạt trúc xuất hảo duẩn [4] ”?

[4] tre xấu sinh măng non

“Thực sự không phải bệnh viện đưa nhầm đứa nhỏ cho chúng ta chứ?” Bà nghiêm túc hỏi chồng.

“Bà sao lại hỏi câu kì lạ này ?” Chung ba nhăn mày, “ Chỗ nào hoán đổi tiểu hài tử tốt như vậy ? Bà phát sốt rồi sao ? Sinh con bình an xong bà còn nâng niu bế nửa ngày mới mê man thiếp đi, dưỡng dục nhiều năm như vậy, còn hoài nghi gì chứ ?”

Chung mẹ vô lực buông thông hai vai, “ Ai, tôi đã hiểu..... Không phải bệnh viện ôm nhầm, chính là thượng đế trao sai lầm rồi..... Tặng một thiên tài điển hình tình thánh (**) cho chúng ta.....”

(**) tạm hiểu thế lầy nha ‘ ‘ thánh ‘ ‘ : tài ba, thiên lương ,thiên tài /// ‘ ‘ tình ‘ ‘ : tình cảm ,thâm tình

Bà thật không biết nên khóc hay nên cười mới tốt .....

2. Chương 1

”CHƯƠNG 1

Editor : Pé Năm

Nguồn : [s://namlundidong18.wordpress.com/](http://namlundidong18.wordpress.com/)

Thất tình cũng không phải ngày tận thế, đúng không ?

Dù là trời có sập xuống thì mọi chuyện vẫn có cách giải quyết , thất tình chỉ cần ủ rũ vài tuần hoặc vài tháng là xong, qua nhiều năm vết thương cũng tự động chữa lành mà thôi.

Ngọc Hàn lau lau chà chà nước mũi, nghĩ đến tên bạn trai phản bội mình đi theo học tỷ, trong lòng không khỏi dâng lên bi thương , ôm giấy vệ sinh khóc nức lên.

Nhìn quen lắm rồi, bạn cùng phòng vô lương tâm người thì mang tai nghe ngủ khò khò chẳng có lấy một câu an ủi , người thì hì hục làm bài tập làm bài tập. Trước mặt Ngọc Hàn có 3 lít nước khoáng đều là bạn cùng phòng chuẩn bị cho cô khóc khát khô cổ họng cần dùng .

“Để mặc cậu ấy khóc cho đã sẽ không sao .” Các cô gái trong phòng than thở, “Khóc xong rồi lại biến thành người vui vẻ hoạt bát .”

Đường tình yêu của Ngọc Hàn thực sự không phải “Hàn” (1) bình thường , không biết cậu ấy không có mắt nhìn người, hay là hay là mệnh Hồng Loan (2) vốn mang quẻ sát, luôn quen phải đàn ông thối. Nhóm bạn cùng phòng lặng lẽ làm một bảng biểu, đem bọn đàn ông thối xếp một hàng vào trong danh sách , thần sắc chuyên chú tỉ mỉ viết xuống thói hư tật xấu của bọn họ . Cuốn sổ đen này rất được các nữ sinh yêu thích lưu truyền rộng rãi sang tay nhau , cùng việc đọc sách có giá trị tương đương, không biết đã tạo phúc cho bao nhiêu thiếu nữ tránh rơi vào miệng cọp (ý nói sa vào tay bọn tiện nam là ăn thiệt thòi).

(1) Chữ Hàn này có ý chơi chữ. Hàn là bản cùng nghèo túng, có trong tên của Ngọc Hàn. Ý bảo: Ngọc Hàn không có nghèo về tình cảm bình thường, mà nghèo đặc biệt, dù có nhiều tình yêu nhưng nghèo tình cảm chân chính.

(2) Hồng Loan là một loại giải thích về sự đào hoa trong Chu Dịch. Hồng Loan sát chính là chuyện tình cảm nam nữ. Nói chung người mang mệnh Hồng Loan thường không phải người chung thủy.

Lại nói tiếp , Ngọc Hàn nhưng thật ra hi sinh tiền liệt (3) quá mức . Có điều , dù tiền liệt thì tiếng khóc ai oán rung trời , tap âm nhỏ nhỏ mà đặt lên bàn cân so sánh với câu chuyện tình yêu anh dũng của cậu ấy, có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

(3) công lao tiền nhân hoặc Người có công nghiệp đời trước, học theo công lao của tiền bối (cụ thể hàm nghĩa trong câu này là noi theo tấm gương thất tình trước).

Chính là lần này , vận hạn “ xúi quẩy” của cậu ấy có thừa. Thật vất vả tìm được bạch mã vương tử để mắt, không nghĩ tới học tỷ bày kế một nháo hai khóc ba thất cổ, hơn nữa còn dùng chiêu thoát y bởi ngủ (>__<)(>__<), liền=“” dễ=“” dàng=“” cướp=“” mất=“” bạch=“” mã=“” vương=“” tử=“” của=“” ngọc=“” hàn=“”>

Càng nghĩ càng đau lòng, Ngọc Hàn cầm lấy nước khoáng nốc ừng ực ừng ực bổ sung thể lực, tạm nghỉ ngơi một lát, chuẩn bị tiếp tục oanh tạc lỗ tai bạn cùng phòng.

“Ngọc Hàn !” Tiếng kêu sắc nhọn làm cho nhóm bạn cùng phòng suýt nữa che tai mà chạy, mà Ngọc Hàn này có biệt danh nữ vương thất tình khóc liên thanh hành hạ lỗ tai bọn họ, cũng không thể chống đỡ nổi đề-xi-ben cao từ quả lòi radio này .

Chỉ thấy đài phát thanh kia ngay cả cửa cũng không gõ liền vọt vào phòng ngủ không gian nhỏ nhỏ các cô gái, Ngọc Hàn khóc ngất đến mệt là người đang mơ mơ màng màng nay bị cô ả này lắc mạnh liên túc đầu càng thêm choáng váng, “Ngọc Hàn .....Ngọc Hàn .....Ngọc Hàn..... Cậu đúng là đứa xấu xa quen mỹ nam xuất sắc như vậy nên cố tình giấu đi không cho người khác thấy ?

Khai mau từ chỗ nào rước về ? Trời ạ ..... trời ạ, cứ nhiên ẩ núp cho tới hôm nay..... Có còn xem mình là bạn bè hay không ? Thậm chí ngay cả mình cũng không biết !”

Ai với người là bạn bè chứ. Toàn bộ người trong phòng đồng lòng mắng thăm trong bụng một câu.

Xương cốt Ngọc Hàn rất nhanh rả rời, choáng váng hỏi: “Cái gì?”

“Khách ! Cậu có khách! Là một người..... được nhào nặn từ thượng đế..... Hẳn là kỳ tích, là người trong mộng của tất cả cô gái ! Mình đã sớm xem chán đám khỉ trong trường học..... Thiếu niên anh tuấn như vậy , ban tặng xuống là để gột rửa tâm hồn của các nữ sinh .....” Đài phát thanh nắm chặt hai tay, miệng đóng mở không ngừng ,vẻ mặt hưng phấn cùng ngưỡng mộ thành kính giống như đang cầu nguyện.

“Có người còn xuất sắc hơn Lang Trạch Tú Minh sao?” Bạn cùng phòng kéo nam ngôi sao mà từ trước giờ đài phát thanh si mê hỏi bằng giọng điệu châm chọc.

“Ồ trước mặt hẳn..... Lang Trạch Tú Minh thì tính là gì.” Đài phát thanh dựng thẳng lông mày lên .

Có thể làm cho đài phát thanh kiến thức rộng rãi (ý nói gặp qua nhiều mỹ nam rồi) say mê điên cuồng như vậy ..... Ngay cả mỹ thiếu niên mà cô nàng thích nhất giờ phút này lại trưng ra bộ mặt khinh bỉ .....

Nhóm bạn cùng phòng nhìn thoáng qua bộ dáng thảm hại của ai kia liền than thở trong lòng , sau đó nhanh tay lẹ chân đem Ngọc Hàn một thân nhếch nhác đầu tóc rối bù từ trên giường kéo xuống , lấy lược lấy lược, cầm khăn lông cầm khăn lông, người bạn thân khác còn giúp Ngọc Hàn lục lọi quần áo trong tủ chọn lấy một bộ tươm tất .

“..... Người ta đang đợi, không cần trang điểm .” Đài phát thanh lại bắt đầu giở ra bộ dáng lão luyện.

“Tư Mã Chiêu [4] .” Bạn cùng phòng lẩm bẩm một tiếng,

[4] Thời xuân thu, khi Ngụy đế Tào Mao tại vị, đại tướng quân Tư Mã chuyên quyền âm mưu cướp ngôi nhà Ngụy. Một lần Tào Mao tức giận nói với các quan đại thần : “Lòng dạ Tư Mã Chiêu, ngay đến người đi đường cũng biết”. Ý chỉ người có dã tâm vô cùng rõ ràng, mọi người ai nấy đều rõ.

“Ngọc Hàn! Nhanh lên! Có người như hổ rình mồi, cậu còn chậm chạp cái gì ?”

Nếu mùa xuân của Ngọc Hàn thật sự đại giá quang lâm (ý nói quen bạn trai mới)..... Ít nhất đám các cô không còn bị hành hạ nữa , bên tai có thể thanh tĩnh một chút. Nói sau, mọi người cũng muốn chiêm ngưỡng vị soái ca được quả lòi radio quảng bá nâng đến tận mây xanh này.

Đám bạn cùng phòng vây quanh Ngọc Hàn cùng tiến vào sảnh trường , mới phát hiện hôm nay người đặc biệt nhiều, tựa hồ nữ sinh trong ký túc xá đều tập hợp đông đủ, hơn nữa an tĩnh đến quái dị .....

Vừa thấy vị khách xa lạ bước vào, các cô gái nhốn nháo cũng ngừng bật xung quanh không còn tí thanh âm nào .

Thực sự , Lang Trạch Tú Minh thì tính là gì !

Trước mắt vị mỹ nam tử mặc bộ tây trang phù hợp càng tôn lên khí chất ưu nhã của hắn , ánh mắt lơ đãng ngấm nhìn ngoài cửa sổ , đường cong gương mặt tuyệt mỹ là điều không cần bàn cãi , thiếu niên xinh đẹp trên đời còn thiếu sao ? Nhưng mà thiếu niên vừa có khuôn mặt tuấn lãng vừa toát ra hơi thở nam tính mẽ hoặc, sự kết hợp hoàn mỹ cơ hồ cũng tìm không ra được người như vậy .

Thần sắc hắn ôn hòa nhã nhặn , phát ra hào quang xán lạn chói lọi , lẳng lặng mỉm cười, ngay cả không khí đều lâm vào an tĩnh thư thái . Nói cái gì cũng không cần nói, khiến cho người người tâm sinh ngưỡng mộ cùng tin cậy.

Không chê vào đâu được đáng người cùng khuôn mặt đều chính là tài vật quan trọng, quan trọng là khí chất trầm ổn tràn đầy tính xâm lược, lại mang đến cho người ta thật tâm tin cậy , không mấy đàn ông tạo nên được sức hút đặc biệt đó !

Bờ vai rộng lớn vững chãi, tạo cảm giác an toàn ấm áp làm cho người ta muốn tựa mặt vào mãi không muốn rời ,.....

Mùa xuân của Ngọc Hàn quả nhiên toàn là cực phẩm thôi ? Trong lòng nhóm bạn cùng phòng trào ra nghi vấn giống nhau, cùng cô bạn học chung lâu như vậy, nhân vật xuất sắc này từ đâu xuất hiện ?

Các nữ sinh thay phiên nhau bắn ánh mắt đan xen ái mộ cùng tôn sùng qua phía mỹ nam tử , Ngọc Hàn đi lên phía trước, nhìn hẩn vài giây, vươn tay nện vài cái vào bả vai hẩn ——

“A!” Tất cả nữ sinh đều kêu rên, thanh âm ngoài ý muốn chinh tề. Cái cô bạn này..... cư nhiên nhấn tâm đấm đá trên thân thể hoàn mỹ của soái ca !

“Tiểu Minh, nhóc đang dọa người đó ?” hai mắt Ngọc Hàn sưng giống như quả hạch đào, cơ hồ không mở ra được, “ Về nước lúc nào ? Sao không gọi một cú điện thoại , ngón tay bị gãy xương sao ?”

Soái ca nở nụ cười, tươi cười sáng lạn làm cho trước mắt mọi người nhất thời xuất hiện hào quang, “..... Tôi muốn mau chóng gặp chị . Mùa hè năm trước đến bây giờ, đã một năm chúng ta vẫn chưa gặp mặt , Ngọc Hàn.” Xem mặt cô có chút ngán ngán lệ, thật tự nhiên xuất ra khăn tay tuyết trắng, Ngọc Hàn cũng rất tự nhiên tiếp nhận.

“Kêu là chị , không lẽ phép gì hết.” Cô cũng thật không khách khí dùng khăn tay hẩn đưa chùi mũi.

“..... Tôi đã không còn là tiểu quý hồi đó .”

Toàn nữ sinh đứng ngoài quan sát hai người này giờ không tự chủ được gật đầu. Hẩn nếu là tiểu quý, thì thế giới này không có đàn ông nữa rồi.

“Chờ nhóc bảy mươi tuổi, tôi cũng đã bảy mươi bốn tuổi. Nhóc vĩnh viễn cũng là tiểu quý .” Ngọc Hàn tức giận nói, “ Kiểu tóc gì thế này khó coi chết đi được, giống như lão nam nhân.” Cô nói toạc ra không chút khách khí vươn tay vờn loạn trên đầu mỹ thiếu niên.

Kiểu tóc mất trật tự của soái ca..... gọi cảm đến không thể gọi cảm hơn..... Một các nữ sinh cùng nhau đình chỉ hô hấp..... hiện giờ trong đầu người người đều nảy ra ý nghĩ muốn sát Ngọc Hàn .

Tôi cũng muốn sờ chạm vào tóc soái ca nha ! Trong lòng bọn nữ sinh kêu gào hò hét , nếu thực sự phát ra tiếng chắc chắn cả sảnh sẽ náo loạn đến đình tai nhức óc, vang vọng ba ngày, không dứt bên tai.

“Nhóc không phải đang ở quốc hội Washington làm trợ lý sao ? Chạy về đây làm gì ? Chị nghe mẹ nhóc nói, nhóc bận rộn đến ngay cả thời gian ngủ cũng không có, thế nào lại rảnh rỗi bay về nước ?”

“Chị có biết Lương Minh Thư ? Là người làm chức uỷ viên lập pháp . Hẩn mang sứ đoàn du thuyết [2] đến Washington, theo tôi trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Tôi đã đáp ứng lời mời , về nước làm trợ lý cho hẩn.”

[2] Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình .

Ngọc Hàn giương miệng, càng thô bạo mắng hẩn , “Nhóc điên ư ? Buông tha ột công việc lương cao cùng phúc lợi tốt nhất mà nhiều người mơ ước tranh nhau sút đầu mẻ trán, chạy tới làm chức trợ lý rẻ rúng của viện lập pháp nhỏ nhoi , nơi này không có lương bổng một năm cùng văn phòng cao cấp chờ nhóc ! Ngu ngốc!”

“ Ngọc Hàn .....” Hẩn nhẹ nhàng mỉm cười là cách hữu hiệu hóa giải sự tức giận Ngọc Hàn, “ Bởi vì sự có mặt của chị ở đây .” Thần tình chân thành nghiêm túc làm người ta không thể kháng cự, “Có thể cho chị cuộc sống khoái hoạt vui vẻ hơn một chút, lương một năm cùng văn phòng cũng không tính cái gì. Tôi vì chị mới quay về.”

“Chị sao ?”

“ Phải .” ngữ khí của hẩn trấn định thần nhiên , “Ngọc Hàn, trừ bỏ về nước làm trợ lý lập uỷ ở ngoài, tôi còn có một chuyện quan trọng phải làm .”

“ Chuyện gì ?”

“ Chị Ngọc Hàn , tôi muốn chị gả cho Chung Duệ Minh tôi .”

“ A —” Lần này mặt các nữ sinh thực sự kinh ngạc đều thất thanh hô lên , lớn đến mức cơ hồ muốn lật ngược nóc nhà.

Tất cả mọi người khẩn trương chờ đáp án của Ngọc Hàn , chỉ thấy cô trừng trừng mắt Duệ Minh một hồi lâu, mới nói ——

“Nhóc vừa xuống máy bay liền bị nóng đầu rồi hả ? Sốt không nhẹ nha. Chị mới không gả cho tiểu quỷ nhà nhóc . Nói sau, nhóc là em trai chị , chị không có hứng thú với mối tình loạn luân.”

Cái gì là mối tình loạn luân ! Được “ em trai” soái ca theo đuổi cho dù loạn luân thì đã sao ? Trong lòng mọi người lại được dịp một trận cười rửa cùng oán thăm.

“Chúng ta không có quan hệ huyết thống.” Duệ Minh tâm bình khí hòa phân tích.

“ Nhưng trong lòng chị lại nhận định như vậy .” Ngọc Hàn thành thật không khách khí đáp trả trở lại, “Nhóc không nhớ rõ sao ? Hồi nhỏ mẹ nhóc đi công tác, là chị ôm nhóc ngủ.”

“Hiện tại cũng có thể . Hoan nghênh.” Hắc nữ cười xinh đẹp sáng chói rót vào một tia tà ác, có vẻ hết sức mỉa mai.

“Nhóc ở nước ngoài không học cái tốt, lại đi học thói xấu của nam sinh thôi.” Ngọc Hàn còn muốn quở trách, bụng cũng không chịu thua kém kêu lên “ rột rột ” mấy tiếng , thế này mới phát hiện tối hôm qua chưa có chút gì vào bụng, hiện tại đã ba giờ chiều, “Chị đói bụng.”

“Tôi đưa chị đi ăn cơm?” Hắc nữ khoát nắm tay Ngọc Hàn , khoát lên khuỷu tay mình , “Đói bụng tâm tình sẽ không tốt, lại thất tình sao?”

“Không cần thêm từ lại ! Giống như đang nguyên rửa chị cô đơn vậy..... hức hức hức..... Tiểu Minh, chị bị học tử cướp mất bạn trai ..... hức hức hức ..... chị có gửi e-mail cho nhóc có nhận được không ? Hức hức hức.....”

“Có, tôi lên máy bay mới nhận được. Thời gian rất gấp , không kịp hồi âm. Ngoan, Ngọc Hàn đừng khóc.....” Hắc nữ kiên nhẫn dỗ dành , lại lấy ra khăn tay sạch sẽ cho nàng thay, “Ăn đồ Nhật được không? Tôi nhớ chị rất thích ăn sashimi (5) , bây giờ lại là mùa cá ngừ đại dương.....”

(5) Nếu như Sushi là biểu tượng của văn hóa ẩm thực Nhật Bản trong các bữa tiệc truyền thống kết hợp hương vị của đồng xanh và biển cả thì Sashimi chính là “nữ hoàng” của hương vị tinh khiết đến từ đại dương bao la.Sashimi là một món ăn truyền thống Nhật Bản mà thành phần chính chủ yếu là các loại hải sản tươi sống. Hải sản dùng để làm Sashimi phải có “tiêu chuẩn sashimi”, được đánh bắt bằng các dụng cụ riêng biệt, sau đó được xử lý ngay theo quy trình đặc biệt để đảm bảo sự tươi ngon của từng miếng Sashimi. Một số loại hải sản mà người Nhật thường hay dùng làm sashimi là: cá hồi, cá ngừ, cá thu, cá basa, cá nóc, mực, bạch tuộc, tôm biển. Ngoài ra, Sashimi còn được làm từ thịt hay rau củ quả...

Nhìn bóng lưng họ khăng khít dựa vào nhau, người người đứng chặt ních trong sảnh an tĩnh hồi lâu.

“Cậu ta khóc lóc cái gì ?” Rốt cục có người tức giận kêu lên, “Bị tên nam sinh ngu ngốc kia vứt bỏ làm sao xứng chứ với mỹ nam tử này chứ ..... một người như là thiên sứ xinh đẹp phát ra vầng hào quang chói lọi cùng với bùn nhão dơ bẩn trên đất . Cậu ta vì bùn nhão mà khóc, còn cự tuyệt cầu hôn của thiên sứ ? Ngu ngốc !”

“Cậu ta quả đúng là ngu ngốc không sai một tí nào.....” bạn cùng phòng của Ngọc Hàn ảm đạm trả lời.

Bạn học bốn năm thời đại học, sở nghiên cứu rồi lại đến lúc tốt nghiệp, các cô thật sâu cảm khái đường tình yêu của cô bạn này lắm gian truân liên tục thất tình .....

Đúng là một cô bạn dũng cảm ngổ ngàng .

Trở lại phòng ngủ, A Như đeo tai phone nghe nhạc, An Nhạc thì mở máy tính làm bài tập , những người khác bỏ vào ổ chăn đi ngủ.

A Mẫn cố gắng thế nào cũng không ngủ được, “A Như, cậu muốn lỗi tai mình nhanh hổng sao , tháo tai nghe xuống được không ?” Cô vỗ vỗ đầu A Như , “Cậu cảm thấy soái ca này có năng lực cải tạo con đường thất tình của ngọc Hàn (***) không ?”

(***) ý chỉ Ngọc Hàn gốc nghệch .....sau này từ này hay xuất hiện (các cô bạn nữ 9 hay gọi cô bạn này = tên đó)

“Cậu ấy nổi tiếng là nữ vương thất tình đó ?” A Như tức giận trả lời, “đàn ông đẹp trai quá khó chiều, cậu cứ chờ đi , khi con bé ấy về sẽ tiếp tục náo loạn quấy rầy lỗ tai chúng ta.”

“ Phải nói thế này mới đúng ,” An Nhạc thoát khỏi đồng bài tập chồng chất như núi ,nói “Bị soái ca vứt bỏ chung quy so với bị đầu heo vứt bỏ vận số vẫn còn tốt chán ? Ít nhất anh ta là mỹ nam , cũng cảnh đẹp ý vui nha! Không nên ngu ngốc chung tình với tên đầu heo ,.....”

“ Ha .....An Nhạc cậu thật là tà ác nha !” A Mẫn mắng xong , liền ném một quyển sách bay qua.

An Nhạc nhìn cũng không thèm nhìn, nhanh nhẹn ngóc đầu lên, “ Là quyển Hồng Lâu Mộng [1]. A Mẫn, cậu muốn mưu sát mình sao ?”

[1] Hồng lâu mộng là tiểu thuyết nổi tiếng thời Thanh, Trung Quốc. Thông qua cuộc sống từ thịnh đến suy của một gia đình quý tộc, tác giả đã làm hiển hiện sự băng hoại của xã hội phong kiến, của nhân tính phong kiến, đã cho ta thấy một xã hội như thế là không phương cứu chữa! Không phải chỉ là vì cái bọn người ấy sống trên áp bức và bóc lột địa tô, mà cái chính là cuộc sống trống rỗng của bọn họ, ngày và đêm trong cái phủ họ Giả ấy chỉ toàn là những chuyện giành giật, lừa gạt, dâm dật, tự tử, tội ác....

“Lần sau mình sẽ quăng từ hải!” A Mẫn thở dài,

“Ai, Ngọc Hàn đáng thương..... bộ thủy thành thiệp, thu tâm cộng kế nhất tự sầu (2).” nhớ tới sở nghiên cứu Trung văn, về mặt cô lúc nào cũng đa sầu đa cảm.

(2) mình rất tệ ở khả năng dịch thơ nên chỉ có thể chú giải nghĩa tầm tàm thôi

Dịch đại khái : “Bộ Thủy Thành Thiệp, tụ thành một chữ Sầu” ý nói về tâm trạng chán chường hiện tại của cô gái

A Như tiếp tục đeo tai nghe ,

“Muốn ăn sao ?” An Nhạc cười gian hắc hắc .

“Mình không ăn, gốc Hàn trái lại chiếm được đồ ăn ngon.” A Như cười ngặt nghẽo.

“Rống – trong đầu hai đứa quỷ bọn người đen tối đến không thể đen tối hơn !”

“ thiếu hỏa nan xào, thực ngã nan giải nhất thì ngã (3).”

(3) tạm hiểu là : “Thiếu Hỏa Nan Sao, ăn vào sao hết đời” =>> Ý nói việc cần tốn thời gian, chút giải quyết qua loa không thể giải quyết hết mọi việc .

“Được rồi , đừng khóc.” Duệ Minh kiên nhẫn an ủi Ngọc Hàn. “Nếu còn khóc nữa, sẽ không nhìn thấy đường đi. Có thể đợi ngày mai hẳn khóc được không?”

“Khóc còn phải chọn ngày sao ?” Cô tức giận nói, “Nhóc không biết thất tình rất đau khổ sao?”

“ Không biết.” Hần rất hào phóng thừa nhận, “Tôi theo đuổi chị, còn chưa được chấp nhận, cũng chưa có bắt đầu, cho nên không biết tư vị thất tình.”

“Ai chào ?” có nữ nhân gốc nào có thể kháng cự được vẻ mặt ngây thơ hào quang vạn tượng của tiểu Duệ Minh đây ?

“Nhóc nha.” Hần cười thật dịu dàng làm cho người ta không hề phòng bị, cũng may từ nhỏ cùng nhau lớn lên Ngọc Hàn đã sớm miễn dịch.

“Làm trò, tình chị em gì chứ ?” Cô liếc trắng mắt, “Chị biết Tiểu Minh là muốn chọc chị vui vẻ, nhưng cũng không cần đến mức hi sinh bản thân như vậy ? Đàn ông không thể dễ dàng nói “ yêu “ ngoài cửa miệng, con gái rất dễ xiêu lòng , nhất nhất tin đó là thật . Đàn ông luôn như vậy, tùy tiện nói vài câu tình tứ , tiếp đó quay lưng đi liền không chịu trách nhiệm .....” Nói luyên thuyên một hồi xong, hốc mắt cô lại bắt đầu đỏ lên .

Thời điểm theo đuổi cô , ai mà không nói lời ngon tiếng ngọt.

Thật sự là cô liên tục thất tình đến lo sợ pháp phòng ..... Bốn năm đại học cộng thêm một năm học sở nghiên cứu, cơ hồ mỗi năm đều thất tình hai, ba lần, có người bỏ lại cô xuất ngoại du học, có kẻ bị gia đình bắt ép kết hôn sớm, còn có người thì nói tính cách không hợp .....

Lý do ngoài mặt thì đường đường chính chính , nói trắng ra là do cô không chịu thoát y bồi ngủ mà thôi.

Nói đùa, muốn cô cam tâm tình nguyện thoát y bồi ngủ, chỉ khi trước mặt cô là chân mệnh thiên tử chân chính, còn chưa có trải qua thời gian khảo nghiệm, đã quăng cô sang một bên đi ôm ấp người khác , cô sao có thể tùy tiện phó thác thứ quý giá của con gái cho những tên xấu xa đó ?

Người làm cho cô thất tình thống khổ chính là tên học trưởng học giỏi trong trường, trước khi quen nhau cô còn cẩn thận nói một tràng nguyên tắc, đối phương vui vẻ bằng lòng lúc này cô mới yên tâm cùng hắn qua lại .

Không nghĩ tới..... chưa đến hai tháng, tên vương bát đản đó đã bị học tỷ phỉ nhổ tay trên cướp mất ! Đơn giản là cô ả kia cấp tốc cởi quần áo mò lên giường với hắn , ngay cả tiền khách sạn cũng chi trả .

Duệ Minh lẳng lặng nghe Ngọc Hàn loạn thất bát tao [4] tự thuật, nét mặt bình tĩnh không có một tia biến hóa, chỉ có lỗ tai hơi hơi đỏ lên.

[4] có 2 nghĩa nói năng lộn xộn ; mất trật tự or Đầu văng, thần hồn điên đảo.

“Đừng tức giận nha .” Cô lau nước mắt, “ Chị khóc xong sẽ không nghĩ đến tên đàn ông thối đó nữa , càng sớm nhìn rõ bộ mặt dối trá của hắn càng tốt.....”

“Tôi không có tức giận .” Hắn mặt ngoài vẫn nhất nhất điềm tĩnh ôn hòa.

“Nhóc lừa người khác thì có thể, tưởng dễ qua mặt chị sao ?” Ngọc Hàn nhẹ nhàng sờ sờ đầu Duệ Minh, “Không có việc gì ..... Nhóc từ nhỏ đã vậy , tâm tư nghĩ gì cũng không biểu hiện ở trên mặt, chính là lỗ tai đỏ lên là minh chứng cho nhóc đang tức giận . Do chị ngốc nghếch mới đâm đầu vào .....”

“Là hồn nhiên, không phải ngốc.” Hắn cười cười giúp cô chải lại những sợi tóc bị gió thổi tán loạn, “Tôi vốn không cho rằng cầu hôn một lần sẽ thành công vượt qua cửa ải. Ngọc Hàn, tôi vẫn luôn chờ chị.”

“Kêu là chị, càng lớn càng không lễ phép.” Cô nhú nhú mày, “Đây không phải là chuyện đem ra nói giỡn ..... Liền theo như lời nhóc nói.....” thanh âm của cô càng ngày càng nhỏ, trừng mắt ngheh diện hai người đang đi tới.

Kẻ bạc tình cùng học tỷ dừng chân lại , tên bạn trai cũ lập tức dùng ánh mắt không vui thậm chí mang chút khinh thường nhìn bọn họ .

Ngọc Hàn sững sốt một hồi lâu, phong độ, phong độ. Trong lòng nhỏ giọng nhắc nhở bản thân, nhiều lần thất tình đã dạy cô một điều “Quân tử tuyệt giao bất xuất ác ngôn [5] ”.

[5] người đang hoang không chơi với nhau nữa cũng không nói xấu nhau

“ Chào.” Cô liền cất giọng chào hỏi bình thản, cố nặn ra dáng vẻ tươi cười duyên dáng .

Thấy biểu cảm mất tự nhiên của Ngọc Hàn, lại quay sang nhìn nhìn hai người trước mắt, Duệ Minh liền hiểu rõ. Vành tai của hắn hơi đỏ lên, lại chỉ tạo nên gập gật đầu.

Ánh mắt của vị học tỷ kia tựa như muốn lột sạch quần áo hắn .....

Có điều, vẻ mặt si mê này hắn đã sớm gặp vô số lần, thần tình Duệ Minh vẫn bình thản ung dung đối mặt ánh mắt tham lam của cô ả này .

Đã dơ bẩn, lòng của cô ta cũng không còn sạch, cùng hắn không quan hệ, hết thấy bọn họ đều là “Người xa lạ”. (nghĩa là tên bạn trai cũ của Ngọc Hàn đang suy nghĩ rằng :chị nữ 9 kk chịu ngủ cùng hắn là do chị ấy đã ngủ với ng khác)

Hắn hiện giờ chỉ quan tâm điều này, ánh mắt hung hăng lườm Ngọc Hàn.

“Thì ra cô sớm đã kiếm được người mới.” Thấy bạn trai xa lạ đứng cạnh người yêu cũ lập tức khiến kẻ phụ bạc kia phần nộ, tỏa khí giận bùng bùng ở trên người Ngọc Hàn, “Còn giả bộ trưng ra bộ dáng người bị hại, cô đúng là cô gái xấu xa! Tôi ít nhất cũng đường đường chính chính nói chia tay với cô, còn cô âm thầm sau lưng tôi bắt cả hai tay! Nơi nơi khóc lóc kể khổ, làm cho tôi bị bạn học cùng giáo sư trách mắng chán ghét, cô đúng là người đàn bà chanh chua lắm mồm.....”

Ngọc Hàn bị mắng đến hai mắt dại ra, còn không kịp phản ứng, đã thấy Duệ Minh lắc mình đi ra ngoài, còn chưa biết rõ ràng xảy ra chuyện gì, học trưởng đã rên rỉ nằm trên mặt đất, một bên mắt bầm tím xộc xệch giống như hóa trang thành bộ dáng chó hoang đi rong vạy.

“Anh còn gì muốn nói?” Duệ Minh tỏ vẻ thật hòa ái dễ gần hỏi, “Sao lại không cẩn thận tí nào, đang mắng rất cao hứng lớn tiếng mà, đụng vào cột điện rồi sao?” Hần vươn tay.

“Rõ ràng là người đánh ta!” Học trưởng phần nộ hất tay hần ra, “Ta cảnh cáo người, dám ra tay đánh người.....”

“Là tôi sao?” Duệ Minh quay đầu hỏi Ngọc Hàn, “Chị Ngọc Hàn, xem xem là tôi đánh hần sao?”

Cô ngậy người một lát, đầu óc vòng vo xoay chuyển, cười cười trả lời, “Chị không thấy gì hết.”

“Ở đây chỉ có bốn người chúng ta, tôi nói không có, Ngọc Hàn cũng nói không thấy.....” Duệ Minh xoay chuyển ánh mắt ôn nhu cười ảm áp với học tỷ, “Vị tiểu thư này, nói xem tôi có đánh hần sao?”

Bị nụ cười xinh đẹp của hần làm mê hoặc, ngay cả chính mình họ gì đều quên mất, làm sao còn nhớ hần đánh người? “Tôi..... Tôi cũng không thấy gì hết..... Có thể cho tôi danh thiếp của cậu không?” Học tỷ háo sắc nở nụ cười.

“Đặng Tú Hoàn!” Học trưởng rống lên đứng dậy, “Người vừa gặp tiểu bạch kiểm liền lộ bản tính háo sắc? Ta bị đánh thành như vậy, người còn đứng về phe tiểu bạch kiểm [6] kia?!”

[6] = trai bao/ những chàng trai trắng trẻo, non choẹt, như thư sinh. (thường mang nghĩa châm chọc)

“Hách Bách Mộ, chính người vô dụng còn trách người khác? Ta làm sao có thể coi trọng người? Mất ta đúng là bị mù rồi mới quen người?”

“Người đúng là kẻ háo sắc, người còn nói không có ta sống không được sao?”

“Hừ, ta nào có nói qua? Người đừng có vọng tưởng.”

“Người.....” Lưu lại đôi tình nhân mất hết hình tượng tranh cãi dữ dội không thôi, đầu sỏ gây nên Duệ Minh lại lộ vẻ mặt tươi cười ôn hòa, nhẹ nhàng đẩy đẩy Ngọc Hàn, “Chúng ta đi thôi.”

Không nhìn tới hai người bọn họ, Ngọc Hàn đột nhiên cười phá lên, cười càng lúc càng lớn tiếng, cười một hồi cuối cùng lại chuyển thành khóc òa lên.

Duệ Minh nhanh nhẹn xuất ra chiếc khăn tay khác, nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt. Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hần biết tuyến lệ của Ngọc Hàn có bao nhiêu dồi dào.

“May mắn..... May mắn chỉ lãng phí hai tháng thanh xuân.....” Cô nức nở than thở, “Vấn đề là, năm năm đại học nhớ nhung, ba năm sở nghiên cứu lại nhớ nhung, năm nay đã hai mươi bảy..... tuổi thanh xuân của ta..... Oa oa.....”

“Có tôi ở đây.” Duệ Minh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, “Ngọc Hàn, tôi sẽ luôn ở bên cạnh chị, hãy nhận lời cầu hôn của tôi.”

“.....Chị chỉ xem nhóc là em trai..... tôi muốn có gia đình hạnh phúc mỹ mãn, tôi muốn có đứa con đáng yêu..... Hu hu hu...”

Duệ Minh không khỏi mỉm cười. Các cô gái hiện nay đều thích tranh cường hào thắng, không thua kém bực mày râu, hần hiểu rõ tâm tư Ngọc Hàn, tâm nguyện từ nhỏ đến lớn của cô đều muốn trở thành nữ cường nhân trong gia đình.

Tình yêu của hần với cô, thời gian cùng không gian cũng không thể ngăn trở. Hần vẫn luôn kiên nhẫn đợi, chờ đợi chính mình mau mau trưởng thành. Người khác tôn sùng hần là thiên tài, mà không có người nhìn

đến nửa đêm khổ đọc của hần, người khác ghen tị hần được nhiều phái nữ si mê , nhưng không ai biết trong lòng hần sớm nhận định một người, mà người kia lại khăng khăng xem hần như đứa em trai ruột thịt trong gia đình , không ngừng yêu đương và thất tình.

Ở nước ngoài xa xôi, chỉ có thể thông qua e-mail cùng ICQ (7) cùng cô duy trì liên lạc mỏng manh này, mỗi khi nghe cô kể lể về chuyện tình cảm với từng người bạn trai , trong lòng hần chua xót không thể tả .

(7) ICQ (I Seek You) hiện được khoảng 120 triệu người trên thế giới đăng ký sử dụng. ICQ cho phép người dùng có thể tìm bạn, gửi thư, chat, gửi tin nhắn SMS vào điện thoại di động (ĐTDĐ)... với chất lượng dịch vụ khá tốt và ổn định. Trong bài viết lần này, chúng tôi chỉ xin giới thiệu những tính năng riêng của ICQ. Những tính năng thông dụng như nhắn tin, chat, gửi e-mail đều có cách sử dụng khá giống nhau giữa các IM nên bạn có thể tự khám phá.

Hần, cũng không giống bề ngoài thoát nhìn như thiên sứ.

Yêu Ngọc Hàn..... khi cô thất tình trừ bỏ được cùng cô trải qua khổ sở , trong lòng Duệ Minh đã cảm thấy thỏa mãn vui mừng cùng đau xót lâm râm .

Cho nên, hần đã trở lại. Mặc kệ công việc ở Washington đầy tiềm năng , cho dù quay về đất nước nhỏ nhỏ này cũng không tiếc, tự tay bảo vệ che chở Ngọc Hàn.

Trên taxi , mãi cho đến khi Ngọc Hàn khóc mệt rồi dựa vào bờ vai hần từ từ ngủ. Nhẹ nhàng choàng qua bờ vai cô , làm cho cô tựa sâu vào lồng ngực mình .

Thật đáng thương, khóc thành ra nông nổi này. Nhẹ nhàng ôm lấy cô, lòng tràn đầy thương tiếc.

Sắc trời Đài Bắc đục ngầu chẳng có gì thu hút hần cả , nhưng bởi vì có cô, dù ở bầu trời Washington DC có xinh đẹp xa hoa lộng lẫy, thì trong lòng vẫn từng phút từng giây nhớ đến cô .

Hần lựa chọn con đường chính trị, nguyên nhân chủ yếu cũng là vì Ngọc Hàn.

Rời đi biên giới, trưởng thành sớm hần mới phát hiện, thoát ly khung trời Đài Bắc (8) để mở mang tầm nhìn ra bên ngoài , thì ra Đài Loan bị vây trong bão, hết thấy bình lặng đều là tạm thời nhưng không đáng tin. Hần chưa từng dâng lên cảm giác hoang mang như vậy, cũng càng gắt gao theo dõi tình hình biến động quốc tế.

(8) Đài Bắc là trung tâm của Đài Loan, nơi được mệnh danh là hòn đảo xinh đẹp. Ở đây có nhiều điểm vui chơi, tham quan thú vị. Đài Bắc là thủ đô của Trung Hoa Dân Quốc và là thành phố trung tâm của một vùng đô thị lớn nhất tại Đài Loan. Đài Bắc nằm ở đầu phía bắc của đảo chính và nằm bên sông Đạm Thủy, cách thành phố cảng Thái Bình Dương Cơ Long 25 km về phía đông bắc

Những thay đổi nhanh chóng trong thế giới, hần có thể xoay chuyển được gì ? Hần tự hỏi. Hương tổ (quê cha đất tổ) là nơi hần sinh ra, hơn nữa ngay cả xuất ngoại du lịch cũng không có Ngọc Hàn bên cạnh . (câu này chả hiểu edit ra sao mò đại)

Nghe bài diễn thuyết xong , hần liền lựa chọn chính trị làm chí hướng cả đời. Không sai, chính trị xác thực chứa nhiều bí mật đen tối..... Nhưng mà muốn giữ được hương tổ ,phải có quyền lực ảnh hưởng lực nhất định . Hần cũng không có dã tâm lớn, không muốn làm chính khách. Dần dần, hần lại đối với chính khách giấu mặt sau lưng đoàn cố vấn nảy sinh hứng thú, mà hần trầm tĩnh đầu óc nhạy bén cơ trí cùng kinh nghiệm phong phú, rất nhanh chiếm được sự tán thưởng coi trọng của giáo sư, đề cử hần đến Washington DC .

Hần không phải là kẻ vô ơn, cũng không phải không biết vị tham nghị viên luôn luôn theo dõi tình hình ở eo biển Đài Loan này có thể chỉ dạy hần càng nhiều thứ mới mẻ .

Chì là..... lòng của hần không đặt ở đây . Hần tốt nghiệp ở sở nghiên cứu một năm, trong khoảng thời gian ở Washington cũng đã là giới hạn nhẫn nại lớn nhất của hần . Cho dù Lương lập ủy không đến tìm hần, hần cũng sẽ tự mình từ chức về nước.

Còn nhớ trước khi đi, tham nghị viên cau mày nhìn hần.....

“Dany, tôi chưa bao giờ vì cậu tuổi còn trẻ mà nghi ngờ không trọng dụng cậu..... Trời biết tôi đối đãi với cậu so với người già dặn kinh nghiệm đây mình còn coi trọng hơn. Vì sao đột nhiên quyết định về Đài Loan ? Nếu là vấn đề tiền lương chúng ta .....”

“Không phải.” Hấn nở nụ cười ảm áp , “.....ở Đài Loan tôi có người trong lòng , đã lâu rồi không được gần gũi cô ấy..... Không có người chiều cổ bảo hộ cô ấy, tôi không yên tâm .”

“..... cô gái đó thật may mắn.” con gái của Tham nghị viên đột nhiên chen vào nói, “Có thể làm cho Dany hết lòng nhớ thương.....” Phỉ Thúy giương đôi mắt xanh biếc thẳng tắp nhìn chăm chú Duệ Minh, “Là vì cô ấy , cho nên Dany không quen bạn gái ?”

“Kiếp này người tôi muốn kết hôn, chỉ có cô ấy mà thôi.” Hấn mỉm cười hạnh phúc, gật gật đầu rời khỏi văn phòng.

“Annie.....”

Tham nghị viên an ủi con gái , lại bị cô cắt lời , “Ba ba, đừng nói nữa. Con không sao..... Con không phải là người duy nhất bị cự tuyệt..... Nhất định có người cùng Dany giống nhau, chỉ nhận định một người .....”

Annie vẫn khóc không ngừng .

Duệ Minh không phải không biết đó là nước mắt.

Chính là..... Đối với người khác si tình, hấn bất lực.

Tim của hấn rất nhỏ, chỉ có thể chứa một người .

Mà người đó chính là Ngọc Hàn.

Bởi lẽ, đoạn tình cảm này đã gắn liền với sinh mệnh của hấn .

3. Chương 2

”CHƯƠNG 2

Editor : Pé Năm

Nguồn : [s://namlundidong18.wordpress.com/](http://namlundidong18.wordpress.com/)

Cô cẩn thận chải chuốt búi tóc gọn gàng , một thân đồ vest nữ tính bảo thủ đứng trước bàn làm việc. Có người không ngừng lấy lông gà vỗ tới (chuyện vặt vãnh) làm phiền mình nhưng cô vẫn rất chuyên nghiệp bình tĩnh giải quyết vấn đề, sau đó tiếp tục hoàn thành công việc trước mắt.

Cô tên Trịnh Chân Cầm ba mươi tám tuổi, trung thành và tận tâm đi theo Lương lập ủy 16 năm, lúc tuổi còn trẻ có nhan sắc bị mọi người phao tin đồn nhảm nhạo báng là tình nhân trong tối của nghị viên, thẳng đến hiện giờ già đi, Lương nghị viên thành Lương lập ủy, lời đồn đãi tự động biến mất, cô vẫn vững vàng ngồi trên chiếc ghế thư ký này .

Ở vị trí thư ký , cô vẫn luôn là trợ thủ đắc ý nhất của Lương Minh Thư.

Thói quen nhiều năm không đổi được, cô vẫn cứ xưng hô Lương Minh Thư là “Lương nghị viên”. Dù sao theo nghị viên lập nghiệp, cô vẫn đứng ở phía sau hấn.

Người tới người lui, rất nhiều người đến rồi lại đi, rất nhiều người ngán ngùi thành người tâm phúc bên Lương Minh Thư , sau đó đổi nơi công tác hoặc chọc nhảm phiền toái mà mất chức , chỉ có cô thành thành khẩn khẩn hết lòng trên cương vị công tác, mắt lạnh chứng kiến các trợ lý xinh đẹp yêu kiều đấu đá gay gắt dùng mọi cách loại bỏ đối thủ.

Các cô gái trẻ ỷ vào nhan sắc xinh đẹp âm thầm sau lưng kêu cô là bà xử nữ, cô cũng lạnh nhạt không thêm để ý. Ở trong mắt cô những cô gái đó chẳng qua là bình hoa di động (***) không hơn không kém .

(***) Bình hoa di động là một thuật ngữ trong Điện ảnh thường dùng để miêu tả những diễn viên chỉ biết phô diễn ngoại hình bắt mắt trên những thước phim.

Lúc Lương Minh Thư mang Chung Duệ Minh vào công ty, tuy rằng bởi vì thiếu niên này có dáng dấp hết sức tuần láng hòa lẫn khí chất tao nhã khác với những người cô đã gặp làm cô có chút kinh ngạc, sau đó liền chau mày không tán đồng với cách làm của Lương Minh Thư .

Lương tiên sinh còn e ngại bình hoa trong văn phòng không đủ nhiều sao? Lại ráo riết mời về một mỹ thiếu niên bù vào cho đủ số ? đối với phần lớn công việc của cô cũng không ảnh hưởng gì, cô chỉ là có chút tiếc nuối cho kinh phí của công ty .

Cũng không bao lâu, cô liền phát hiện sức phán đoán mà mình luôn tự hào là chính xác , lại đoán sai cục diện lần này .

Trong thời gian ngắn vị thiếu niên tuổi trẻ từng bước sánh ngang cô trở thành trợ thủ đắc lực của Lương Minh Thư. Bất tri bất giác, việc vất vả không còn quá nhiều , để cô có thời gian xử lý khoản phức tạp cùng xã giao, có đôi khi còn đề xuất ý kiến phù hợp cùng tham gia bàn bạc quyết sách trung tâm.

Thiếu niên này quả nhiên không đơn giản. Cô lặng lẽ nói trong bụng, nhưng cũng không khỏi đáng tiếc, nhân tài xuất sắc như vậy rất thích hợp làm chính khách có dã tâm, mà không nên đi theo Lương lập ủy không lạnh không nóng nhàn hạ này .

Lương lập ủy à..... Cô không khỏi cười khổ. Ở trong chính trị đen tối , hẳn xem như trong số ít người có lý tưởng, có khát vọng đảm nhiệm lập pháp uỷ viên đi ?! Nhưng mà người chân thật không nhất thiết là người có năng lực về chính trị .

Hắn chủ công (tiến công) tình hình quốc tế , quan điểm chính trị vẫn còn hạn hẹp, phản ứng lại chậm, mỗi lần cô không biết giảng giải bao nhiêu lần cùng hắn về chính sách trong đó , Lương lập ủy vẫn có cái hiểu cái không, luôn lấy chuyện này trêu chọc hắn.

Làm cô không thể không bội phục lý tưởng cùng nhân phẩm của hắn, tình nguyện đến dưới trướng hắn, mười mấy năm qua không có câu oán thán, cô tuy xuất thân thế gia là quân nhân (gia đình nhiều đời làm quân nhân) , nhưng thật ra có chút oán trách cha cùng anh cả mình , bọn họ không có tấm lòng yêu nước sâu đậm, cũng lăm lờ cả đời mình , nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng.

Chỉ là.....thiếu niên tài năng đầy mình , sao lại lãng phí mười mấy năm thanh xuân cam tâm tình nguyện làm việc trong viện lập pháp nhỏ nhoi này ? Phải nói là..... mỹ thiếu niên bề ngoài thoát nhìn chân thành ôn hòa không biết có tâm tư dùng Lương lập ủy làm đá kê chân leo lên ? Người trong tầng lớp chính trị vong ân phụ nghĩa xảy ra rất nhiều không có gì lạ lắm.

Khuôn mặt bình tĩnh của cô xuất hiện một tia bất an.

Ở phòng pha trà vừa khéo chạm mặt, đúng lúc bắt gặp một cô gái nhỏ thì thầm bên tai hắn . Duệ Minh gật đầu mỉm cười với Chân Cầm, cô suy xét một lát, mở miệng, “Ở dưới trướng Lương lập ủy làm việc..... thật là làm khó cậu rồi.”

Duệ Minh nhìn cô một lát, khẽ cười, “Tôi luôn kính nể người biết coi trọng thủ hạ (kể dưới quyền) .”

“..... Ở dưới trướng Lương lập ủy làm việc, tài lực không mạnh tương lai cậu rất khó ngồi vững trên con đường chính trị .”

“Uống cà phê không ?” Hắn đưa cốc cà phê mới vừa đun sôi, “ Cá nhân tôi thích Khổng Minh [1] , không thích Tào Tháo [2].”

“Tư Mã [3] thì sao ?” Chân Cầm tiếp nhận cà phê.

[1] , [2] , [3] là nhân vật trong phim Tam quốc diễn nghĩa có gì ss google để biết thêm thông tin

“ Vương triều sớm lụi tàn lại đổi lấy tiếng xấu thiên cổ, càng không đáng giá, trí giả không chọn ” .

Hai người nhìn nhau nở cười thấu hiểu , Chân Cầm thế này mới yên lòng.

Về sau, trên công việc bọn họ trở thành chiến hữu kề vai chiến đấu, những nhân viên trong văn phòng không đuổi kịp tốc độ làm việc giỏi giang của Duệ Minh cùng với sự hâm mộ ưu ái của phái nữ dành cho cậu, một số đồng nghiệp liên nẩy sinh ghen ghét vu khống , tung tin đồn Duệ Minh chính là tiểu bạch kiểm của bà xử nữ Chân Cầm .

“Chị Chân Cầm , tôi đã mang phiền toái cho chị .” Duệ Minh thật tâm áy náy xin lỗi .

“Tôi đã chừng này tuổi, phiền toái nho nhỏ này có thể làm khó tôi sao ?” Chân Cầm xua xua tay, “ Thật ra mới là vấn đề của cậu, làm sao ăn nói với bạn gái ? Nói rõ ràng sẽ an toàn hơn . Phương pháp tốt nhất hóa giải lời bịa đặt chính là tự mình trực tiếp giải thích rõ ràng .”

“..... Cô ấy vẫn chưa phải bạn gái tôi . Nói sao cũng không chịu gật đầu , thật sự làm tôi hao tâm tổn trí.....” Hần cười khổ.

Chân Cầm kinh ngạc nhìn hần, thiếu niên mị lực mười phần, cũng có lúc khó giải quyết ?

“Tôi đưa cô ấy đến gặp mặt chị nhé, ngày mai giữa trưa cùng nhau ăn cơm được không?” Hần mỉm cười.

Ngày thứ hai, ăn xong bữa cơm, Chân Cầm trầm mặc không nói.

“Đây là người cậu yêu?” Cô thật sự khó mà tin được.

Không sai, cô bé đó diện mạo ngọt ngào dễ gần , nói năng dí dỏm , một chút cũng không nhìn ra so với Duệ Minh lớn hơn bốn tuổi.....

Những cô gái dung mạo như vậy , đầu đường Đà Bắc chất đầy một bó to..... Ngẫm lại mệt thân các thiên kim nhà giàu , ngôi sao người mẫu quyến rũ nóng bỏng theo đuổi Duệ Minh nhiều như mây , mà cô bé này so với họ chỉ bình thường như cọng cỏ .

“..... Chị Chân Cầm cảm thấy cô ấy không đủ xuất sắc?” Duệ Minh nở nụ cười, “Tôi từ nhỏ cùng cô ấy cùng nhau lớn lên, dung mạo cô ấy bình thường, gia thế cũng bình thường.....” Lòng mi nồng đậm rū xuống, “Nhưng mà bọn họ theo đuổi tôi là vì cái gì ? Bề ngoài của tôi sao ? Sự nghiệp tiền đồ ? Ở trong mắt Ngọc Hàn đều không tính là gì cả. Chỉ có Ngọc Hàn , mặc kệ tôi biến thành bộ dáng ra sao..... đối xử thủy chung như nhau .”

Hần cười xán lạn rực rỡ làm người ta hoa mắt , “Tôi hy vọng người đi cùng mình suốt cuộc đời, không phải người xem trọng bề ngoài của tôi , mà yêu là phải xuất phát từ trái tim . Tôi biết tâm Ngọc Hàn đích thực là vàng ròng trân quý (ý là thuần khiết không pha tạp chất) , tôi cũng tin tưởng cô ấy sẽ yêu tôi. Chỉ là tôi trong ấn tượng của Ngọc Hàn luôn dừng lại ở thời khắc ngây thơ non nớt còn bé, còn chưa thực sự nhìn nhận tôi là đàn ông, chỉ xem tôi như em trai mà đối đãi. Sẽ có một ngày, Ngọc Hàn nhận ra tôi đã trưởng thành, cũng có đủ năng lực bảo hộ cô ấy .”

Thiếu niên trưởng thành sớm dù sao cũng có một mặt trẻ con. Chân Cầm cười cười, vỗ vỗ bờ vai hần.

Nếu hần lại trưởng thành sớm một chút nữa ..... Sẽ như thế nào ? Cô đột nhiên trào ra một ý tưởng thú vị.

Làm thư ký cho Lương lập ủy nhiều năm như vậy, kỳ thực cô đã có chút mệt mỏi. Lúc trước, lý tưởng chẳng qua là nói suông, Lương lập ủy cũng không phải hạng người có năng lực giỏi giang gì.

Cô có thể gửi gắm kỳ vọng ở thiếu niên này sao? Chân Cầm tự hỏi.

Còn có thể tận chức đến sáu mươi tuổi đi ? Còn có thể hiển danh hai mươi mấy năm .....Thiếu niên xuất sắc này, sẽ là người kế tiếp đáng để cô nguyện dốc lòng cống hiến sức lực sao?

Cô đột nhiên như tìm được mục tiêu sinh mệnh , hơi hơi nở nụ cười.

Sau khi về nước, Lương Minh Thư giúp Duệ Minh chuẩn bị căn hộ nhỏ, lập tức chuyển đến ngôi nhà gần Ngọc Hàn.

“Cần hộ phía đông cách chỗ ở của chị lại gần.” Về điểm ấy, Ngọc Hàn thực không hiểu, “Sao lại chọn chỗ này? Đây là khu người già cư ngụ, đáp xe điện ngầm còn phải đi hơn mười con đường.”

“Tôi thích đi bộ.” Duệ Minh cười cười, “Hơn nữa, bác trai bác gái đều di dân, chị một thân một mình ở đây, tôi rất lo lắng.”

“Nói đến hai người kia.....” Ngọc Hàn đầy bụng bức tức, “Tuổi tác đã cao, còn bắt chước người ta di dân? Hiện tại giống như đang ngồi tù (**), di dân cái quỷ gì chứ, vậy mà còn luôn miệng khoe khoang Canada tốt thế này thoải mái thế kia.....”

(**) trong suy nghĩ của Ngọc Hàn là chỗ đó tù túng eo hẹp còn trong tư tưởng ng khác thì chỗ đó thoải mái ;vui vẻ

“Ngọc Hàn chưa từng qua đó sao? Canada rất đẹp nha.” Hấn đang ở phòng khách chiếm chệch chờ ăn cơm, Ngọc Hàn không cho hấn xuống bếp, bận rộn không ngừng dọn thức ăn lên.

“Đẹp hả? Rất đẹp nha, đẹp đủ để làm bưu thiếp rồi.....chị không biết xem ảnh là được rồi ha? Nhóc tin sao? 6h chiều ngày 7-11 đóng cửa! 7-11 .....haizz! Có thể không có nhân tính hơn nữa không! Mặt trời vừa xuống nói thì toàn bộ khung cảnh liền hết như thành phố ma, không có một cửa hàng nào mở cửa. Trừ bỏ ở nhà coi TV thì còn có thể đi đâu chứ? Loại địa phương không có cuộc sống về đêm này làm sao mà ở được? Để cho chị chết còn hơn.....”

“Chị vẫn thích sống ở Đài Loan?”

“Hòn đảo nhỏ này thuộc dòng họ chị.” Trên bàn bày ra từng món sắc hương vị thơm ngon, “Chị không đi đâu hết, chỉ có nơi này là thích hợp nhất.”

Tiếp nhận chén cơm từ tay Ngọc Hàn, Duệ Minh cười cười, “Tôi sẽ góp sức bảo hộ tiểu đảo giúp chị.”

“Tâm nguyện của nhóc nhỏ như vậy sao?” Ngọc Hàn lại chu đáo giúp hấn múc canh, “Chị thật không nghĩ tới hoài bão của nhóc là chính trị..... Chị còn nghĩ rằng nhóc không phải trở thành họa sĩ thì làm tác giả (4). Thượng đế thật sự là không công bằng, cho nhóc bề ngoài tuấn lãng, lại còn ban cho nhóc tài hoa khiến người người hâm mộ đổ mắt, cái gọi là con cưng của thượng đế chính là vậy sao?”

(4) tác giả, người theo nghiệp sáng tác (chủ yếu à sáng tác truyện)

“..... Tôi cũng không muốn đi con đường chính trị gia [5].” Hấn rũ mắt xuống, ở trên mặt tản mát ra hơi thở dục hoặc, “Tôi chỉ là muốn mình mạnh mẽ có thể lực đủ sức bảo vệ gia đình chị mà thôi.”

[5] người hoạt động chính trị

Bị hấn nhìn chăm chú, trái tim cô đập bình bịch có chút không quy luật.

Đúng là đồ thần kinh, nhưng là tại cô ôm hấn nhiều quá, nắm tay dặt đi, che chở đứa em trai này quá mức, nên mới làm hấn sản sinh ra suy nghĩ tà ác?!

“Tiểu Minh..... Khụ khụ, nhóc trưởng thành..... Duệ Minh.” Cô quyết tâm cùng hấn tâm sự một phen, “Kỳ thực nhóc muốn cô gái nào mà không có? Cần gì phải hao tâm tổn sức trên người bà chị này? Nhóc chính là bị hồi ức tốt đẹp lúc nhỏ kiềm hãm, đây là di chứng của thời thanh xuân, chị khuyên nhóc mau mau thoát khỏi, tốt xấu đã hai mươi ba tuổi.....”

“Tôi muốn điều gì, bản thân rất rõ ràng.” Hấn nhìn Ngọc Hàn, ánh mắt ôn nhu chuyên chú tràn ngập nóng bỏng, “Tôi sẽ không miễn cưỡng chị, Ngọc Hàn. Tôi sẽ chờ chị chuẩn bị tinh thần thật tốt, tương lai chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu, tôi không gấp.”

Còn chị thì rất vội. Ngọc Hàn tức giận ngẫm nghĩ.

Đứa em trai tài hoa xuất chúng vì cô mà lãng phí thời gian, nếu để lỡ mất hạnh phúc chân chính cô sẽ áy náy tự trách không thôi.

“Tiểu Minh..... Khụ, Duệ Minh, nhóc chính là không phân rõ ràng tình thân cùng tình yêu nên mới dẫn đến lầm lẫn tai hại như thế.”

“Ngọc Hàn , chị muốn nói với tôi tình mẹ con sao ? Không phải , tôi cũng không thiếu thốn tình thương của mẹ. Trên thực tế, tôi không thiếu gì cả. Cho dù chị không chấp nhận tôi..... Tôi cũng sẽ kiên nhẫn chờ, đây không phải là xúc động nhất thời cho nên tôi sẽ không hối hận với quyết định này. Bởi vì..... Có thể tâm tâm niệm niệm yêu một người chính là hạnh phúc. Tôi chỉ có một điều ước đó là nhìn chị hạnh phúc.”

Cô nên đối xử với đứa em trai này thế nào đây ? “..... Làm sao mới có thể để hấn vứt bỏ loại suy nghĩ ngu ngốc này ?” Quyết tâm đối mặt vấn đề, nếu cô cứ để mặc sự tình phát triển theo chiều hướng xấu thì sẽ càng khó giải quyết .

Dưới ánh nhìn lom lom của hấn , cô cảm thấy ngày càng nguy hiểm.....

“Hãy thử tiếp nhận tôi , hay là có người khác cho chị thứ chị muốn mà tôi không thể mang đến hạnh phúc cho chị .”

“Chị sẽ cố gắng.” Cô vô lực bưng bát canh lên uống một ngụm .

“ Nhận lời ?”

Lão thiên của tôi, nụ cười ôn nhu sáng lạn của hấn chắc hấn làm cho các cô gái điên đảo mất đi sức chống cự.

“Không phải.” Ngọc Hàn liếc trắng mắt, “ Chị sẽ nghĩ biện pháp tìm được chân mệnh thiên tử.”

Duệ Minh không cảm thấy thất vọng, thần sắc vẫn tràn ngập tự tin cười cười hưng phấn, cúi đầu ăn canh.

Sẽ không có người kia. Nếu hấn về nước rồi ở bên cạnh Ngọc Hàn, vậy người kia có nói gì cũng không xuất hiện đâu.

Hấn biết rõ ưu thế bản thân , ở trước mặt hấn, nhữn người khác đều cảm thấy xấu hổ cùng kém cỏi.

“Nhóc..... Cười đến thật đáng sợ.” Nhưng lại hết sức mê người. Ngọc Hàn cảm thấy bất an càng sâu.

“Có sao ?” Duệ Minh sờ sờ mặt mình, “Ngọc Hàn , tôi sẽ không thương tổn chị, tôi về nước để chăm sóc, bảo vệ chị .”

“Chị cũng không phải con nít..... Còn cần nhóc bảo hộ ? Tiểu quỷ chết tiệt .” Ngọc Hàn híp mắt, “Không cần giả bộ bày ra bộ dáng tiểu đại nhân , thật sự không chịu nổi.....” Cô đứng dậy bưng thêm món canh hầm sườn heo lên.

Vừa tiến vào phòng bếp, cô lập tức phát ra tiếng thét chói tai kinh thiên động địa,

Duệ Minh nhanh chóng vọt vào phòng bếp, Ngọc Hàn nhảy dựng nhào vào trên người hấn, “Con gián..... thật đáng sợ..... nhìn nó bay lượn kia ..... A a a ——”

Hấn ôm Ngọc Hàn thét chói tai, dở khóc dở cười. “Không phải chị nói không cần tôi bảo hộ sao ? Hử ?”

“Mau..... Mau đánh chết nó !” Ngọc Hàn mang theo tiếng khóc kêu loạn .

Con gián vô tội bị tiếng thét chói tai của cô như bị hoảng sợ tới mức không dám động đậy, cứng ngắc đậu ở trên bồn rửa chén .

“Ngọc Hàn , chị có thể xuống trước không ?” Ôm thân thể cô thế này hấn rất thích, nhưng mà vừa ôm cô vừa đánh con gián tựa hồ độ khó hơi cao , không thể đánh trúng con gián.”

Ngọc Hàn thế này mới ý thức được mình được Duệ Minh ôm hơn nữa tư thế hai người quá thân mật , mặt cô lập tức đỏ bừng, nhảy nhanh xuống thoát khỏi cái ôm của hấn , lao ra cửa, cả người run rẩy núp phía sau cánh cửa chỉ lộ ra đôi mắt thăm dò nhìn vào trong , “Mau..... Mau đánh chết nó !”

Đang muốn xử quyết con gián, con gián co quắp lại ngẩng đầu đáng thương nhìn Duệ Minh, tựa hồ đang hỏi, “Dựa vào cái gì dùng quan điểm loài người phủ nhận giá trị tồn tại của chúng ta ? Bọn ta cũng không có xâm hại các người.”

Ngẫm lại tiểu trùng này cũng không có thương tổn bất luận kẻ nào. Hấn đột nhiên động lòng trắc ẩn, cầm lấy giấy ăn đem con gián nhắc lên, mở cửa sổ phòng bếp, để nó tự do bay ra ngoài.

“Nhóc..... thả nó đi? Nó còn có thể bò vô đây , nó.....” Ngọc Hàn không thể hiểu nổi lắm bầm .

“Ngọc Hàn , nó cũng chưa thương tổn chị.” Rửa tay sạch sẽ , bưng lên món canh hầm sườn heo , “Được rồi , chúng ta tiếp tục ăn cơm đi. Nó cũng là một loài động vật trên địa cầu, chúng ta không quyền phủ nhận giá trị tồn tại của nó .....”

Đứa em trai tâm tính thiện lương này , từ nhỏ đến lớn cũng không có thay đổi nhiều .

“Còn giận tôi không đánh chết con gián?” Thấy cô này giờ trầm mặc không nói, chẳng lẽ lại vì tiểu trùng mà giận dữ với hần ?

“Nhóc..... bộ dạng này sao có thể yên ổn sinh tồn trong giới chính trị ?” Cô thật sâu lo lắng , “ Tâm tính nhóc dễ mềm lòng , nhất định sẽ bị người ta khi dễ.....”

Thì ra là lo lắng ỉn . Trong lòng hần dâng lên một dòng nước ảm áp, vô cùng cảm động .

“..... Tôi đối nhân loại, cũng không có từ bi như vậy .” Hần khí định thần nhàn nói, “Ngọc Hàn, tay nghề nấu ăn của chị thật tốt. Bớt cho tôi một chén nữa .”

“ Đương nhiên. Cái khác không nói riêng về nội trợ thì chị rất giỏi, chị bỏ công sức không ít đâu. Nhóc biết không, chị lấy được giấy phép đầu bếp, còn có giấy phép bảo mẫu ! Muốn quản lý gia đình cho tốt cần phải có chuyên môn .....”

Thành công dời đi lực chú ý của cô, Duệ Minh hơi hơi nở nụ cười.

Tốt nghiệp hai năm, Ngọc Hàn tuổi càng lúc càng lớn, trái lại công việc càng ngày càng nghèo túng.

“Công việc đổi tới đổi lui, hiện tại đang làm tiếp thị biên tập ở một nhà xuất bản , cấp trên có tăng tăng lớp lớp, đều đem mấy người làm tiếp thị như họ trở thành dê nhỏ gánh tội.

Nhưng mà..... Có thể làm sao chứ ? Khởi đầu tệ như vậy, có một công việc chạy vặt là tốt lắm rồi , cô cũng không dám đòi hỏi quá đáng .

Bạn học cũ từng bước thăng chức, ngay cả người không xem trọng tiếng Trung như A Mẫn, đều đã lên tới chức chủ biên hồ mưa gọi gió, cũng chỉ còn mình cô..... Thật sự là làm lòng người ề ảm chua chát .

Duệ Minh càng không cần phải nói, nghiêm nhiên là người phát ngôn rất được Lương lập ủy trọng dụng , thậm chí được đến các đại lão chú ý, tuổi còn trẻ đã là con cưng của giới truyền thông.

A Mẫn hẹn cô ra uống trà, thật sự chẳng có tí hứng thú nào, lấy cái gì cùng người ta so ? Chỉ là xe A Mẫn đã đứng chờ ở dưới lầu, cô đành phải qua quýt thay quần áo .

“ Mình mời cậu uống trà, chứ không phải kéo cậu đi đoạn đầu đài.” A Mẫn tức giận trợn mắt lườm cô một cái, “Tốt nghiệp rồi không còn là chị em nữa sao ? Mấy em khóa dưới tụ tập không đến thì thôi đi, ngay cả đám cùng phòng như bọn mình tụ họp cũng không thấy mặt cậu ! Cậu đang lén lút làm cái quái gì vậy ?”

“..... Các người vốn đều là bạn cùng lớp của mình , thiếu chút lại biến thành học tỷ . Hiện tại..... Mọi người đều trở nên xuất sắc, còn không thì được gả cho người chồng tốt..... Cậu xem A Như ngay cả đứa nhỏ cũng có, cũng chỉ còn mình cô đơn..... Mình không biết phải làm sao, tương lai mờ mịt không ánh sáng !” Cô thiếu chút nữa khóc òa lên .

A Mẫn tức giận đến run lên , dùng móng vuốt vồ tới gờ đầu cô một cái, “Mình gõ chết đứa ngốc nhà cậu ! Cậu không biết xấu hổ mà còn mở miệng than thở ? Năm thứ tư đại học sao lại lưu ban ? Vì bị tên đàn ông thối vứt bỏ , ngay cả kiểm tra cuối kỳ cũng không thi , nếu đỗ mới là có quý ! Sở nghiên cứu vì sao không tốt nghiệp được ? Còn không phải đầu heo nhà cậu , chạy tới giúp bạn trai làm luận văn, ngược lại chậm trễ luận văn của bản thân ! Thực lực thua xa bọn mình ở chỗ nào còn không phải một tay cậu tạo ra ? Cậu khai báo thật ỉn !”

“ Mình..... mình.....” Ngọc Hàn ừ ừ khuất dẹt dẹt cái miệng nhỏ nhắn , “Mình chỉ muốn vun đắp tình yêu vững chắc, hạnh phúc bước vào lễ đường ! Cho dù không đề cập tới học nghiệp, tốt nghiệp , mọi người đều

có thành tựu, cũng chỉ có mình..... Mình sắp nhanh bước qua ba mươi..... Hu hu hu.....” Vừa cầm khăn ăn vừa bị thương khóc rầm rức .

“..... Đó là vì những công việc đó không phải là ước mơ của cậu .” Nhận thức Ngọc Hàn nhiều năm như vậy, nước mắt có khóc cũng khóc không khô, A Mẫn ngược lại không có biện pháp, “ Tâm nguyện của cậu vẫn là sanh con dưỡng cái, trở thành bà chủ nhỏ (**), đúng hay không?”

(**) bà chủ trong gia đình ,người quản lý hoặc là bà nội trợ

Ngọc Hàn vẫn nước mắt rùng rùng, không có trả lời.

Thở dài một tiếng, A Mẫn không khỏi cảm khái, “ Ngốc Hàn, nguyện vọng của cậu sao lại không phải nguyện vọng của mình ? Chính là mình đối với sự hồn nhiên khờ dại của cậu, trên thế giới này nào có phiếu cơm dài hạn chứ ?”

“Làm sao không có?” Cô không phục lau khô nước mắt, “Cha mẹ mình kết hôn ba mươi hai năm, đến bây giờ vẫn là ân ân ái ái, cả đời mẹ mình là bà chủ nhà giỏi giang .”

“Chính là cha mẹ cậu truyền bá tư tưởng lệch lạc , cậu mới có thể mộng ảo cho rằng mỗi đôi vợ chồng đều như vậy.”

A Mẫn thành thật không khách khí đáp trả, “ Cậu mở to mắt nhìn chung quanh một chút, những cặp vợ chồng kia có điểm nào giống ba mẹ cậu ? Đấy gọi là dị số, kỳ tích, kiếp trước phải thấp mấy xe hương (1) mới được, có hiểu không ? Tất cả đàn ông đều là đồ hỗn trướng, bọn họ thâm nghĩ muốn hưởng thụ nữ giúp việc miễn phí, bạn cùng giường , bảo mẫu, sinh đứa nhỏ kiêm nấu ăn giặt quần áo tự động , không được nha ? Cậu đúng là ngu ngốc đơn thuần đến mức cực phẩm !”

(1) thấp hương trong câu trên ý nói kiếp trước phải thường xuyên cúng bái thần phật nên kiếp này mới được vận số may mắn ở kiếp này .

Càng nghĩ càng giận, A Mẫn chỉ cảm thấy cơn giận bùng phát: “ Làm bà chủ nhỏ ? Có đứa con đáng yêu ? Vô nghĩa, mình thêm vào ! Phải chịu đựng lão chồng đầu heo đó thà rằng mình chịu đựng ông chủ đầu heo. Lão chồng đầu heo chỉ cấp cho cậu phí sinh hoạt, có cho tiền lương không ? Không trả lương có cần cảm ơn không ? Cậu lo mà suy nghĩ đi ! Ông chủ đầu heo còn không dám đắc tội mình , nên tăng lương phải tăng lương, nên khen ngợi thì phải tán thưởng, lão nường khó chịu thì nghỉ làm, mình xem hấn làm sao ngồi yên ?! Cậu đó ! Nhận rõ sự thật được không? Cực phẩm nam nhân ngày càng hiếm nha.....”

“Mình hiểu .” Ngọc Hàn uể oải không biết nên làm gì .

“Mình xem bộ dáng cậu mới là không biết gì cả !” A Mẫn dứt khoát mở miệng giảng giải khai thông đầu óc cho cô bạn ngây thơ này , “ Cậu cho rằng kẻ lấy vợ là loại hưởng cổ phiếu giá cao (2) à ?”

(2) đại loại như được hời ,được hưởng lợi

“Mình không có!” Ngọc Hàn giật nảy mình, “Mình không có làm loại chuyện này! Ai chứ ? Là ai ?!”

A Mẫn nhìn cô chăm chú một lát, sắc mặt hòa hoãn đôi chút, “Ngốc Hàn, mình hỏi cậu, Chân Lan Nhân có phải là cấp trên của cậu ?”

“Chân tiên sinh?” Cô ngây người một lát, “ Phải, hấn luôn chiều cổ mình, việc xã giao với các đối tác làm ăn cũng giúp mình rất nhiều .....”

“ Cái gì gọi là chiều cổ ?” giọng nói A Mẫn tức thì trầm xuống .

“Chính là..... Cùng những người quản lý kinh doanh nhà xưởng cùng cửa hàng sách xã giao, đều đưa mình đi theo học hỏi. Hấn còn nói là muốn cùng những người này giao thiệp tốt, mở rộng quan hệ giúp ích cho việc làm ăn.....”

“ Mở cái đầu của cậu !” A Mẫn định cầm lấy điểm tâm, nhớ lại đã kêu nhân viên phục vụ dọn đi rồi, muốn đập vỡ tách cà phê, nhưng phát hiện mình còn chưa có uống xong , “Có nhân viên tiếp thị nữ nào lại muốn đi giao tiếp mấy vụ điều (3) này chứ? Cậu không biết dùng đầu óc để suy nghĩ hử ? Cậu có biết Chân Lan Nhân ở bên ngoài rêu rao thể nào với mọi người không ? Hấn ta nói nữ tiếp thị là tiểu tình nhân của

hắn , hình dung cậu nhiều đến không chịu nổi ! Giới xuất bản cũng chỉ có bấy lớn thôi , thể diện của cậu bị hắn bôi bác sau này làm sao mà gả ra ngoài.....”

[3] trò nhảm nhí, trò xấu, trò tạp nham

Thanh âm A Mẫn như tiếng sấm rền xẹt qua tai Ngọc Hàn, chửi trách những đồng nghiệp nam trong công ty tránh cô như tránh ôn dịch , đồng nghiệp nữ ngay cả ngồi cùng bàn ăn cơm với cô cũng không nguyện ý.....

“A Mẫn ! Mình không có mình không có.....” Ngọc Hàn cơ hồ gào khóc sụt sùi, “Mình không có .....” trong đầu cô đột nhiên linh quang chợt lóe, “Khó trách..... Khó trách mỗi lần hắn đều đưa rượu ỉnh, uống rất nhiều rất nhiều.....”

“..... Mong cậu lượng thứ, hắn thực sự tìm nhầm người .” A Mẫn thế này mới bớt bức bối, sau khi biết lời đồn đãi kia, thì đã ăn ngủ không yên rất lâu, bạn học cũ dù sao vẫn có tâm tính đơn thuần, trong lòng không khỏi thương tiếc cất lời an ủi , “ Không có chịu thiệt là tốt rồi , lời gièm pha lâu dần tự nhiên sẽ lắng xuống .....”

“Nhưng mình không làm gì cả.....” Ngọc Hàn dè dặt tiếng khóc, sợ lỡ tai bạn học cũ không chịu nổi, “ Cậu biết cá tính của mình mà, có người trắng trợn cướp bạn trai mình cũng chỉ biết im lặng , nên làm sao cả gan làm loại chuyện mất mặt này..... Mình không có liếc mắt đưa tình với hắn , mình không có..... Mình cũng ăn mặc rất quý củ, hành động đoan đoan chính chính , mình không có làm chuyện xấu đó .....”

“ Dù bảo cậu làm, cậu cũng không dám.” A Mẫn xuất khăn tay, ra cửa đã dự tính cô bạn này sẽ khóc lóc thảm thiết nên cầm một nửa bỏ vào trong bóp da, “ Mình đã hiểu lầm cậu, thực xin lỗi..... Ngoan ngoãn, đừng khóc nữa. Mình là lo lắng cậu bị người ta gạt, sợ cậu thất tình cảm thấy cô đơn nên đâm đầu làm ra việc ngốc này.....”

“Mình không có cô đơn!” Ngọc Hàn lầm bầm phản bác , “Ít nhất.....”

Ít nhất còn có Duệ Minh bên cạnh cô .

Sững sờ tại chỗ, từ lúc Duệ Minh về nước , cô phát hiện bản thân không còn cảm thấy tình yêu là điều quan trọng nữa.

Còn về ngôi nhà nhỏ kia ? Duệ Minh mỗi ngày trở về ăn cơm tối, ở trong nhà cô thoải mái đọc tư liệu, viết diễn thuyết , xem công văn đến đêm khuya. Thậm chí hắn có cả chìa khóa nhà cô, về đến nhà nhẹ tay nhẹ chân động chạm đồ đạc , sợ đánh thức giấc ngủ của cô.

Cô cũng có chìa khóa nhà Duệ Minh, thường thường rảnh rỗi qua giúp hắn quét dọn nhà cửa, ủi quần áo, Duệ Minh đầy lòng cảm tạ giúp cô rửa chén, lau chùi sàn nhà, ngày nghỉ hai người cùng nhau đi mua đồ ăn, Duệ Minh cũng kiên trì trả tiền đồ ăn cùng chi phí điện nước, gas đều do một mình hắn lo .....

“Ngọc Hàn chị chăm sóc tôi rất nhiều, những tiền lẻ này chẳng đáng là bao chị đừng giành trả với tôi.” Hắn kiên quyết cướp lấy hóa đơn, “Do chị không chịu nhận tiền tôi chu cấp , tôi lãng phí điện nước , gas nhà chị tiền lại không chịu nhận tiền của tôi..... Chị thật không xem tôi là người một nhà ?”

Cô thật sự kém cỏi không có lý lẽ để phản bác lại, đành phải tùy ý hắn.

Cô đơn sao? Không, cô lại không thấy vậy. Nhưng là..... Cô đối với Duệ Minh có phải ỷ lại quá mức rồi không ?

“ Nè ? Xuy xuy xuy ! Ngốc Hàn? Cậu bị trúng tà sao ? Đừng có dọa mình !” A Mẫn xem sắc mặt cô trắng bệch, nắm chặt khăn tay không ngừng phát run, đã xảy ra chuyện gì ? Cô cũng chưa từng nghe nói bạn học cũ mắc bệnh động kinh nha ? “ Có muốn mình đưa cậu tới bệnh viện không ? Nè !”

“A Mẫn, đi bệnh viện trị chứng bệnh ỷ lại được không ?” Cô khẩn trương túm lấy A Mẫn.

“Hả?” A Mẫn mơ hồ nghe bạn học cũ đơn thuần bừa bãi tự thuật, tha cho cô khả năng nhận thức kém, cũng phải hơn nửa ngày mới hiểu ý tứ của cô bạn này.

“Cậu là đang nói đến mỹ thiếu niên mà ngay cả đại soái ca Kim Thành Vũ còn không sánh bằng vài năm nay đều ở chung bên cạnh cậu ?” A Mẫn rống to toàn bộ quán cà phê hầu như lâm vào chấn động, ...“.....hai

năm nau cậu làm cái quỷ gì ? Loại cực phẩm này cứ nhiên ngụ tại cách vách nhà cậu ..... mà cậu không thích hử? Để hử cầu hôn nhiều lần cậu còn cự tuyệt hử?”

Ngọc Hàn co rúm lại , “..... Hử, hử là em trai của mình mà .....”

“ Em trai ? em trai mà lại không oán không hối chờ đợi cậu hồi tâm chuyển ý ? Đứa em trai kia của mình làm sao chỉ có thể thò tay đòi tiền mình chứ ? Đừng nói là các người ngay cả mười sáu họ hàng thân thích đều không tính là gì .”

“A Mẫn..... giữ hình tượng một chút..... Cậu, cậu, cậu là chủ biên nhà xuất bản nổi danh ai ai.....” Ngọc Hàn bị lửa giận của cô bạn thân làm run sợ.

“Gặp được cô bạn ngu ngốc như vậy, mình còn giữ được hình tượng sao !”

Nhân viên phục vụ vội tiến lên khuyên A Mẫn giảm thấp âm lượng, vừa chạm vào ánh mắt dày đặc sát khí của A Mẫn, lập tức sửa lời, “Tiểu, tiểu thư..... Còn muốn gọi điểm tâm hay không?” Thanh âm phát run tựa như mắc chứng bệnh sốt rét.

“Cút.” lời nói A Mẫn cơ hồ là từ trong kẽ răng rít ra, tiếp tục hướng bạn học cũ ngồi im thin thít mắng mỏ không thôi.

Bị mắng đầu choáng váng lỗ tai đau, A Mẫn mới thỏa mãn thả cô về nhà.

Ngọc Hàn về đến nhà , ngồi yên đến trời tối quên cả đốt đèn, đến khi Duệ Minh về nhà bật đèn lên, phát hiện cô ngồi im trong bóng tối, giật nảy mình, “Làm sao vậy?”

Lần này cô không khóc, điềm đạm đáng yêu ngẩng đầu, so với thút thít càng làm cho người ta thương tiếc.

“Xảy ra chuyện gì ?”

Ngọc Hàn mở miệng muốn nói, lại không biết bắt đầu từ đâu . Có thể cùng Duệ Minh tâm sự sao? Quá mức ỷ lại chung quy cũng không tốt , một ngày nào đó, hử sẽ gặp được chân mệnh thiên nữ của mình

Đến lúc đó ..... Cô không thể nào ỷ lại hử được nữa ? Không thể ở trước mặt hử khóc, không thể đối với hử phàn nàn kể lể chuyện buồn .

“Chị còn không biết nên nói từ đâu.” Buổi chiều khóc lóc một hồi, về nhà ngược lại không khóc được.

Chưa hết nước mắt buồn ở trong lòng, luôn cảm thấy chính mình tựa hồ bởi vì quá đơn thuần nên dễ bị người khác đùa giỡn.

A Mẫn nói, rất nhiều thủ trưởng mưu đồ bất lương thích nhất chọn nữ nhân viên văn phòng thanh tú ngoan ngoãn xài chiều này, trước thả lời đồn đãi cô lập tiểu nữ sinh, sau đó giả bộ làm kẻ tốt quan tâm vươn tay che chở , tiểu nữ sinh khi cùng đường thường dễ dàng rơi vào miệng sói .

Cũng may thần kinh của cô cứng rắn, từ lượng lại tốt.

Không lẽ quá mức đơn thuần nên bị khi dễ ? Cô cảm thấy thế giới này bỗng nhiên trở nên đầy rẫy hiểm ác, khó lòng ứng phó.

Hơi tỉnh táo một chút, cô mới nói, “Nhóc đói bụng không, chị đi nấu cơm.”

“Ngọc Hàn, chúng ta có thể ra ngoài ăn.” Duệ Minh biết cá tính của cô, nếu như cô điều chỉnh cảm xúc lại rồi kể rằng mạch mọi chuyện cho hử nghe, sẽ không giấu giếm hử bất kỳ điều gì, chính là cô còn chưa phục hồi tinh thần lại .

“Chị muốn đi nấu cơm. Duệ Minh, thì ra muốn khóc mà khóc không được chính là loại cảm giác này.” Cô miễn cưỡng cười cười, “Nhất định là trước kia chị khóc quá nhiều , có lẽ nước mắt đã dùng hết rồi.”

Lo lắng nhìn bóng lưng ảm đạm của cô, hử đối với cô vẫn luôn không có biện pháp , tình cảm quá sâu nặng, quá để ý; bốn chôn, ngay cả muốn không để ý cũng khó.....

Đi vào phòng bếp, cô bắt gặp một bóng đen bay nhanh qua ..... Đậu ở trên bồn rửa.

Giây lát tiếp theo , tiếng thét chói tai của cô cơ hồ muốn kinh động đến chuông báo động cảnh sát—————

Duệ Minh vọt vào phòng bếp, Ngọc Hàn lập tức nhảy vào trong lòng hắn.

Hoảng sợ quá đôi làm nước mắt không kiềm được trào ra, cô vừa khóc vừa kêu, “ Hu hu ————— ngay cả con gián đều khi dễ chị ! Thủ trưởng đầu heo tính kế chị, ngay cả con gián cũng khi dễ chị ! Chị không cần ! Chán ghét chán ghét chán ghét..... Toàn bộ đều khi dễ chị, vì sao chứ ! Hu hu..... hu hu —————”

Nghe khóc lóc nức nở cùng kêu la liên miên, hắc đại khái đã nắm rõ vài phần khúc chiết , lỗ tai Duệ Minh hơi hơi đỏ lên, lại lập tức khôi phục trấn tĩnh. “Ngoan, không khóc không khóc, Ngọc Hàn không sợ, tôi sẽ đánh chết bọn họ.....”

Nói thật ra, hắn có chút cảm kích con gián hợp thời xuất hiện, không thể nào nhẫn tâm đánh chết nó.

“Còn không mau đi.” Trong lòng hắn nhẹ nhàng lẩm bẩm , “Nếu còn không đi, thực sự đánh chết người.”

Con gián như là nghe hiểu, lắc lư bay về phía khác, “Sưu” một tiếng, cổ rướn người qua khe hở hẹp của sổ, thân ảnh liền biến mất tăm .

Hắn có chút há hốc mồm.

Đúng vậy, hắn đối với “ vật ” có vẻ từ bi, đối “ người ” thì sẽ không có đãi ngộ tốt như vậy.

Nhẹ nhàng đỡ Ngọc Hàn khóc không ngừng , ánh mắt hắn khó được xuất hiện sát khí.

4. Chương 3

”CHƯƠNG 3

Editor : Pé Năm

Nguồn : [s://namlundidong18.wordpress.com/](http://namlundidong18.wordpress.com/)

Duệ Minh yên lặng vận dụng các mối quan hệ tìm ra nguyên nhân Ngọc Hàn đau lòng, trên mặt bình tĩnh như thường, trong lòng lại cuộn cuộn sóng ngầm suy nghĩ giết người bạo lực.

Tính kế Ngọc Hàn của hắn ? Hừ.

Biết cô ở nhà xuất bản chịu ủy khuất, càng làm cho lửa giận của hắn lại tăng ngàn ngạt.

Chỉ là tổng tuyển cử sắp khởi tranh , lại phát sinh sự kiện kinh thiên động địa —————

Lương lập ủy bị đâm .

Chuyện này đã nhanh chóng làm kinh động đến giới chính trị cùng toàn bộ Đài Loan, bởi vì hình tượng Lương lập ủy luôn luôn hòa đồng , quan hệ với mọi người đều tốt, lại có thêm phụ tá rất có năng lực đầy nhiệt huyết ..... Cho dù cả Đài Loan lập pháp uỷ viên đều bị bắn chết hết, cũng không tới lượt hắn.

Chỉ có trong lòng đám người Duệ Minh là biết rõ ràng, Lương lập ủy vận số không may bị người khác liên lụy vì tránh né đạn súng ám sát Hắc nghị viên nên mới trúng một kích trí mạng .

Vết thương sâu như vậy đã làm cho tất cả phụ tá tâm đều rét lạnh. Việc chuẩn bị cho tổng tuyển cử đều đã bố trí xong xuôi, ngay thời điểm then chốt xảy ra chuyện nghiêm trọng làm mọi người hết sức chấn kinh, tính mạng Lương lập ủy đang trong giai đoạn nguy hiểm.

Sau khi nhận được sự tha thứ của các bậc lão làng trong Đảng , họ đã quyết định phong tỏa nghiêm ngặt mọi thông tin không để lộ ra chút sơ hở cho giới truyền thông.

Bọn họ mặt nhăn mày nhú trở về thương lượng đối sách, nhưng mà vợ Lương lập ủy qua đời đã lâu, đứa nhỏ còn đang học trung học, “thay cha ra mặt”, “ thay cha ra mặt” là điều không có khả năng, còn anh em trong nhà Lương lập ủy cũng không ai có chí hướng đầu nhập giới chính trị .....

Lúc này, các bậc lão làng trong Đảng lại đến bãi phỏng vấn làm việc của Lương lập ủy, nói bóng nói gió ngụ ý là muốn Duệ Minh thay thế Lương lập ủy tuyển cử .

Hắn giật nảy mình, “ Chuyện này không thể. Tôi vừa mới 25 tuổi, kinh nghiệm ứng biến còn nhiều thiếu sót.....”

“Trừ cậu ra, còn ai có am hiểu về tài lực của Lương lập ủy ?” Đại lão bình tĩnh nhìn hắn, nhìn ánh mắt trầm ổn gan dạ của thiếu niên trước mắt, trong lòng cảm thấy rất hài lòng.

Ông đã chú ý đến vị trợ lý tuổi còn trẻ đầy tài năng này đã lâu, lại không ngờ hắn lại có một cú ‘trình làng’ (**) đáng sàu như vậy

(**) ý là vượt qua mong đợi

Đại lão rất nhanh gạt bỏ suy nghĩ vô nghĩa trong đầu thương cảm nói, “Duệ Minh, cũng là lúc cậu báo đáp ơn tri ngộ [1] của Lương lập ủy.”

[1] ý chỉ được thưởng thức hoặc trọng dụng

Trọng trách này quả thật quá nặng nề hắn không dám gật bừa.

“ Chị Chân Cầm , tôi có thể từ chối không.” Hắn thử thuyết phục thư ký của Lương lập ủy, “Tôi không có gia thế bối cảnh hiển hách trong chính trị , sẽ làm ảnh hưởng đến tài lực Lương lập ủy hao hụt không đáng mà thôi ..... Chị có thể giúp tôi thuyết phục người trong Đảng, phái một người kinh nghiệm dày mình tới đảm đương được không ? Tôi thật sự.....”

“Cậu đủ tư cách ứng cử.” Chân Cầm đẩy đẩy mắt kính , “ Ở cậu tôi cảm nhận được hơi thở lãnh tụ. Chị rất tin tưởng ánh mắt nhìn người của mình , đừng để Lương lập ủy ra đi không an lòng .”

Sau cuộc nói chuyện , hắn lo lắng cả một ngày, mới phiên muộn đến bệnh viện thăm hỏi.

Vừa vặn vào lúc Lương lập ủy hấp hối trên người cảm đầy dây ống , nhìn hắn chăm chú dường như muốn truyền đạt điều gì đó.

“Lương lập ủy, ông đừng quá xúc động.” Hắn chưa bao giờ muốn chạy ra trước màn (**), “Lương lập ủy muốn tôi thay ông tham gia tuyển cử.”

(**) đối lập với việc đứng sau màn, kiểu như đứng đằng sau một chức vụ nào đó .

Ánh mắt Lương lập ủy xuất hiện ý cười, bàn tay suy nhược run run bắt lấy tay Duệ Minh, hắn gian nan gắt gao nắm chặt .

“Mọi chuyện..... trông cậy.....hết vào cậu.....” Lương lập ủy yếu ớt thốt ra từng chữ .

Vài canh giờ trôi qua , Lương lập ủy mỉm cười thanh thản như trút bỏ được tâm sự nhắm mắt rồi qua đời, hưởng thọ bốn mươi chín tuổi.

Một lần nữa trọng trách nặng nề rơi trên vai hắn.

Những phụ tá khác của Lương lập ủy đều được giữ lại, trong không khí tràn ngập màu sắc ảm đạm bi thương , ngược lại cũng làm vức dậy ý chí chiến đấu kiên cường của một bộ phận người ở đây .

Thuận lý thành chương, Chân Cầm trở thành thư ký của hắn, mà nhiệm vụ của hắn, chính là phải được tuyển chọn vào ghế ủy viên lập pháp.

Hí kịch bùng nổ tạo bước ngoặt thông qua giới truyền thông thổi phồng, người thừa kế tuy tuổi đời còn trẻ nhưng tràn ngập mị lực giải giang, nhanh chóng thành tiêu điểm được cánh truyền thông săn đuổi ráo riết, tuy vẫn chưa đắc cử mà đã tạo tiếng vang chấn động trước tổng tuyển cử.

Hắn so với trước kia bận rộn gấp bội, tuy rằng đau lòng Ngọc Hàn bị tên tiểu nhân thủ trưởng khi dễ, chỉ có thể nhờ cậy ông chủ nhà xuất bản chiếu cố Ngọc Hàn, chờ sau khi tổng tuyển cử kết thúc , hắn sẽ chậm rãi trừng trị kẻ sắc lang vô sỉ Chân Lan Nhân này .

Không nghĩ tới, đang lúc hấn bận rộn xử lý công việc cho tổng tuyển cử sắp tới , ông chủ nhà xuất bản lại xuất ngoại tham dự triển lãm sách , kiểm chế không được Chân Lan Nhân lộ ra bộ mặt sắc lang dám ở văn phòng động tay động chân với Ngọc Hàn, làm cô sợ tới mức tông cửa chạy ra.

Còn không kịp lên án hành vi bỉ ổi của hấn, Chân Lan Nhân đã tiên hạ thủ vi cường [2] , lấy lý do “Không đủ tư cách” nhanh chóng khai trừ Ngọc Hàn .

[2] ra tay trước thì chiếm được lợi thế

“Là người..... Người đối ta..... Người không ức hiếp ta nên mới viện cớ xằng bậy khai trừ ta!” Cô tức giận đến khóc òa lên .

“Ai làm chứng ?” Chân Lan Nhân trừng lớn mắt cá vàng (đôi mắt to tròn) , “Bị khai trừ còn muốn vu khống tôi ? Quả nhiên là cô gái không biết xấu hổ ! Không kiểm điểm năng lực công tác bản thân, chỉ biết dựa vào sắc đẹp dụ hoặc cấp trên. Tôi nói cho cô biết, tuổi còn trẻ trung xinh đẹp đừng tưởng rằng dạng hai chân ra là có thể giữ vững vị trí , lâu dài đàn ông cũng sẽ chán ngán quăng sang một bên!” Hấn đề cao âm lượng, nhất thời quay đầu lại toàn bộ nhân viên trong văn phòng đều dùng ánh mắt hoài nghi xen lẫn khinh miệt nhìn cô, “Công tác bất lực cho dù cùng ông chủ lên giường, cũng không giúp được cô !”

Cô đột nhiên hy vọng có thể có bản lãnh miệng mồm độc địa giống A Mẫn, có thể không sợ hãi phản bác lời vu khống của hấn. Nhưng là cô lại quá mức đơn thuần, đôi mắt lệ nóng doanh tròng tức giận đến phát run, một chữ cũng nói không nên lời.

Giây dựa nửa ngày, cô khóc thút thít nói: “..... Người, người bẻ cong sự thật, người nói hươu nói vượn! Người..... Người..... Người sẽ gặp báo ứng !” Vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

Nghĩ đến trong nhà chỉ có một mình cô, Duệ Minh lại bận tối tăm mũi đến khuya .....

Cô thật sự rất cô đơn .

Cô xúc động mua 5 chai Vodka (3) , một mặt khóc một mặt uống, giờ phút này cô rất thống hận bản thân tửu lượng hơn người, thế nào uống đều uống không say.

(3) Rượu Vodka được chưng cất từ các loại ngũ cốc (bắp, lúa mạch đen, lúa mì hoặc là khoai tây) . Đầu tiên nó được chưng cất với nồng độ 85% rồi sau đó được pha với nước cất để giảm nồng độ xuống mức không thể gây chết người . Các loại rượu Vodka được đóng chai với nồng độ từ 40% đến 50%. Sản phẩm cuối cùng thường không mùi, không màu, không vị. Dù sao thì đó cũng là do nhà sản xuất tuyên bố mà thôi. Điều họ muốn khẳng định ở đây là rượu của họ không có pha thêm bất kỳ loại hương liệu nào. Bạn đừng hiểu nhầm nó là nước, chỉ là nó không có mùi vị đặc trưng như rượu whisky hay rượu gin. Vodka vốn được sản xuất ở Nga từ thế kỷ 12, ngay tên gọi của nó cũng có ý là rượu mạnh, vì từ vodka theo tiếng Nga nghĩa là “ít nước”.

Say là có thể ngã đầu ngủ thiếp đi, nhưng khi cô nôn ra 3 lượt, vẫn là tràn ngập cảm giận , ngủ cũng không ngủ được.

“Duệ Minh, nhóc ở đâu ?” Uống say làm cho cô khát vọng có hơi thở ấm áp an ủi, cô khóc lóc gọi điện thoại cho hấn, rốt cuộc chỉ có đứa “ em trai” thân nhất bên cạnh, ai cũng không đáng tin.

Ngay cả cha mẹ đều bỏ lại cô di dân.

“Tôi ở phòng làm việc, còn chưa đi được, làm sao vậy?” Nghe giọng nói của cô khác ngày thường, hấn cũng khẩn trương vội hỏi.

“Chị đến tìm cậu, cậu cứ ở đó ! Đừng bỏ lại một mình chị !”

Thân thể nghiêng ngả lão đảo cầm ví tiền ra cửa, bởi vì uống quá nhiều rượu cả người bắt đầu cảm thấy khô nóng, cô bất chấp tình huống cởi quần áo, may mắn người chở nàng là nữ tài xế, chứng kiến bộ dáng làm loạn của Ngọc Hàn nữ tài xế cũng thay cô mà túa mồ hôi lạnh.

“Tiểu thư, đừng cởi .....” Thấy Ngọc Hàn đã say mềm chẳng biết trời trăng , xe đã đến dưới trụ sở tranh cử vẫn không dám thả cô xuống , “Cô rốt cuộc muốn tìm ai?”

“Cho tôi xuống xe !” Ngọc Hàn mắt hạnh trợn lên, mày liễu dựng thẳng, “Tôi muốn xuống xe!”

“Nói cho tôi biết cô muốn tìm ai, tôi gọi hân tới đón cô.....” Nữ tài xế ôn tồn khuyên can , “Tiểu thư, cô đang say rượu không nên đi loạn, vẫn là chờ người tới đón .”

Thử đứng lên vài lần không được, cô chán nản ngã vào trên ghế ngồi, Ngọc Hàn mới không cam tâm tình nguyện thừa nhận, bản thân uống quá nhiều . “Kêu..... Kêu Duệ Minh tới đón tôi .....”

Ở cơ quan công việc ngập đầu mà trong đầu Duệ Minh vẫn chỉ nghĩ tới Ngọc Hàn, lúc này thần sắc kích động thấy nữ tài xế tiến vào liền hỏi: “Cậu là Duệ Minh? Bạn gái cậu uống say, ở trên xe của tôi, mau tới đỡ cô ấy .....”

Hân bỗng nhiên đứng dậy, “..... Thực xin lỗi các vị, tôi có việc tư cần xử lý..... “Trời cũng đã muộn, cô ấy còn chạy đến đây ,tôi không thể bỏ mặc cô ấy một mình .”

Chân Cầm thông cảm gật gật đầu, “Mau đi đi.”

Duệ Minh hỏi thăm, sau đó vội vàng vàng chạy đi, vừa thấy thân ảnh Ngọc Hàn trong taxi thoát y chỉ còn nịt ngực cùng váy, suýt nữa té xỉu.

Rốt cuộc làm sao vậy? Tửu lượng Ngọc Hàn cao như vậy lại uống say đến tình trạng này ? Mùi rượu nồng nặc quả thật muốn sặc chết người mà.

“ Ngọc Hàn !” Hân trách cứ hô một tiếng, “ Chuyện gì xảy ra ? Tại sao.....”

“Duệ Minh.....” Nửa thân trên lộ ra cô oa một tiếng khóc nức lên, “Chị bị đuổi việc rồi.....Hân..... Người xấu! Hân mắng chị..... Chị không có, chị chưa cùng ông chủ lên giường!”

Hân bắt đắc dĩ ngồi vào taxi, “Cảm phiền chở chúng tôi về nhà.....Ngọc Hàn, không sao rồi, ngoan ngoan, Duệ Minh giúp chị đánh người xấu, giống như đánh con gián đáng ghét kia.....”

“Muốn cho hân dính ở trên tường! Vĩnh viễn dính ở trên tường!” Ngọc Hàn say bí tỉ bắt đầu nói hươu nói vượn.

“Được được được, cứ xem hân như con gián bị chúng ta cầm dếp lê đánh bầm dập, dính chặt ở trên tường không rút.....”

“Hân..... Người xấu! Tên đáng ghét đó động tay động chân cởi quần áo..... Sờ soạng chị..... Chị không cho hân sờ, hân còn dùng lực vặn tay của chị !”

Xem vết bầm tím trên cổ tay của cô, hân vừa đau lòng vừa tức giận, một mặt giúp cô xoa bóp, một mặt nhẹ giọng dỗ dành .

Chân Lan Nhân, tên khốn kiếp . Chờ xuống mười tám tầng địa ngục lại đáp thang máy xuống thêm mười tám tầng nữa .

“.....mặc áo vào được không?” Cô thiếu chút ngay cả nịt ngực cũng thoát ra, ăn mặc thế này làm sao xuống xe ?

“Nóng quá.....nóng .. Ôi..... Tôi muốn ới.....”

May là kỹ thuật lái xe của nữ tài xế khá tốt, tấp vào ven đường cấp tốc phanh xe, cô cuối cùng là phun hết ở bên ngoài.

Khoảng cách không đến mười mét, cô lại muốn ới thêm một đợt.

Không cách nào đành phải ngừng xe lại, về mặt nữ tài xế đây bắt đắc dĩ, “Tiên sinh, cô ấy chống cự không được bao lâu nữa. Cậu tìm một chỗ để cô ấy nghỉ ngơi một chút, nôn ở trong xe thì không có gì, nhưng là tiểu thư say khướt như vậy , cần rửa mặt nằm ngủ lấy sức. Hiện tại xem ra, ít nhất còn nửa giờ mới tới nơi , cô ấy không thể chịu đựng nổi đâu .”

Duệ Minh gật đầu, cười khổ nhìn trước khách sạn giăng đầy ánh đèn nên ông rục rịch chói lòa nhấp nháy liên tục , ngẫm lại cũng không còn phương pháp khác .

Hao hết khí lực thật lớn vẫn là không có biện pháp làm cho cô mặc xong quần áo, hấn đành phải cởi áo khoác tây trang của mình , khoác trên người Ngọc Hàn, nữ tài xế nhìn hấn cố hết sức nâng Ngọc Hàn say không còn biết trời trăng, liền xuống xe hỗ trợ.

Cánh tay Ngọc Hàn ôm lấy Duệ Minh, khoác áo theo động tác của cô vừa vịn trượt xuống, nữ tài xế bất đắc dĩ nhặt lên , đi theo bọn họ vào trong .

Bọn họ không có để ý phía sau phát ra một tiếng “ tách ”.

Đó là thanh âm tiếng máy ảnh.

Vừa vào phòng, Ngọc Hàn lại là một trận nôn diên cuồng, ngồi ở trong phòng tắm cả người mềm nhũn, Duệ Minh muốn đỡ cô đứng dậy.

Bả vai rũ xuống để lộ mái tóc ướt nhẹp dính nước ói, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, mắt to ngập nước mông mông lung lung trông cực kỳ đáng thương, che một tầng lệ quang. Duệ Minh vội vàng dùng khăn nóng giúp cô lau mặt, cô nhìn Duệ Minh một lát, đầu óc thoáng thanh tỉnh một ít.

“Chị muốn tắm rửa.” Cô nghiêng ngả lão đảo đứng lên, “Tiểu Minh, đi ra ngoài. Chị muốn cởi quần áo.....” Nói xong mà bắt đầu cởi váy ngắn .

Duệ Minh có chút lo lắng . Say thành bộ dáng như vậy không tắm rửa là không được, để cô một mình ở phòng tắm hấn không yên tâm , nhưng mà.....

Hấn cũng không thể giúp Ngọc Hàn tắm rửa được ?

Chờ Ngọc Hàn cởi chiếc váy ra, hấn cấp tốc ly khai phòng tắm, trái tim không nghe lời đập loạn.

Dáng người Ngọc Hàn ..... Thật sự là hoàn mỹ không thể chê được . Mặc quần áo thì không phát hiện, cởi ra mới biết được cô có chiếc đùi thon dài cùng với đường cong duyên dáng của hình thể, vòng eo tinh tế mềm mại, còn có miêu tả sinh động, bộ ngực tuyết trắng xinh xắn lại đầy đặn.....

Giây tiếp theo , hấn lập tức mắng chính mình nổi lên suy nghĩ tà ác, cố gắng khắc chế bản thân . Đi ra quá gấp gáp, bằng không còn có thể đem theo công văn, bản thảo diễn thuyết , xem xét một chút .

Trong lúc chờ đợi hấn đi tới chỗ tivi , mới vừa bật tivi ——

Hả , là cảnh H ?!

Rất giống như sắp diễn ra cảnh mùi mẫn , hấn nhanh chóng đổi đài , vòng vo liên tục chuyển 3 đài mới nhảy đến kênh phát sóng tin tức mình cần tìm, đầu óc hấn như muốn nổ tung .

Không yên lòng xem tin tức, từ trước đến giờ tự chủ của hấn rất cao, nhưng vẫn không nhịn được tâm viên ý mã [1] ngấm cửa phòng tắm vài lần .

[1] đứng núi này trông núi nọ hay tâm thần không yên

Hấn không phải Liễu Hạ Huệ, chỉ là có chút kiên trì mà thôi. Thế nhưng sau cánh cửa, chính là cô gái mà hấn yêu hai mươi mấy năm bảo sao hấn có thể bình tĩnh được.....

Đấu tranh tư tưởng thật lâu, phát hiện bên trong phòng tắm vẫn một mực im ắng.

Chẳng lẽ chết chìm trong đó ?

“Ngọc Hàn ?” Hấn nhẹ nhàng gõ cửa , không có hồi âm, sự trầm mặc làm người ta cảm thấy càng bất an. Tay dùng sức một chút gõ cửa, trả lời hấn vẫn là một mảnh yên tĩnh.

“ Ngọc Hàn ?!” Hấn xoay mở tay nắm cửa tiến vào phòng tắm, nhưng lại phát hiện Ngọc Hàn ngủ ở trong bồn tắm lớn, sóng nước dập dờn , thân thể xinh đẹp trắng nõn như ẩn như hiện , da dẻ phấn hồng mông lung..... Hết sức mê người.

Đi từng bước một hướng phía cô gái trong bồn tắm , lý trí của hấn cũng từng chút từng chút hồng mất.....

Thẳng đến nhìn đến trước ngực cô để lại ba đạo vết đỏ thẫm , tựa như một chậu nước đá giội lên người làm hấn bình tĩnh ,

Đây là..... Tên hỗn đản kia dám dùng sức mạnh với Ngọc Hàn lưu lại một mảng vết bầm tím trên da thịt của cô ?!

Nếu lúc này hần thừa dịp Ngọc Hàn uống say, làm ra chuyện hối hận cả đời .....

Vậy hần cùng Chân Lan Nhân cảm thú kia có gì khác nhau ? Chẳng những làm rạn nứt sự tin tưởng ý lại của Ngọc Hàn dành cho hần, hơn nữa bọn họ từ trước tới nay đã vun đắp tình cảm thân thiết , cũng vì chuyện này mà suốt mẻ không bao giờ lành.

Hần bởi vì nhất thời xúc động, vĩnh viễn sẽ mất đi Ngọc Hàn.

Vừa nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng, thân thể vốn ngập lửa nóng đột nhiên dập tắt, chỉ còn lại nồng đậm bi thương.

“Ngọc Hàn ? Ngọc Hàn !” Nhẹ nhàng lắc người cô, “ Chị không thể ngủ trong bồn tắm ..... rất dễ cảm lạnh .”

Ngọc Hàn hàm hồ lẩm bẩm vài tiếng, lại ngủ say như chết .

Sau cùng, Duệ Minh đành phải đem cô từ trong bồn tắm nhấc khỏi mặt nước “ Vút” đi ra, nhanh chóng dùng hai khăn tắm bao bọc cẩn thận, tuy rằng quá trình làm cho hần mặt đỏ tim đập, nhưng vẫn là nhắc nhở chính mình, không cần làm ra điều xúc động mà phá hỏng quy tắc .

Ngọc Hàn an tường ngủ say giúp không ít việc, nhìn vẻ mặt mềm mại đơn thuần, hần không đành lòng phá hư yên tĩnh.

Theo sau, hần để cho cô nằm trên gối, nhẹ nhàng hong khô tóc giúp cô , trong lòng tràn ngập nhu tình mật ý.

Yêu phải cô gái đơn thuần lại gốc ghéch, chính là số kiếp của hần đi ?!

Chính là cỡ nào sai lầm, cỡ nào hạnh phúc ,cỡ nào ngọt ngào.....

Giúp cô đắp chăn đoàng hoàng, đang muốn đến trên sofa ngủ một lát , Ngọc Hàn đột nhiên ngẩng đầu lên, mơ mơ màng màng nhìn hần, “Duệ Minh?”

“Tôi ở đây.”

“ Lại đây .” Cô vỗ vỗ gối đầu bên cạnh, “ Ngủ bên này , chị sợ bóng tối.”

Chị rốt cuộc có biết bản thân đang nói cái gì không ? trong lòng Duệ Minh trào ra nghi vấn.

“Đến đây !” Cô mềm nhẹ ra lệnh, “ Nhóc không nghe lời chị ?”

Ngày mai chờ cô tỉnh lại, nhất định sẽ bị cô đánh chết. Duệ Minh thở dài một hơi, nghe lời nằm bên cạnh cô . “ Được, chúng ta cùng ngủ .”

Cô giống như con mèo nhỏ chui vào trong lòng hần, tìm kiếm tư thế thoải mái nhất, thỏa mãn thở ra một hơi ,nhanh chóng ngủ say.

Nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, đây là hần bắt đắc dĩ, duy nhất chỉ có thể biểu đạt tình yêu bằng cách thầm lặng này.

Qua ngày hôm sau, Duệ Minh lại bị tiếng thét chói tai làm chấn động sợ tới mức nhảy dựng lên ——

“Nơi nào có con gián ?!”

Còn chưa tỉnh ngủ hẳn, hoả tốc cầm lấy dép lê, đã thấy Ngọc Hàn lui ở mép giường ôm góc chăn, dùng đôi mắt nhìn chằm chằm hần phảng phất như muốn nói hần chính là con gián ấy.

“Nhóc ! Nhóc nhóc .....” Cô lấp bắp nửa ngày mới nói thành câu , “Chị thế nào..... Nhóc thế nào..... Oa oa, nhóc thật quá đáng..... Chị còn chưa lập gia đình, nhóc lại dám..... hu.....hu hu . Đây là loạn luân nha .....”

Loạn luân cái quỷ gì !

Hắn tức giận trợn trắng mắt liếc Ngọc Hàn một cái, ngã đầu tiếp tục ngủ. “Tôi quần áo chỉnh tề thế nào cường bạo chị ? Cường bạo một người say như chết có gì tốt ? Ngọc Hàn ngốc nghếch !”

“Chị uống say ? Làm sao có thể?” Ngọc Hàn cố gắng nhớ lại nửa ngày, “Mới hai chai Vodka..... Chị làm sao say được ?”

Hai chai Vodka ?! Cô ấy không bị trúng độc rượu cấp tính đã được coi là thiên phú dị bẩm rồi .

“Ngọc Hàn, chị say khướt còn ở trong taxi làm loạn cởi quần áo.” Xem bộ dáng cô kích động, hắn cảm thấy rất buồn cười.

“Cái gì?”

“Mà còn thoát y.”

“Cái gì?!”

“Chẳng những cởi hết, trên đường đi còn trần truồng chạy 7 vòng .”

“Cái gì?!”

Cô nhảy dựng lên, suýt nữa bị tấm chăn làm ngã sấp xuống, “Thật vậy chẳng? Chị làm ra loại chuyện này? Trời ạ! Chị không nghĩ tử lượng của chị lại kém như vậy ——”

“Giả.” Duệ Minh cười ngã vào trên giường, cô thật sự quá mức ngây thơ làm người ta không thể tin được, “Chị là ở trên xe thoát y chỉ còn có nội y, không có trần truồng chạy , bởi vì chị say bí tỉ nên không đi loạn được .”

Ngọc Hàn nỗ lực hồi tưởng trí nhớ vụn vặt ..... Cô cảm thấy cả người khô nóng, xác thực có cởi áo .....

“Chung Duệ Minh!” Cô tức giận rống lên, “Nhóc dám đùa giỡn chị ! Tốt lắm ! Nhóc không biết chữ chết viết như thế nào sao ?”

Ngọc Hàn vươn ma trảo trên người Duệ Minh đánh loạn một trận, hắn không có phản kháng, chỉ chăm chú nhìn cô, “Ngọc Hàn , chăn của chị trượt xuống.”

Cô hét lên một tiếng, ôm chăn vội vàng bỏ trốn, trốn ở phía sau cửa chỉ lộ ra hai mắt, “Quần áo của chị đâu ?!”

“Tôi bỏ lại đám phụ tá trong cơ quan chạy đến lo cho kẻ say rượu là chị, chị đã không cảm ơn tôi , cư nhiên còn không nhớ rõ.”

“Tiểu Minh, quần áo của chị !” Ngọc Hàn thở hổn hển .

“Tôi đem chị từ trong bồn tắm nâng ra, để chị không bị chết chìm, vậy mà chị còn vu oan tôi có ý đồ xấu với chị .” Hắn ở trên giường lật người, kéo qua tấm dra giường trùm đầu.

“Tiểu Minh..... chị muốn quần áo.....” thanh âm Ngọc Hàn cơ hồ là cầu xin.

“Tôi còn giúp chị hong khô tóc ! Ai ai ai ! Là chị nói sợ bóng tối , cứng rắn ra lệnh tôi ngủ bên cạnh chị , tỉnh lại còn thét chói tai làm lỗ tai người ta đau nhức .”

A .....hiện tại là chuyện gì đây ? Ngọc Hàn chớp chớp đôi mắt thâm nghĩ tên tiểu quỷ chết bầm này còn dám ghi hận cô ? Không có quần áo cô nửa bước cũng khó rời đi ..... “Tiểu Minh, chị không phải Chức Nữ, nhóc cũng không phải Đồng Vinh, không cần giấu quần áo của chị nha !”

>>>> Đồng Vinh , Chức Nữ (nữ nhi thứ bảy của vương mẫu nương nương ,tên là thất tiên nữ) ..các bạn search gg phim Thất tiên nữ có nói về 2 nv này nè

“Tôi vẫn chưa nghe được hai chữ xin lỗi.” Hắn ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Nhóc ! Nhóc ..... nhóc trưởng thành, có phải da càng ngày càng ngứa !” Cô định xông tới dường như nhớ ra trên người chỉ quần nửa tấm chăn nên dừng lại ý tưởng xúc động này lại .....

“ Ai ? Tôi đột nhiên cảm thấy buồn ngủ quá, có khả năng ngủ hai mươi mấy tiếng mới dậy.....” Hấn lại kéo tấm dra giường trở người ngủ tiếp .

“ Nè nè nè ! Được rồi.....” Cô nghiêng rặng nghiêng lợi, quyết định chờ đến khi lấy lại quần áo sẽ cho tên nhóc này đẹp mặt , “Ngày hôm qua chị uống say, đã mang đến rất nhiều phiền toái, còn hiểu lầm nhóc , thực thực xin lỗi.....”

Duyệt Minh xì một tiếng cười vui vẻ , luồn tay lấy ra quần áo ngay ngắn chỉnh tề, “Tốt lắm. Đây là thưởng cho chị .”

Một phen đoạt lấy vọt vào trong phòng tắm, Ngọc Hàn một mặt thăm mắng chính mình vô dụng ,

Nhất nhất mặc xong quần áo, cô nổi giận dưng dưng đi ra, một mặt mắng to Duệ Minh.

“Tiểu tử chết tiệt , ngay cả chị cũng dám đùa giỡn.....” Đang muốn tìm hấn tính sổ , lại bị dếp lê trên đất làm trượt chân ——

Cô bổ nhào vào trên người Duệ Minh, đôi môi hai người chạm nhau rồi ngã lên trên giường.

Không thể nào, khéo như vậy chứ ?

Ngọc Hàn chặt vật bò dậy, không ngờ bàn tay to của Duệ Minh chặn lại, làm cho nụ hôn ngoài ý muốn càng sâu hơn .

Lý trí của cô tức khắc muốn dừng ngay tình cảnh xấu hổ này lại . Nhưng mà khi tiếp xúc đến nụ hôn say đắm ngọt ngào, bị dụ dỗ tự động hé mở cánh môi mềm mại , vô tận triền miên, cô mới giật mình thấy Duệ Minh người mà trong mắt mình vẫn xem là em trai, đã sớm trở thiếu niên thành thực trầm ổn .

Lồng ngực rộng lớn , vòng ôm nóng rực, làm cho cô đầu choáng váng không rõ ràng .....

Thời điểm bị hấn hôn, cô không thể suy xét, cảm thấy đầu óc quay cuồng cả người mềm nhũn cùng bánh pudding [2] giống nhau, thế giới hết thấy đều biến mất , chỉ có cảm giác mất hồn làm người ta say đắm.....

[2] Bánh pudding là một món bánh tráng miệng và còn là một món ăn ngon thông dụng ở các nước phương Tây.

Như là đang thăm dò lẫn nhau, Duệ Minh hôn lông mi của cô, đến đôi má mịn màng, lại ở trên môi lưu luyến một lúc , sau đó di chuyển xuống chiếc cằm khéo léo tinh xảo .....

Đột nhiên, trên cổ một trận đau nhức làm cho cô nhảy dựng lên, một phen đẩy hấn ra .

“A a a —— nhóc làm sao? Nhóc ở trên cổ chị làm gì?” gương chiếu trên bàn trang điểm soi hình dáng quần áo không chỉnh tề , sợi tóc tán loạn chặt vật nhưng đầy gợi cảm, trên cổ rõ rệt in lại một dấu hôn

“Ông trời ơi ! Nhóc làm sao? Chị còn mặt mũi nào đi ra ngoài gặp người ?” Ngọc Hàn quên chính mình đang thất nghiệp, không cần đi làm ở nhà xuất bản .

“Tuyên cáo chủ quyền .” Hấn xấu xa cười, “ Ngọc Hàn, chị cường hôn tôi, chị phải phụ trách.”

“Cái gì?”

“ Chị đừng ngã tôi , còn làm môi tôi sưng lên.”

“Cái gì?!”

“Hơn nữa kỹ thuật hôn môi của chị rất tệ, cắn trúng đầu lưỡi của tôi , hơn nữa còn vài chỗ bị thương khác còn chưa tính .”

“Cái gì?!”

“Cho nên,” Hấn ung dung nhìn cô dần kích động, “Cho nên, tôi muốn tuyên cáo chủ quyền, chị phải phụ trách chung thân của tôi .”

“Nhóc nói cái gì?!” Ngọc Hàn không nói được lời phản bác nào , con mắt trừng đến đại ra nhìn đăm đăm bộ mặt gian trá của đứa “ em trai ”.

Vì sao bị cường hôn mà cô còn phải phụ trách hôn nhân cả đời hân ? Đây là đạo lý gì vậy ?

Đều là do chiếc dép lê chết tiệt kia làm hại !

Hết thấy đều là lỗi của chiếc dép ..... ?

“Nhóc kêu dép lê phụ trách có được không?” Cô đáng thương hề hề hỏi.

“Dép lê cũng không giúp được tôi sinh con nối dõi.” Duệ Minh nhin cười, thực kiên quyết lắc đầu, “Là lỗi của chị . Ai kêu chị ngã vào người tôi .”

Vì sao biến thành như vậy? Vì sao chứ ?

Ai tới nói với cô đây là chuyện gì ?!

5. Chương 4

”CHƯƠNG 4

Editor : Pé Năm

Nguồn : [s://namlundidong18.wordpress.com/](http://namlundidong18.wordpress.com/)

Công việc ngập đầu làm cho Duệ Minh không thể thừa thắng xông lên, khó tránh khỏi có chút tiếc nuối. Có điều , nụ hôn ngoài ý muốn kia thật ra là một bàn đạp phá vỡ phòng tuyến “ Tình chị em” sâu trong nội tâm bọn họ, hiện tại hân thỉnh thoảng có thể trộm hôn vài cái đã rất thỏa mãn , tuy rằng khi Ngọc Hàn tỉnh táo lại, sẽ không thoát được một trận quyền đấm cước đá hung bạo của cô nhưng hân vẫn rất vui vẻ hạnh phúc .

Nhìn khuôn mặt cô đỏ bừng thở hổn hển đem hết toàn lực, bàn tay trắng như phấn cuộn thành nắm đấm nho nhỏ rơi vào người hân chỉ sợ ngay cả ruồi bọ đều đánh không chết, hân cảm thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười.

Thích cô, thật sự rất thích cô. Chăm sóc Ngọc Hàn trái lại hân được cô chăm sóc không ít ,cảm giác ấm áp hạnh phúc này thường thường làm cho hân quyến luyến không muốn rời nhà .

Bất quá, hân còn có nhiều gánh nặng trên vai không thể chậm trễ được ——

Mỗi ngày mới vừa thức dậy, những vấn đề hỗn tạp trong công việc đồng loạt xông lên , hân chớp chớp mắt trong vài giây ngắn ngủi cố gắng làm đầu óc thanh tỉnh , sau đó rời giường rửa mặt, một mặt đọc lại bài diễn thuyết , một mặt suy tư về các mối quan hệ nhân sự phức tạp.

Sau khi Ngọc Hàn thất nghiệp, hân từng đề nghị cô nghỉ ngơi một thời gian hân tính ——

“Coi như đang nghỉ dài hạn là được rồi .”

“Chị cũng không phải đang diễn hý kịch (trò đùa).” Lúc ấy cô bật cười vui vẻ .

Thời gian sau đó, Ngọc Hàn mỗi ngày sáng sớm giúp Duệ Minh xuống bếp chuẩn bị điểm tâm, đem hành trình biểu mà Chân Cầm đã nói nhất nhất ghi nhớ, hân một mặt vui vẻ ăn sáng, một mặt hưởng thụ thanh âm Ngọc Hàn ngọt ngào đầy nghiêm túc đọc lộ trình mỗi ngày của hân.

Cứ trôi qua trong niềm vui vẻ như vậy, hân mới cảm nhận được những buổi xã giao nhàm chán đối trá đó còn có chút giá trị tham dự .

“Lát nữa chị có định tới xem buổi tranh cử tổng bộ không ?” Hân hỏi trong khi Ngọc Hàn giúp hân điều chỉnh caravat.

“Chị mua xong đồ ăn sẽ qua đó.” Tuy rằng bị đuổi việc làm cô cảm thấy có chút xấu hổ khó chịu, nhưng khi thoát ly văn phòng có quá nhiều áp lực trói buộc, cô nhận ra cuộc sống hiện tại vui vẻ thoải mái hơn nhiều .....

Tổng tuyển cử của Duệ Minh cô không giúp được gì, nhưng là nấu cơm, giúp hắn dọn dẹp phòng ốc, nhận lễ vật tiếp điện thoại, mỗi lần nhìn nét mặt tươi cười thỏa mãn ăn cơm của hắn, cô cảm thấy một cỗ thành tựu sung sướng trào lên.

“Chính nhóc phải cẩn thận nha, hôm nay chắc hắn có nhiều người tới mời nhóc, xã giao có phải cần uống rượu? Vậy đừng uống nhiều quá .....”

“Ngọc Hàn, bộ dáng chị hiện giờ rất giống cô vợ nhỏ của tôi.” Trong lúc Ngọc Hàn không chú ý, nhanh chóng ở trên môi cô hôn trộm một cái.

“Nhóc .....” Trên mặt cô lập tức xẹt qua hai rặng mây đỏ kiều diễm trông hết sức đáng yêu, “Nhanh chút lên đường đi!”

“Chúng ta khi nào thì kết hôn?” Hắn dường như mất rất nhiều khí lực mới khắc chế được vọng bản thân, bây giờ còn sớm, buổi tối rảnh rồi lại hôn cô .....

Dù sao hắn còn phải hoàn tất buổi tổng tuyển cử.

“Chị không có đáp ứng!” Ngọc Hàn thở hổn hển.

“Nếu không, chị định chịu trách nhiệm với tôi bằng cách nào?” Mỉm cười nhìn bộ dáng tức giận đáng yêu của cô, hắn hỏi.

“Nhóc ..... chị ..... Nhóc bị muộn rồi đó! Nhanh lên đường đi!” Dùng sức đem hắn đẩy tới ngoài cửa, “Mọi thứ đầy đủ chưa? Có cần mang khăn tay không? Tập công văn diễn thuyết của nhóc đâu? Cặp tài liệu? Hừm..... Sớm muộn gì thời tiết sẽ trở lạnh, A, áo khoác nữa .....”

Quay đầu lại đứng ở cửa nhìn thân ảnh nhỏ nhắn loay hoay bận rộn của cô giúp hắn chuẩn bị đồ đạc, trong lòng hắn càng tràn đầy kiên định.

Ngọc Hàn ngây thơ thuần khiết như vậy..... Nói sao hắn cũng không nguyện ý giao cho người khác.

Cùng cô ở chung một chỗ, là cỡ nào mãn nguyện hạnh phúc

Hắn lưu luyến lưỡng lự mở hộp đựng hoa hồng, chưa bao giờ cảm thấy hoa hồng lại diễm lệ tươi đẹp như vậy.

Trước mắt hắn vị tiểu thư này chính là một ứng cử viên trong số đó.

Trên người tỏa ra mùi hương thịnh khí lãng nhãng (vênh váo cao ngạo), mặc đồ vest sang quý nhất, lời nói sắc bén cùng tài hoa, bề ngoài xinh đẹp cùng bối cảnh chính trị hiển hách, làm cho cô gần như là nữ vương kiêu ngạo.

Vị nữ nghị viên xinh đẹp tuổi trẻ, cùng hắn chung một đảng phái, cơ hồ phần trăm được trúng tuyển là không thể nghi ngờ.

Hắn không phải không hiểu ám thị của nữ vương, chính là..... thái độ hắn đối với các cô gái khác đều như nhau, kính nhi viễn chi (1)

(1) kính trọng nhưng không gần gũi

Nói cách khác, ngoại trừ Ngọc Hàn những cô gái khác hắn đều vẫn duy trì bộ dáng hữu lễ mà xa cách. Cũng không sợ đồn đãi không hay, nếu cô gái đó là Ngọc Hàn, thì không có vấn đề gì cả. Nhưng là, hắn không muốn ngoài Ngọc Hàn mà cùng các cô gái bên ngoài có chút dính dáng nào.

Như vậy đối với Ngọc Hàn không khác gì là sự phản bội, tình yêu của hắn không cho phép.

“Chào, Dany.” Ánh mắt cô gái hội tụ vẻ sắc sảo cùng xinh đẹp, ở trên người hắn xoay chuyển với ý vị thâm trường.

Thế nhưng các tiểu thư thiên kim trong giới thượng lưu, gia thế hiển hách , dường như không có ý định buông tha, có khi lộ liễu đến mức làm cho hấn quẫn bách không thôi .

Nhất là Dương Vũ Khanh.

Cô ta ngang nhiên tự ình là đứng thay hấn phát ngôn, thậm chí tung lời nói ản ý mập mờ để giới truyền thông hiểu lầm, luôn miệng nói , “Tôi cùng Dany cho rằng.....”, “ ý kiến của chúng tôi.....”, “ Tôi nghĩ ý của Dany là.....”, “ Tôi cùng Dany đã thảo luận qua .....

So với những cô gái theo đuổi hắn đem so sánh với cô ta, quả thật tính cách khá dè dặt và trầm tính .

“Dương tiểu thư, muốn tìm người cùng ý kiến không có vấn đề gì.” Hắc sa sầm mặt cất lời, “Nhưng ý kiến của cô không có nghĩa cũng là ý kiến của tôi .”

Các ký giả đứng động ngịch, bởi vì khó được nghe thấy Duệ Minh nói chuyện nghiêm nghị cùng thái độ lạnh nhạt .

“Tình nhân cãi nhau sao?” Phóng viên nổi lên tính bất quái đặt câu hỏi.

“Tôi cùng Dương tiểu thư chỉ là đồng liêu, không hề có quan hệ tình cảm.” Hắc nghiêm túc thanh minh.

Vũ Khanh cứng nhắc đứng ở trên giảng đài, được rồi tác phong chính trực, tính khí thiếu niên bướng bỉnh nổi lên, cư nhiên dám không cho cô mất mũi ?!

“Danny, cậu nói bậy bạ gì đó.....” Cô không được tự nhiên gượng cười , “Chúng ta không phải là bạn tốt sao?”

“Tôi cùng mỗi một vị trong Đảng đều là bạn tốt .” Hấn nhìn cũng không nhìn Dương Vũ Khanh một cái, “Tôi cùng Dương tiểu thư không có tình cảm riêng tư nào hết, cũng mong Dương tiểu thư không cần lại thay tôi lên tiếng. Còn nữa, tôi là Chung Duệ Minh, ở trên lãnh thổ quê hương Đài Loan , không gọi Danny. Cám ơn các vị.”

Hôm đó tin tức tiêu đề thực chấn động, cơ hồ đều xoay quanh vụ tai tiếng tình cảm.

Phòng viên truyền thông vốn cũng không ưa Dương Vũ Khanh, vừa khéo nhân cơ hội báo thù, đùa cợt nữ vương một phen, thậm chí có phóng viên chụp ảnh cận cảnh bộ dáng Dương Vũ Khanh tức giận đến gương mặt vằn veo, kèm thêm hàng chữ cười nhao.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfm

Vũ Khanh đem báo chí xé nát , giống như con thú bị vây khốn đi tới đi lui, tức giận đến cơ hồ muốn bốc lửa.

Tên đàn ông đáng giận ! Cứ nhiên trước mắt mọi người cứ tuyệt cô ?!

Vốn cho rằng hẳn cá tính ôn hòa nho nhã, đối đãi với các cô gái ân cần có lễ, lợi dụng truyền thông tạo xì căng đan để lôi kéo . là có thể đi trước một bước chậm rãi thu phục hẳn

Nào biết hẩn bề ngoài nhĩ nhĩ, nội tâm lai ngoan cố không hiểu phong tình !

Cô cẩn răng kéo ra ngăn kéo, bên trong là ảnh chụp cùng tin tức cô mua lại.

Tên đàn ông ngu ngốc..... Chẳng lẽ không biết sinh mệnh chính trị của hắn nắm giữ trong lòng bàn tay cô sao?

Lát sau, cơn giận dữ của Dương Vũ Khanh dần hạ xuống .

Nếu phá hủy hẳn, đối với chính mình cũng không có chỗ tốt. Lại nói , đàn ông chính là kẻ ngốc, ám thị lộ liễu như vậy lại xem không hiểu. Dù sao bộ dáng chính mình như thần thánh không thể xâm phạm, tựa như hoa trên núi cao , hẳn cho dù có ý với mình , cũng e ngại lòng tự trọng đàn ông, nên không muốn mạo hiểm ném mùi thất bại đi ?

Suy đoán một lát, cô lai đem ngăn bàn kéo vào .

“Nhóc làm sao biết.....” Cô thích nhẵn ngọc trai đã lâu, mỗi ngày đạp xe điện ngầm, đều tạt ngang qua cửa hiệu đá quý đứng bên ngoài ngắm nghía một lát, mà nhẵn ngọc trai không được bày bán.....

Chưa từng nói qua, Duê Minh lại chú ý tới.

“Chị.....” Cô do dự mà không biết có nên nhận hay không. Chẳng phải vì túi tiền không mua nổi nhẫn này , mà giá cả nhẫn sẽ tiêu tốn phần lớn số tiền cô vất vả tích góp .

“Nhận lấy đi, cũng không phải nhĩn cầu hôn.” Duệ Minh thừa dịp cô không chú ý, ở bên má nàng hôn xuống, “Nhĩn cầu hôn dùng kim cương được không?”

“Kim cương là biểu tượng cho sự bền vững vĩnh cửu , một viên cũng đủ phá sản.” Cô trợn mắt liếc Duệ Minh một cái, cẩn thận cầm nhẫn đeo vào ngón tay chăm chú quan sát, “..... Thật là đẹp .” Ngay cả kích cỡ nhẫn phù hợp với tay cô đều biết rõ mòn môt, Duệ Minh quả thật rất dung tâm ở trên người cô .

Một đêm trôi qua, Duê Minh không có về nhà.

Mọi khi vừa đặt xuống gối liền ngủ say , đêm nay ngoài ý muốn một chút buồn ngủ cũng không có.

Xem chiếc nhẫn trên ngón tay lóe ra tia sáng nhu hòa, giống như là sự quan tâm săn sóc cùng tình yêu chân thành của Duệ Minh dành cho cô .

Cô đột nhiên do dự, hơn nữa tâm trí có chút bối rối . Trừ bỏ việc cô vẫn còn cố kỵ Duệ Minh là “em trai”.....

Kỳ thực cô hơi sơ hãì.

Cô biết bản thân mình không có gì nổi bật , lại chẳng có ưu điểm nào, mặc kệ là trên phương diện học vấn hay sự nghiệp đều là người thất bại, không xứng với người giỏi giang đầy tài năng như Duệ Minh.

Mà Duê Minh..... Cô không biết còn có thể chống cự bao lâu.....

Hoặc là, chính mình đã bắt tri bắt giác .....

Động tâm với hản ?

Sự thật này không khỏi làm cô kéo mền che mặt. Cô không có lòng tin, trải qua nhiều lần chịu tổn thương làm cho cô mất dần tin tưởng trong chuyện tình cảm.

Những tên đàn ông ban đầu quen cô, từng người đều mang vẻ mặt thành khẩn ôn nhu lấy lòng, chờ chiếm được tâm mình, liền thô bạo thương tổn đá sang một bên..... Thậm chí phản bội .

Những tên đàn ông khác đều như thế, Duê Minh..... là ngoại lệ sao?

Cô đã chấp nhận học cách buông tay tìm kiếm tình yêu đích thực ỉnh, nếu cứ tiếp tục chống cự, có lẽ.....
 Cô cùng Duê Minh còn có thể dùng quan hệ “Chi em” duy trì đôi mắt với nhau.

Từ nhỏ cô rất quý trọng người em trai này, cô thừa nhận không chịu nổi việc mất đi hẳn .

Cô thực sư không biết nên làm gì bây giờ mới tốt.

Thực sự không biết.....

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfm

Đổi diện cảnh đêm tươi đẹp Cao Hùng Duệ Minh rơi vào trầm tư , lúc này đột nhiên nghe được tiếng chuông cửa.

Mười giờ đêm, là ai lúc này đến tìm hấn? Sinh hoạt của Chị Chân Cầm so với đồng hồ báo thức còn nề nếp quy luật hơn, lúc này hấn là đã lên giường ngủ.

Hắn mở cửa, mùi hương nước hoa nồng đậm làm cho hắn hơi hơi nhúu mi.

Dương Vũ Khanh dựa vào cạnh cửa, cầm trong tay một chai champagne, vẩy lùa đen bó sát người càng tôn lên làn da trắng nõn của cô, miêu tả sinh động đường cong lả lướt gợi cảm của phụ nữ.

Phóng viên đột nhiên cảm thấy điểm tâm trong cổ họng có chút khó nuốt xuống. Cô gái trước mắt đáng chấp thanh tú dịu dàng vẫn là nữ sinh trung học..... Bọn họ sao có thể viết nội dung tục tĩu bừa bãi kia ?

“Này.....” Không khí có chút yên tĩnh , rốt cục có người lấy ra ảnh chụp, “Mạnh tiểu thư, chúng ta muốn hỏi cô về vụ tẩm ảnh này.....”

“Ai nha! Bị chụp được.” Cô cầm lấy ảnh chụp nở nụ cười, “Tôi còn không biết tử lượng rượu của mình kém cỡ đến vậy..... Bởi vì tôi rất ít khi uống say, nào biết mới uống hai chai Vodka đã gục.....”

“Cô uống say?”

“Đúng vậy. Ngày đó vừa khéo thủ trưởng động tay động chân với tôi, kết quả hần làm chuyện xấu còn khai trừ tôi.....” Vành mắt cô đỏ ửng, “Tâm tình của tôi không tốt, ở nhà uống rượu giải sầu, không nghĩ tới say mèm, chạy tới nơi công tác của Duệ Minh..... chính là nữ tài xế taxi chở tôi đi tìm Duệ Minh, tâm tình tôi liền tốt lên .....”

Phóng viên hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới đằng sau tẩm ảnh sự việc đơn giản như vậy.

“Mạnh tiểu thư, cô có thể nói cho chúng tôi biết chân tướng thủ trưởng quấy rầy của cô được không?” May là nữ phóng viên đầu óc nhanh nhạy, lập tức đưa ra vấn đề trọng tâm .

“Hần rất quá đáng.” Nước mắt cô không nhịn được rơi xuống, một mặt nói xong quá trình, “..... Các người xem nơi này còn lưu lại một vài vết bầm , hần vịn tay của tôi, đau muốn chết .....” Thật đáng sợ.....”

Không đúng, bọn họ thế nào luôn miệng hỏi chuyện của mình?

“Các người hỏi chuyện này làm gì?” Mặt to tràn ngập nghi hoặc.

“..... Cô còn chưa xem tin tức hôm nay sao?” Có người dè dặt cẩn trọng hỏi.

“Tôi thường là mua xong đồ ăn mới xem tin tức, trên báo chí viết cái gì.....” Cô cầm báo lên lật giở, phát hiện ảnh của mình trên mặt báo, một mặt đọc xong, gương mặt dần dần trắng bệch.

“Không phải vậy..... Thế nào không có hỏi qua người ta liền viết lung tung .....” Ôi ——” Cô khóc nức lên, một đám phóng viên hoảng loạn tìm khăn giấy, đưa khăn tay lùm xùm một hồi.

“Làm sao bây giờ?” Cô mang vẻ mặt xin giúp đỡ nhìn các phóng viên, “Duệ Minh là người chính trực..... Hần không phải người như vậy.....”

“Tổng tuyển cử sắp tới, mấy vụ tai tiếng có lực sát thương rất cao.” Trên mặt phóng viên hiện vẻ lúng túng trả lời.

“Ô ô ô-” Cô rõ ràng gào khóc lớn thêm, biến thành người người luống cuống tay chân. “Đều là tôi không tốt ! Tôi thế nào ngốc như vậy, Duệ Minh có tức giận hay không? Tôi không muốn ! Ô ô ô.....”

Linh quang chợt lóe, nữ phóng viên hỏi nàng, “Cô cùng Chung tiên sinh có quan hệ gì?”

“Thanh mai trúc mã..... Chúng tôi từ nhỏ đã quen biết .....” Cô khóc thút thít.

“Quan hệ hai người thật thân mật ? Thân mật đến muốn kết hôn ?” Nữ phóng viên cố gắng hướng dẫn Ngọc Hàn .

“Không có.” Cô cơ hồ quên mất việc muốn khóc, mặt đỏ lên, “Tuy rằng hần luôn muốn cầu hôn tôi, nhưng là.....”

“Cậu ấy muốn cầu hôn sao.” Các phóng viên thở phào, đồng loạt cầm bút viết nhanh, “Cho nên căn bản không có vụ phóng túng kia, chính là sau khi bị quấy nhiễu tình dục , cô tìm vị hôn phu khóc lóc kể sự kiện uất ức kia mà thôi.”

Gì kia ?

“Ai, hần không phải vị hôn phu của tôi mà !” Cô kêu lên.

“Cũng phải. Sau khi cầu hôn thì lên kế hoạch muốn kết hôn, hẳn là chú rể tốt .....” Các phóng viên nhất tề bắt đầu sửa chữa câu từ.

“Không phải, các người.....”

Đôi mắt sắc bén của các phóng viên thoáng nhìn cô chỉ chỉ chiếc nhẫn ngọc trai, “Đây là cậu ấy đưa cho cô làm vật đính ước sao?”

“Là hẳn đưa, nhưng đây là quà sinh nhật.....”

Phóng viên không đợi cô nói xong, vỗ vỗ lên người cô, “Cám ơn cô đã nhận phỏng vấn..... Cám ơn cám ơn.....” Sau đó cùng các phóng viên khác chạy đi, chuẩn bị đi phỏng vấn Chân Lan Nhân cùng Duệ Minh.

“Các người đợi chút.....” Tay cô bỗng giơ giữa không trung, “Duệ Minh không phải vị ôn phu của tôi.....”

Căn bản chẳng có ai chịu nghe lời giải thích của cô .

Uy uy, đây là chuyện gì ?

6. Chương 5

”CHƯƠNG 5

Editor : Pé Nấm

Nguồn : [s://namlundidong18.wordpress.com/](https://namlundidong18.wordpress.com/)

Thời điểm Chân Cầm rốt cục liên lạc được với Ngọc Hàn, biết cô cùng phóng viên vừa trao đổi xong, nghe xong nội dung không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Thực sự muốn xem phóng viên đại nhân có tấm lòng từ bi hay không .

“Không cần lo lắng,” Cô liền an ủi, “Chung tiên sinh kêu cô nghe lời ở nhà đợi hẳn, hẳn sẽ đem mọi chuyện xử lý tốt, không cần lo lắng.”

“Hắn, hắn có tức giận không ?” Ngọc Hàn ghen ngào. Bằng không, vì sao ngay cả điện thoại cũng không gọi đến ?

“Không, Chung tiên sinh không có tức giận . Mạnh tiểu thư, cô cứ việc an tâm chờ ở nhà, hết thấy đều không có việc gì.”

Sau đó, cô vẫn là đóng cửa ở trong nhà khóc một ngày.

Cô không ngừng tự trách, cảm thấy bất lực lại đau lòng. Không có thương tổn qua bất luận kẻ nào, thế nhưng người khác có tâm phá hoại, cô lại không có biện pháp giúp đỡ .

Khóc thật lâu, nằm ở trên sofa ngủ thiếp đi. Chờ bị lay tỉnh, cô phát hiện sắc trời đã tối từ lâu.

Duệ Minh yên lặng nhìn nàng, ánh mắt vẫn tràn ngập ôn nhu ấm áp. Cô nghĩ đến chính mình vô tâm hại hẳn, không nhận được lại rút nước mắt.

Hắn đem tờ báo đặt ở trên bàn trà, “Thế nào lại khóc ? Ánh mắt hồng như quả đào..... Cũng không phải lỗi của chị.....”

“Chị không bao giờ uống rượu nữa.” Cô lôi kéo tay áo Duệ Minh, “Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Không thể vẫn hỏi sao? Nhóc còn cơ hội được tuyển chọn không ?” Cô không có dũng khí xem tin tức báo chiều nay.

Hắn không có trực tiếp trả lời vấn đề Ngọc Hàn, “Còn chưa có diễn ra bầu cử , ai cũng không có khả năng nắm chắc chính mình sẽ được tuyển.”

“Nhóc..... Nhóc làm sao bây giờ? Người ở ranh cử tổng bộ làm sao đây ? Mọi người cố gắng lâu như vậy..... Đều là chị ! Đều là chị không tốt..... Hu...hu.....”

Duệ Minh đem cô kéo vào trong lòng, “ Xuyt..... Chỉ cần có tâm theo đuổi là được, thắng bại là chuyện thường của binh gia ! Chúng ta đâu có tài năng đến vậy, nhất định sẽ có lối ra khác. Không cần lo lắng.”

“Còn lý tưởng của nhóc ?” Cô cuộn tròn ở trong lòng Duệ Minh khẽ thì thầm, “Nhóc cố gắng lâu như vậy, hoài bão của nhóc, tương lai của nhóc..... Đều là chị..... Chị là người thất bại, làm cái gì đều không xong , còn hại nhóc..... hu...hu .....”

“Lý tưởng của tôi chính là chị, hoài bão của tôi cũng là vì chị mà hoàn thành.” Duệ Minh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, “Chúng ta muốn kết hôn, không phải sao? Tôi sẽ mang đến hạnh phúc cho chị .”

“A? Nhưng mà chị .....” Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn ánh mắt Duệ Minh tràn ngập khẩn cầu cùng chuyện chú, đột nhiên bị hăm sâu vào đó.

Cô sợ hãi ? Phải, cô sợ hãi cực kỳ.

Một thiếu niên đầy hoàn mỹ tài năng căn bản không có khả năng yêu cô suốt đời, hắn hiện tại chỉ hoài niệm chính là tuổi thơ ấu vui vẻ của bọn họ mà thôi.

Không nói chuyện quan hệ chị em , Duệ Minh thực sự hiểu được “Yêu” là gì sao?

Cô không có nắm chắc.

Lại nói ..... Cô làm gì cũng không tốt, không có lòng tin giữ hắn ở bên người cả đời. Tuy rằng..... Tuy rằng cô đã bắt đầu thích hắn, bắt tri bắt giác thích hắn, nhưng trong lòng cô vẫn tràn ngập nỗi sợ hãi vô hình kia .

Sau khi lấy được lòng của cô xong, từng người một đều tổn thương rời xa cô. Duệ Minh không có khả năng ngoại lệ.

“Nhóc cần chị sao?” Thật vất vả ngừng khóc , đôi mắt đầy mộng lung nhìn hắn.

“Tôi luôn luôn cần chị, yêu chị.” Đem cô ôm vào trong ngực, Duệ Minh nhẹ nhàng hôn nước mắt trên mặt cô.

Hắn cần mình ! Hắn hiện tại cần mình! Bị mình phá hư hết thấy, hắn vẫn cần mình !

“Vì sao? Chị không xứng đáng để nhóc yêu .” Nước mắt thế nào cũng không dừng được .

“Đương nhiên là có.” Duệ Minh ôm nàng, nhẹ nhàng đong đưa, “Còn nhớ không ? Thời điểm tôi còn nhỏ , nhớ mẹ đi công tác mà khóc tê tâm liệt phế, chị lúc đó chỉ lớn hơn tôi vài tuổi, luôn dịu dàng ôm tôi, vỗ về an ủi tôi. Khi các nam sinh khác để tôi giống nữ hài tử, chị tuy rằng sợ phát run, vẫn là dũng cảm đứng ở phía trước tôi, cho dù bị đánh khóc, vẫn nhẫn nhịn không lùi bước .”

“Đó là trách nhiệm người chị phải làm.” Cô lau nước mắt.

“Không phải nữ sinh nào đều giống dũng cảm như chị ..... Sợ hãi còn quật cường đối mặt, thế này mới gọi là dũng cảm. Nữ sinh khác chỉ nhìn thấy tôi bộ dạng đẹp mắt, học giỏi, thời điểm tôi bị người khác nhục nhã họ lại .....”

“Khi đó tôi bị chứng viêm má, toàn bộ mặt sưng phù như đầu heo, các nữ sinh bình thường lấy lòng của tôi đã ở đâu? Các bạn ấy nhìn tôi giống như là nhìn ôn thần, chạy nhanh còn không kịp chờ nói chỉ là quan tâm, chỉ trở, lẩn trốn, ngay cả nói cũng không dám nói với tôi một câu. Chỉ có chị..... Như mọi khi nắm tay tôi, tan học liền đi qua xem xem tôi có tốt hay không .....”

Lúc ấy, tiểu nữ sinh vẻ mặt xấu hổ cùng hoang mang, dùng thanh âm phát run nói với giáo viên của hắn, “Lão sư..... mặt Tiểu Minh bị sưng phù, có khả năng phát sốt..... Nếu hắn thực không thoải mái, có thể đến báo cho em một tiếng được không ? Em dẫn hắn về nhà gặp bác sĩ.....”

Thanh âm của cô phát run, nắm lòng bàn tay hần hẩn trương đến toát mồ hôi.

Mạnh mẽ cùng mẹ của cô đều là người sơ xài , chỉ có tiểu tỷ tỷ ôn nhu khóc thút thít, cả đêm không ngủ lo lắng hần, lúc nào cũng thời thời khắc khắc quan tâm chăm sóc .

Mặc kệ hần biến thành bộ dáng gì nữa. Hần bộ dáng đẹp mắt cũng được, khó coi cũng thế, ở trong mắt cô, hần chính là Chung Duệ Minh, mặc kệ hào quang của gia đình. Chính là đơn thuần, dịu dàng, quan tâm hần, đau lòng vì hần.

Sau khi trưởng thành , hần dần dần phát hiện, các cô gái giống Ngọc Hàn tính cách hồn nhiên trong sáng không toan tính vụ lợi, là cỡ nào hiếm có .

Theo năm tháng trôi qua, tình yêu của hần dành cho cô từng chút từng chút tích lũy. Cho dù đó là khuyết điểm, cũng cảm thấy đáng yêu.

“Tiểu Minh chính là Tiểu Minh, biến thành thế nào, vẫn là Tiểu Minh, bên trong lại không có thay đổi.....” Cô nâng lên khuôn mặt đầy nước mắt , “Chị chẳng có ưu điểm gì đặc biệt.”

“Với tôi mà nói, thực đặc biệt.” Dịu dàng hôn lên hàng lông mi thật dài của cô, động tác mềm nhẹ e sợ làm bị thương cô .

Làm ảnh hưởng đến danh dự của hần , hần lại vẫn ôn hòa cẩn thận chăm sóc cô. Ngọc Hàn hơi ghen ngào .

Chẳng lẽ..... Chính mình nên thuận theo con tim nhận lời hần sao ? Tuy rằng vẫn mang cảm giác lo được lo mất..... Tương lai có thể phủ đầy hắc ám cùng thống khổ..... Nhưng nếu cô vĩnh viễn mất đi Duệ Minh, chính là địa ngục bắt đầu.

Làm “Em trai”, cô có thể ích kỷ dùng thân phận “chị gái” cùng hần cả đời có liên hệ với nhau, nếu cô gạt đầu đáp ứng lời cầu hôn của Duệ Minh.....

Quan hệ của bọn họ chỉ sợ tùy thời đều sẽ tan vỡ .

“Nhóc xác định ? Chị.....” Còn chưa nói xong, cánh cửa lúc này lại bị đại lực dùng sức đá văng

---

Cha mẹ Ngọc Hàn ở tận Canada ngoài ý muốn trở về nước, sắc mặt u ám xông vào.

“Chung Duệ Minh! Tên tiểu tử xấu xa này !” Mạnh ba ba rống to làm đèn treo cơ hồ lay động, cầm cổ áo Duệ Minh, “Tốt lắm —— ở trong nhà ta lại dám đối xử tệ với con gái ta thế hả ? Người không thấy nó đang khóc sao? Đúng là tên cầm thú, uống phí chúng ta từ nhỏ hết lòng thương yêu người, dám đối đãi với con gái bảo bối của ta như vậy !”

Thời điểm ở Canada đọc tin tức trên mạng , Mạnh ba ba đứng ngồi không yên, hoả tốc từ Canada gấp gấp trở về, dọc theo đường đi không ngừng mắng mỗ mấy bay quá chậm, đường xá quá xa.

Mạnh mẽ chạy nhanh ngăn cản nắm đấm hần hạ xuống, “Ông....., tôi nói ông nghe ! Tôi ở trên máy bay đã nói với ông thế nào ? Tâm bình khí hòa nói chuyện ! Mau buông Duệ Minh ra, không nên xem tin tức trên mạng, không hỏi ngọn nguồn liên tục tiện đánh người, phóng viên luôn thích viết bậy bạ, ông cũng nên hỏi rõ ràng mọi chuyện đã !”

“Ảnh chụp còn gạt được người sao?!” Thanh âm Mạnh ba càng rống lớn hơn nữa, chấn rung cửa sổ sắt đất vang khanh khách, “Nha đầu chết tiệt kia, gọi con cùng chúng ta đi Canada lại không chịu, ở Đài Loan làm ra loại chuyện bại hoại thanh danh ! Con lập tức chuẩn bị hành lý lập tức theo ta trở về! Không cho ở lại cùng người không đứng đắn lâu lổng !”

“Con không đi Canada!” Ngọc Hàn vội vã gỡ tay Mạnh ba ba, “Con.....con..... con cùng Duệ Minh đính hôn, vì sao phải đi Canada?”

Mạnh ba ba nói lỏng tay, kinh ngạc xem con gái bảo vệ người ngoài , “.....Con nói cái gì?!”

“Con, chúng con, đã đính hôn.” Không có dũng khí nói câu trả lời, cứ nhiên ở dưới tình thế cấp bách không nghĩ ngợi thốt ra, cô cắn răng huơ huơ nhẫn ngọc trai, “Con muốn gả cho Duệ Minh, ở Đài Loan cả đời, nơi nào cũng không đi!”

“Tên hôn đản này cứ nhiên dụ dỗ con gái duy nhất của ta !”

Mạnh ba ba trừng mắt chiếc nhẫn trên tay con gái, vừa muốn bỏ nhào qua, lại bị Mạnh mẹ thốt ra một câu lạnh lùng làm ngừng lại hành động kế tiếp của Mạnh ba —————

“Còn nói không giống ba ta của tôi , nhưng mà ba tôi cũng không có xách cổ áo ông. Thật sự là..... Ngay cả lời kịch đều theo cùng ba ba tôi giống nhau như đúc: tên hôn đản này cứ nhiên dụ dỗ con gái duy nhất của ta . Đợi tôi đi kể với ba tôi , nói bản tính ông giống người mười phần, không phải con rể, thì cũng y như con ông ấy !”

Trên mặt Mạnh ba ba hết xanh rồi lại trắng, kết hôn nhiều năm như vậy, hán đối lão bà của mình đều không có biện pháp. Sợ lão bà ? Làm ơn, chính là yêu mới sợ bà ấy, không yêu còn sợ cái gì ?

“..... Nào có giống nhau ?” Mạnh ba không tự nhiên nói sang chuyện khác, “Ba của bà trực tiếp lấy cái cuốc ra đuổi theo tôi chạy loạn cả lên, bà quên rồi sao ? Tôi mạo hiểm cả sinh mệnh để cầu hôn đó.....”

“Ai kêu người cầu hôn không tốt , mắng hán là lão điên?” Mạnh mẹ trừng hán.

“Không thể nói vậy , tôi đã ôn tồn cùng hán nói lý lẽ nửa ngày, hán vẫn không chịu đem bà gả cho tôi , thật sự là phạt cũng phải phạt hỏa, tôi mới.....”

“Ông còn mạnh miệng sửa lời , ai nghe được ông dùng lời ôn tồn hòa nhã hử ? Ba tôi nói, lần đầu tiên cầu hôn lại dám rống to vào mặt cha vợ , ánh mắt hán thật đúng là mọc ở trên đầu .”

“Tôi lớn giọng mấy năm nay, bà còn không ngại , ba bà mất hứng cái gì? Tại giọng ông ấy nhỏ hơn so với tôi mà ?”

“Ông phải cảm tạ ba tôi huấn luyện , chính là nghe ông lần nào cũng lớn giọng, mới không bị ông dọa chạy. Nào có người lần đầu tiên gọi điện thoại tới , làm hại tôi đem phải đem ống nghe cách lỗ tai 3 tấc ? Không có ai bị điếc, âm lượng có thể hạ thấp được hay không?”

“Bà không phải yêu giọng lớn của tôi sao ? Hiện tại vấn đề không phải này.....”

“Bằng không thể nào?”

Chứng kiến nội dung cãi nhau ngọt ngào mười mấy năm trước của cha mẹ Ngọc Hàn , Duệ Minh vẫn bình tĩnh nhìn Ngọc Hàn, “Chị nhận lời cầu hôn của tôi ?”

Đây là chuyện dũng cảm nhất mà cô đã làm . Cô kiên định gật đầu.

“Chị đáp ứng nhóc. Chị..... chị nguyện ý cùng nhóc nắm tay cả đời.”

Về phần tương lai, không cần suy nghĩ nữa, có thể hạnh phúc một ngày tính một ngày, hạnh phúc một năm tính một năm.

“..... Tôi sẽ cố gắng làm chị yêu tôi.” Thanh âm của hán thệp phần ôn nhu, ánh mắt dịu dàng như nước, làm người ta hòa tan.

Cô không nói gì, chính là nâng mắt lên nhìn hán, đem chính mình tiến nhập vào cái ôm áp của hán . Thời điểm hán mất đi hết thấy, cô có thể bồi thường cũng chỉ có như vậy.

Nhìn thấy tiền đồ xán lạn của Duệ Minh cô nở nụ cười vui vẻ, cô cảm thấy tương lai gian truân đến đâu cũng không coi vào đâu

Bất quá, chờ cha mẹ vội vàng đi tiếp thân hữu, lên kế hoạch chuẩn bị hôn sự cho con gái, Duệ Minh cũng quay về chỗ ở , cô rốt cục lấy dũng khí mở xem tin báo chiều .....

Chờ cô xem xong nội dung báo chiều , ngay cả dép đều không kịp mang, trong lòng lửa giận tận trời chạy tới đập cửa nhà Duệ Minh , thần sắc điên cuồng ầm chuông cửa.

“Chung Duệ Minh! Nhóc..... Nhóc gạt ta!” Duệ Minh vừa mở cửa, vẻ mặt nén cười, càng làm cho cô tức giận đến muốn phát hỏa, “Phóng viên căn bản đã viết bài đính chính ! Ngay cả ông chủ bên nhà xuất bản nơi chị công tác đã lên báo công khai xin lỗi, khai trừ Chân Lan Nhân ! Hiện tại dư luận nghiêng về một bên giúp nhóc, lại còn úp mở chuyện không được tuyển cử !”

Hiện tại mới phát hiện? Cô thật đơn thuần đáng yêu. “Tôi cái gì cũng không nói. Vẫn chưa mở hòm phiếu, ai cũng không dám nói chính mình nhất định được tuyển.”

Ngọc Hàn bị nói không thốt ra lời, “Nhóc ..... Nhóc thực sự xấu xa!” Cô tức đỏ mặt nhăn nhó, “Nhóc chính là gạt chị, gạt chị..... Chị mới không gả cho nhóc, để nhóc có cơ hội khi dễ chị cả đời ! Chị không cần!”

“Tôi có nhân chứng nha.” Hấn xấu xa cười, “Mạnh ba ba và Mạnh mẹ đều nghe được, còn lên kế hoạch đính hôn cho chúng ta. Hơn nữa, có khả năng người toàn Đài Loan đều biết..... Nếu chị hủy hôn,” Duệ Minh biểu cảm nghiêm túc, “Tôi sẽ bị chất vấn có vấn đề, thực sự không tốt chút nào.”

“..... Thật vậy chẳng?” Mặt cô lập tức chuyển thành tái nhợt.

“Giả.” Duệ Minh trả lời cũng thực rõ ràng.

Cô tiến lên nghĩ muốn giáo huấn Duệ Minh, lại tạo cơ hội cho hấn ôm trọn thân thể cô vào lòng.

“Tiểu tỷ tỷ, chị có yêu tôi chút nào không ?”

Đôi bàn tay trắng như phấn nắm thành quyền dửng ở giữa không trung, cô bị vấn đề lúng túng này hỏi tâm liền đại loạn. “Chị..... A..... Ách..... chị.....”

“Tôi đoán chị đã đem lòng yêu tôi.” Hấn nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô, “Bằng không, vì sao quan tâm tôi đến vậy ?”

“Bởi vì..... Bởi vì nhóc là em trai.....” Hô hấp của cô dần bất ổn .

“Làm em trai có thể hôn chị thế này sao?” Vén ngang mái tóc của cô, khiêu khích hôn cần cổ trắng như tuyết , toàn thân cô lâm vào run rẩy.

“.....” Cô không nói ra lời.

“Muốn tôi dừng lại không ?” Hấn đã cởi bỏ nút thắt thứ nhất.

“.....”

“Không nói lời nào tôi sẽ tiếp tục động tác ?”

Thời điểm hấn hôn mình cả đầu cô liền choáng váng , còn muốn cô nói gì nữa ? Vừa mở miệng đã bị nụ hôn của hấn xâm chiếm quyền phát ngôn .

Tên nhóc xấu xa này ! Vừa hôn môi thì làm sao nói chuyện chứ ? Loại yêu cầu mang độ khó cao cô sao làm được !

Chờ cô tỉnh táo lại, nút thắt trên áo cô toàn bộ mở hết nằm ở trên giường của hấn, khuôn mặt Duệ Minh chuyên chú mà tuần mỹ, cách cô rất gần rất gần

Siêu cấp soái ca tuần mỹ ám áp như ánh mặt trời..... Ông trời ơi !

Cô chăm chú quan sát khuôn mặt tuần dật của Duệ Minh..... thông suốt một điều chính bởi điều này mới được nhiều cô gái ái mộ đi?

Thẳng đến hôm nay, cô mới phát giác ở hấn toát ra mị lực thành thực làm người khác khó cưỡng lại.

“..... Có thể chứ?” Thất Ngọc Hàn hoàn toàn không còn chống cự, hấn có chút lo lắng, không biết cô suy nghĩ cái gì.

“..... Chị còn chưa tắm rửa..... Có phải hay không nên lại tắm qua đã?” Cô đỏ mặt, nhỏ giọng nói.

Tên đã lấp trên đây, cô còn tâm trí quan tâm muốn vấn đề tắm rửa?! Duệ Minh có chút vô lực, trừng phạt dùng sức hung hăng hôn cô.....

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

“Tôi?”

Cô lấp bắp trách cứ mình miên man suy nghĩ, “.....Hại chị hiện tại nhìn đến người đi bộ trên đường, đều cảm thấy có loại cảm giác kỳ quái..... luôn liên tưởng mỗi người đều sẽ làm loại chuyện này.....”

Rất muốn cười lớn, Duệ Minh vẫn cố nhịn xuống, giả bộ đáng vẻ nghiêm túc, “Kỳ thực, lần đầu tiên tiếp xúc loại chuyện này mọi người đều như vậy. Đây là bản năng, chính là bước vào giai đoạn hòa nhập xã hội nhân loại đem bản năng thần bí hóa, chỉ cần tiếp xúc nhiều sẽ dần dần quen thuộc .....”

“Tiếp xúc nhiều ?”

“Đúng vậy. Đây là bản năng bình thường của con người , muốn cùng người trong lòng không có khoảng cách..... Ân, có đôi khi khoảng cách là số âm.”

Cô tiêu hóa một lát mới hiểu ý tứ . “Chung Duệ Minh ! Nhóc thật tà ác nha,” Cô gương cao khoe miệng lắm bảm .

“Ai, chị không thích đáng về tà ác này sao?” Đem cô kéo vào nhà mình, hắt đóng cửa lại, cũng khóa lại một phòng cảnh xuân.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Cùng người trong lòng ở bên nhau, đối với thắng bại vinh nhục, Duệ Minh cũng không quá mức để ý.

Không ngoài ý muốn, hần thắng được tổng tuyển cử, thậm chí được đến số phiếu bầu cao nhất, thái độ cũng chỉ cười nhợt nhạt .

Trước tổng tuyển cử nổ ra vụ lùm xùm tai tiếng, sau khi làm sáng tỏ tin đồn, ngược lại làm cho tên tuổi của hần càng làm cho các cử tri nhớ rõ còn được khen ngợi là thiếu niên tuấn mỹ “Nhớ được vị mỹ nam tử xưng là “người nổi nghiệp của MÃ Anh Cửu” này, thắng được trận đấu đầu tiên trong cuộc sống chính trị của mình.”

Tranh cử tổng bộ bắn pháo ăn mừng thật vang, âm thanh các tân khách chúc mừng nối liền không dứt.

Các tân khách nhìn thấy nữ vương Dương Vũ Khanh mặc đồ vest trắng tinh, trong tay cầm bó hoa hồng đỏ, không thềm nhìn Ngọc Hàn bên người Duệ Minh, tiến lên chúc mừng.

Bốn mắt giao nhau, hai người đều hiểu rõ chiến ý của đối phương.

Dương Vũ Khanh thấy trong mắt hắn sự quyết tâm kiên định , mà hắn cũng cơ hồ xác định là Dương Vũ Khanh thả tin tức bôi xấu danh dự hắn.

“Chúc mừng cậu đạt được số phiếu tuyển cao nhất.” Một đôi con ngươi sắc sảo tinh tế lóe lóe tia sáng.

“Cám ơn.” Hân đem hoa hồng tặng lại cho Ngọc Hàn, “Cũng chúc mừng cô.”

“Tôi chỉ là may mắn vượt qua cửa ải .” Vũ Khanh rũ mi mắt , “Mất đi một chiến hữu có năng lực như cậu, tôi chống chọi rất gian khổ.”

“Khách khí,” Duệ Minh lịch thiệp mang theo xa cách mỉm cười, “Đều do Dương tiểu thư có thực lực.”

Thần sắc Vũ Khanh lập tức sa sầm , số phiếu của cô trong đảng là thấp nhất, nếu không phải dựa vào tài lực hùng hậu của cha cô cùng các đại lão đắc lực hiệp trợ , có khả năng lần này cô sẽ chịu thiệt .

Một người thời gian dùng ở địa phương nào, là thấy được.

“Khách khứa bên cậu rất nhiều,” Cô giống như vô tình hay cố ý đánh giá bộ dáng Ngọc Hàn vội vàng tiếp đón khách nhân, “Không quấy rầy ủy viên lập pháp nữa.” Cô hạ giọng, “Hoặc là..... Có rảnh cùng nhau ăn bữa cơm?”

Chuyện xấu vừa qua không thể phá hủy hẳn, năng lực xử lý nguy cơ làm cho người ta thập phần tán thưởng, cô càng muốn có được Chung Duệ Minh.

“Tôi sợ không có thời gian.” Duệ Minh cười cười, “Tôi sắp chuẩn bị hôn sự. Mạnh Ngọc Hàn,” Hấn nhìn về phía Ngọc Hàn mỉm cười. Ngọc Hàn cũng hướng hấn đáp lại nụ cười, lại vội vàng tiếp đón khách, “Cô ấy là vị hôn thê của tôi. Tôi nghĩ báo chí đã viết tường tận tỉ mỉ, Dương tiểu thư hấn là rất rõ ràng.”

“Tôi đối với tin tức báo chí đăng một chút cũng không có hứng thú.” Cô hơi nghiêng đầu, đôi mắt long lanh hết sức kiêu mỵ nhìn hấn, “Tôi chỉ chú trọng kết quả cuối cùng mà thôi.”

“À, hôn lễ của tôi nhất định sẽ mời Dương tiểu thư đến xem.” Hấn như cũ tâm bình khí hòa nói chuyện.

“..... Chúng ta cứ chờ xem đi.” Dương Vũ Khanh trầm mặt.

Duệ Minh chỉ là cười cười, tiếp nhận khiêu chiến.

7. Chương 6

”CHƯƠNG 6

Editor : Pé Năm

Nguồn : [s://namlundidong18.wordpress.com/](http://namlundidong18.wordpress.com/)

Sau khi trúng cử uỷ viên lập pháp, Duệ Minh bận tối mày tối mặt, mỗi ngày đều không ngừng họp mặt, xã giao cùng ăn cơm ùn ùn kéo đến nhiều đến nỗi làm người ta mệt mỏi xây xẩm mặt mày.

Ngọc Hàn nhìn hấn bận rộn như vậy, toàn bộ chuyện hôn lễ đều do cô tự chuẩn bị, cha mẹ di dân còn chưa có mãn hạn, cho nên đem danh sách tân khách đưa cho cô liên vội vội vàng vàng quay về Canada, hại cô nhìn số điện thoại liên lạc dày cộm đến phát sầu.

Cha mẹ Duệ Minh hay tin, đánh điện chúc mừng: “Chỉ cần hai đứa hạnh phúc là tốt rồi”, còn muốn Ngọc Hàn không cần tiết kiệm, muốn tổ chức xa hoa thì xa hoa.

Mà cô mỗi ngày vẫn mua đồ ăn nấu đồ ăn, đến văn phòng chăm sóc mọi người, đồng thời lại ứng phó xã giao với các phu nhân tạo lập quan hệ, cũng trở nên cực kì bận bịu.

Nếu chị Chân Cầm rảnh rỗi, còn có người bồi cô bận đông bận tây. Còn những lúc chị Chân Cầm đi theo Duệ Minh chung quanh xoay sở, hiếm được bữa nào rảnh cũng phải xử lý các công việc vụn vặt, cô cũng hơi ngại lấy việc hôn lễ đi phiền cô ấy.

Nhưng mà cha mẹ Ngọc Hàn lần đầu gả con gái kiên trì không được tổ chức qua loa, tuy rằng không thể ở tại bên người giúp cô thu xếp, đành phải mỗi ngày gọi điện thoại vượt biển hỏi thăm tình hình linh tinh. Ngọc Hàn thấu hiểu tâm tình lo lắng của bọn họ, nhưng đối mặt với những mối mệt mỏi cô cũng không thể kể lể than thở với họ.

Cho nên, cô lẻ loi đi tiệm lễ phục chọn áo cưới, chính mình viết thiệp cưới, chuẩn bị theo yêu cầu của cha mẹ đại sảnh tiểu sảnh, mang bên ngoài một đồng đồ cưới kỳ quái cùng không trúng không tây tục lệ, còn phải tìm người xem ngày thích hợp .....

Kỳ thực việc này cũng đơn giản, nhưng chân chính xã giao với đám phu nhân quan chức mới làm cô sợ hãi.

Thường thường bận bịu một ngày, còn phải vội vàng đi gội đầu, thay quần áo tham dự yến hội, một đám phu nhân, tiểu thư thiên kim, nữ chính trị gia tụ hội, luôn âm thầm phân cao thấp.

Cô luôn tiết kiệm, đối với hàng hiệu phục sức không có hứng thú cũng không có thường thức, đôi lúc cô bị nói mĩa mai vài lần nghe không hiểu nên đành im lặng, về sau thực sự có người hiểu được nói cho cô biết

---

Mặc không nổi nhãn hiệu Chanel thì đừng có mặc, định giả bộ làm đóa hoa sơn trà cao quý sao?

Cô đứng tại chỗ sững sờ, Chanel là cái gì ? Hiệu quần áo là cô mua ở các cửa hàng, cô không quá để ý có phải là hàng giả hay không , chỉ cần cảm thấy thích liền mua, còn vì giá hơn ba ngàn đồng tiền đau lòng không thôi.

Mọi người cười khê làm cho cô cảm thấy bối rối.

Trọng tâm đề tài của họ cô một chút cũng không hiểu , thời điểm người khác hỏi cô về ước muốn tương lai, cô nói muốn trở thành bà chủ nhỏ, về sau mọi người chung quanh lập tức chuyển hướng không ai liếc mắt quan tâm cô .

Loại tụ hội này làm cô cảm thấy cô đơn cùng một mõi, nhưng các bậc lão phu nhân lại chỉ định cô nhất định phải tham dự.....

“Ngọc Hàn, cô phải cùng những người có gia thế hiển hách tạo lập quan hệ tốt,” Phu nhân ân cần dặn dò, “Thay Duệ Minh mở rộng quan hệ là trách nhiệm của cô.”

Phu nhân nếu có thời gian đều đem mang cô theo bên người học hỏi, nhưng phu nhân thường thường lại bề bộn nhiều việc, cả buổi tối cô chỉ có thể trùm mặc trùm mất bữa ăn.

Thầm nghĩ muốn nói cùng Duệ Minh , cô cũng không cần tham gia loại tụ hội nhằm chán nữa. Thế nhưng nhìn hần bận sứt đầu mẻ trán, cùng cô nói không được vài câu liền ngủ mất, cô chỉ có thể nhìn chằm chằm trần nhà than thở, trong lòng tính toán một đồng việc vặt còn chưa có hoàn thành.

Cô cảm thấy mõi mết, thực mõi mết.....

Mà ngay tại lúc tinh thần cô căng thẳng hết mức , đột nhiên nổi lên chuyện bát quái khác các phóng viên bắt đầu sát sao theo dõi cô.

Rõ ràng tin tức rầm rộ liên quan đến bọn họ đã lắng xuống, cô lại bị những người này nhìn chăm chú đến phát phiền. Mặc kệ đến nơi nào những ký giả đều dính chặt, bỏ cũng không xong.

Mỗi khi xông lên liền chụp ảnh không dứt, mặc kệ cô mua đồ ăn hay đến tiệm gội đầu, cho dù đến tiệm lễ phục chọn lựa áo cưới, bọn họ cũng sẽ đột nhiên ào lên, hỏi cũng không hỏi liền chụp luôn tay, sau đó lại đem vấn đề Chân Lan Nhân lấy ra hỏi, sự tình càng lúc càng trắng trợn , thậm chí ngay cả bạn trai cũ của cô cũng đào ra hỏi.

“Tôi vì sao phải trả lời mấy vấn đề này?!” Cô rốt cục bạo phát tức giận, đẩy ra máy chụp ảnh cùng máy ghi âm, “Vừa khéo” máy rơi xuống đất, lại có người khác xông lên chụp ảnh.

Ngày thứ hai, tiêu đề tin tức liền xuất hiện: “Lập ủy phu nhân giận đập bể máy ghi hình của phóng viên ”, kế tiếp là phê bình cô ngạo mạn vũ nhục tôn nghiêm tin tức, nói cô hành sự tùy tiện nhất định là chướng ngại vật của Duệ Minh .....vân .....vân.

Cô tức giận đến mức ở nhà khóc một ngày, nhân viên công tác còn gọi điện thoại tới hỏi cơm trưa sao còn chưa đưa tới?!

Phiền chán bỏ điện thoại xuống, cô ở bên ngoài ngây người hết một ngày, buồn bực ra bờ biển ngắm người đều bị chụp ảnh, tối đó báo chiều liền xuất hiện tiêu đề biến cố tình cảm giữa cô và Duệ Minh.

Cô rốt cuộc không chịu nổi cuộc sống mõi mết đầy áp lực này nữa !

Chạy về gia cầm giận lung tung lục lọi một đồng quần áo bỏ vào trong túi, tìm kiếm hộ chiếu, hoàn hảo , còn chưa có quá thời hạn, cô vội vã gọi điện thoại đến cơ quan du lịch, “Tôi muốn xuất ngoại, nơi nào nhanh nhất ?”

Mua quần áo tiền đủ cô xuất ngoại du ngoạn thả thích, nói sau cô lại không dự tính đi chơi, trước tối Hongkong lại nghĩ biện pháp đi Canada tìm cha mẹ .

Cùng hần kết hôn không thành !

Vừa nghĩ đến nửa đời sau sống trong hoàn cảnh giả tạo, lừa lọc ..... Cô tình nguyện cô độc trôi qua những ngày tháng yên tĩnh thư thái.

“Đi Canada du ngoạn?”

Trầm mặc một lát, cô mới trả lời: “.....Chị sẽ không quay lại Đài Loan.”

Hắn không nói chuyện, thản nhiên động thủ cởi bỏ dây an toàn của cô.

“Nhóc làm gì?” Còn chưa có rõ ràng chuyện gì xảy ra, đã bị Duệ Minh ôm ngang khiêng lên, trước mắt bao người, Ngọc Hàn xấu hổ hô, “Duệ Minh! Nhóc làm gì?! Bỏ chị xuống !”

“Cẩn thận đầu chị. Máy bay nhỏ, coi chừng đụng vào.” Hắn đi nhanh khiêng Ngọc Hàn đang giãy dụa không ngừng , đẩy nhân viên an ninh cùng tiếp viên hàng không đang ngây ngốc trợn to mắt, “Xin nhường đường..... Cám ơn, vợ chồng cãi nhau, xin nhường đường.....”

“Chúng ta còn chưa có kết hôn!” Ngọc Hàn kêu to.

“Hiện tại đi. Công chứng không quá 3 phút.”

“Chị không muốn kết hôn với nhóc !”

Những lời này nặng nề đâm bị thương tâm Duệ Minh, làm cho hắn phần nộ đạt tới cực điểm. Nhưng hắn chỉ dừng một chút, lại tiếp tục khiêng cô xuống máy bay, công khai xuyên qua đám người đông nghịt ghen hòng nhìn trần trối, bộ dáng Ngọc Hàn giãy dụa cùng kêu to hắn vẫn mất điếc tai ngơ.

Hắn một tay đẩy cô ngã vào trong xe, đi theo lên xe, “Kít kít” Một tràng âm thanh khóa xe, “Yên tâm, là khóa an toàn, chị có cố gắng cũng không mở được cửa.”

“Bỏ chị xuống! Nhóc không thể cứ như vậy mang chị đi, vé máy bay của chị là dùng tiền mua,”

“Tôi đền cho chị 10 vé máy bay.”

“Không phải vấn đề này.....” Nói còn chưa dứt lời , thân thể cô nặng nề ngã ra sau, xe tựa như đạn pháo bay nhanh ra ngoài.

Một bên Duệ Minh đã đạp mạnh chân ga, bay nhanh trên đường cao tốc.

Liếc liếc mắt tốc độ một cái, khuôn mặt Ngọc Hàn chuyển thành trắng bệch,

“..... Một trăm hai ? Duệ Minh, chạy chậm một chút !”

Hắn nhìn chằm chằm phía trước, “Mới một trăm hai? Cài xong dây an toàn, hôm nay tôi muốn nhìn xem có thể lấy bao nhiêu hóa đơn phạt.”

“Duệ Minh?!” Cô thảm thiết kêu một tiếng tên nhóc đáng chết ngang nhiên của xe chạy theo hình chữ Z để vượt qua 3 làn đường ?! Tốc độ nhanh chóng mặt làm cho cô ở trong xe ngã tới ngã lui.

Cô vội vã cài xong dây an toàn, vươn tay nắm chặt trần xe, một mặt cầu nguyện chính mình có mệnh xuống xe. “..... Giận ta cũng không cần mặc kệ tính mạng của bản thân chứ !”

“Chị cũng biết tác phong của tôi?” Hắn cười lạnh một tiếng, “Tôi không thả chị đi đâu hết, âm tào địa phủ tôi cũng muốn mang chị cùng nhau đi. Tôi yêu chị cả đời, chị ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho tôi ? Trốn phải không, tôi xem xem chị có thể chạy trốn tới đâu!”

Hắn luôn giữ vẻ mặt bình thản trầm ổn nay trở nên dữ tợn, Ngọc Hàn chưa từng thấy qua biểu cảm đáng sợ như vậy .Cô sợ hãi..... Nhưng là, Duệ Minh xuất hiện, lại làm cho suy nghĩ kiên định của cô trở nên yếu ớt không chịu nổi.

Dù hiện tại Duệ Minh rất đáng sợ, cô cũng rất thương hắn.

“Duệ Minh.....” Cô cầu xin, “Nhóc chạy chậm một chút, chúng ta bình tĩnh nói chuyện được không?”

“Không cần!” Hắn rống giận hét lên, “Hiện tại đến lượt tôi không muốn nói chuyện! Chị ngồi yên cho tôi !” Hắn giẫm mạnh lên chân ga .

“Nhóc không để ý tánh mệnh của chị không sao, tốt xấu cũng nên yêu quý sinh mệnh cùng danh dự chính mình chứ !” Ngọc Hàn cũng phát hỏa, “Thật vất vả ngồi lên vị trí lập pháp ủy viên, hành vi tự tung tự tác hiện tại..... chính là tự hủy tương lai vất vả lấy được !”

“Không có chị, tôi ngay cả mệnh đều không cần, còn luyến tiếc danh dự làm gì?” trên trán hấn gân xanh bạo phát, “Chị lựa chọn bỏ tôi đi Canada? Tôi còn bảo vệ danh dự còn ý nghĩa gì? Ủy viên lập pháp tôi mặc kệ ! Cái gì cũng không cần ! Chị đừng mong vứt bỏ tôi, chính chị đã đáp ứng, không rời xa tôi !”

“Nhóc có nghi vấn sao không hỏi chị, xúc động như vậy làm gì?!” Ngọc Hàn giương cao giọng.

“Một câu từ biệt cũng không nói cho tôi biết, vì sao tôi không thể xúc động?!” Duệ Minh gắt gao ép sát xe chỗ cát đá, nguy hiểm mà ngang ngược vượt qua, đưa tới một trận âm thanh chửi bới la hét kháng nghị.

“Cẩn thận một chút!”

“Tôi không quan tâm !”

Một đường tranh cãi, đến điểm cuối đường cao tốc vẫn an toàn giữ mệnh, Ngọc Hàn cảm thấy là một kỳ tích.

Tuy rằng cô cảm thấy chết cũng tốt, ít nhất không cần đối mặt hiện thực đầy áp lực ồn ào bủa vây. Nhưng mà cô không thể chịu đựng được Duệ Minh đau lòng , cô luyến tiếc.

Ầm ỹ một đường, cô vừa mệt vừa đói lại khát, hai mắt nhắm lệ mông lung ngồi bất động ở trong xe.

Duệ Minh đem mặt vùi vào trong tay lái, thật lâu không nói lời nào. Một đường thịnh nộ đi đến Cao Hùng, di động không biết ở Đài Trung trao đổi ở đâu, khiến cho hấn buồn bực vứt ra ngoài cửa sổ xe.

Trên thế giới không có gì so với Ngọc Hàn càng quan trọng hơn.

Cô phải rời khỏi hấn. Không một câu giải thích rõ ràng, cũng không có để lại lời nhắn nhủ, còn muốn lặng lẽ rời xa hấn.

Mấy năm nay cố gắng, rốt cuộc là vì cái gì? Hấn kiên nhẫn chờ đợi ; khoan dung, cố gắng thay đổi bản thân biến thành đàn ông tốt, chính là hy vọng trở thành người mạnh mẽ bảo hộ tiểu tử, đủ tư cách yêu cô.

Cô ấy suy xét thật lâu, rốt cục đợi được cô gật đầu đáp ứng , về sau lại thay đổi quyết định âm thầm đào tẩu?!

Tức giận cùng đau lòng ùn ùn kéo đến, quay đầu nhìn cô yên lặng dựa vào cửa kính xe rơi lệ, Duệ Minh đầy ngập lửa giận lại hóa thành hư không .

Hấn mỗi một đem xe chạy tiến vòng nguyệt quế Cao Hùng, xuống xe thay cô mở cửa , Ngọc Hàn lại xoa mặt, chỉ lo rơi lệ.

Giúp cô cởi dây an toàn, hấn nói: “..... Chúng ta nghỉ ngơi một lát, ăn một chút đã, được không?”

Muốn phát tán tính cáu kỉnh, chạm đến ánh mắt mỗi một cùng sa sút, cô đành yên lặng, xuống xe.

Vào phòng, Duệ Minh qua loa ăn cơm; Ngọc Hàn cảm thấy khát, cầm chai nước uống không ngừng, bởi vì hồi lâu chưa có gì vào bụng, dẫn đến một trận buồn nôn khó chịu, nước vừa vào yết hầu liền ói ra , vội vàng chạy vào phòng tắm vịn bồn rửa mặt nôn không ngừng , ói toàn bộ đều là nước trong , còn xen lẫn một ít tơ máu.

Phun rất kịch liệt, làm thương tổn đến yết hầu.

Duệ Minh đau lòng nhẹ vỗ lưng cho cô, hết sức dịu dàng dùng khăn lông giúp cô lau mặt, không khỏi làm cô xoay người ôm chầm lấy Duệ Minh khóc lớn.

Khóc một trận, cảm thấy trên vai có chất lỏng ấm áp, cô ngẩng đầu, phát hiện trên mặt Duệ Minh thế nhưng rơi lệ ?!

Từ khi hấn năm tuổi trở về sau cô chưa từng thấy hấn rơi nước mắt lần nào, không nghĩ tới..... Một người đàn ông trầm ổn thành thực , đường đường một ủy viên trẻ tuổi đầy tài năng trong chính đàn, lại ở trước mặt cô rơi lệ.

“..... Đừng rời khỏi tôi.” Thanh âm hấn trầm thấp hàm chứa khẩn cầu.

Ngọc Hàn yên lặng gật đầu. “..... Chị muốn tắm rửa.”

Rửa mặt xong xuôi, không còn cảm giác khó chịu nữa, cô khoác áo tắm đi ra ngoài, ngoài phòng khách phục vụ đã đem bữa ăn mang lên, Duệ Minh động cũng không động thức ăn trên bàn, ngồi im lặng mờ mịt nhìn ngoài cửa sổ.

Khuôn mặt nghiêng nghiêng của hắn làm lộ ra đường nét góc cạnh tuyệt đẹp, tựa như tao chi bại thần chi. Nhưng chạm đến vẻ mặt mờ mịt cùng bất lực của hắn, cùng hồi nhỏ bóng dáng luôn mang về cô đơn không có gì khác nhau.

Chỉ có cô rõ ràng nhất, Duệ Minh bởi vì bộ dạng đẹp mắt luôn nên phải đau khổ. Nữ sinh yêu thích thường là nguyên nhân làm các nam sinh khác ghen ghét, khi còn nhỏ hắn luôn bị bạn bè xa lánh. Theo độ tuổi hắn lúc ấy chẳng có lấy một người bạn nào, quãng thời gian đó chỉ có cô độc lẻ loi làm bạn bên hắn.

Lúc hắn học xong như thế nào cùng người ở chung, chỉ có cô biết, đó là cảm bao nhiêu hồn nhiên đi đổi lấy khôn khéo trầm ổn.

Cảm giác cô dành cho hắn rất phức tạp..... vừa là người chị, là bằng hữu, và cũng là người hắn yêu.....

“Không ăn trước?” Ở bên cạnh hắn ngồi xuống, thanh âm Ngọc Hàn cũng nhu hòa hơn.

“Chờ chị cùng nhau ăn.” Khi nhìn thấy cô, biểu tình Duệ Minh trong nháy mắt sáng rõ lên, sau đó liền ảm đạm.

Ánh sáng trong mắt hắn làm cho tim cô đập nhanh, ảm đạm lại làm cho cô đau lòng.

Gắp gắp thức ăn trong bát, cô rõ ràng rất đói bụng, lại ăn không vô.

“Ngoan, ăn nhiều một chút.” Duệ Minh dỗ cô, cầm lấy thìa, “Bọn họ nấu cơm rang rất ngon. Tiểu tỷ tỷ không phải thích ăn cơm rang nhất sao? Đến đây, há miệng nào, a ——”

Cô rưng rưng ăn, mùi vị món cơm rang làm cô khó có thể dùng lời diễn tả được.

Ngoan ngoãn ngồi ở trước mặt hắn, mặc hắn cẩn thận chăm sóc mình. Trước kia cô cũng dỗ dành Duệ Minh như vậy, sau khi trưởng thành, đến lượt hắn dỗ cô ăn.

“Đến, đến lượt chị dứt cho nhóc.” Ánh mắt hàm chứa nụ cười mang theo ẩm ướt, “Thế nào? Chúng dứt đối phương ăn cơm?”

“.....Chị nhỏ, đừng rời khỏi tôi.” Hắn gục đầu xuống, “Không có chị, tôi cái gì cũng làm không được, cái gì cũng không muốn làm.....”

“Chị nào có quan trọng như vậy. Chờ nhóc lại lớn một chút..... Rồi sẽ biết còn có rất nhiều cô gái tốt hơn chị đang đợi nhóc.....” Nước mắt không nhịn được, ở trên bàn rơi tí tách phát ra tiếng vang nặng nề.

“Tôi đã sớm trưởng thành. Trừ chị ra, tôi cái gì đều không cần.” Vẻ mặt hắn biểu lộ mỗi một cái yếu ớt, “.....Đừng rời khỏi tôi.”

“Chị không muốn làm quý phu nhân lãnh đạo.” Ngọc Hàn khóc thành tiếng.

“Chị không cần làm quý phu nhân lãnh đạo, chị chỉ cần làm Ngọc Hàn của tôi, mãi là tiểu tỷ tỷ là tốt rồi. Tôi sẽ vĩnh viễn bảo hộ chị, trân trọng chị..... Vì sao? Vì sao đột nhiên không nói tiếng nào đã rời khỏi?”

Nếu như phải đi.....Cô cũng không thoải mái đi được. Cô đã đánh giá thấp tầm quan trọng Duệ Minh trong lòng cô, cho dù có đến Canada, cô có thể nhìn xuống kích động quay về Đài Loan sao?

Không có khả năng.

Thời điểm Duệ Minh khiêng cô xuống máy bay, cô thực sự phần nộ sao? Chẳng lẽ trong lòng không có mừng thầm cùng cảm giác thở phào trút gánh nặng sao?

Cô biết, cô đã không muốn rời đi.

lần trước, đại khái là cùng người làm, thế giới này vốn chính là phòng quân tử, phòng không được tiểu nhân, ngài cùng phu nhân phải hết sức cẩn thận .”

Hắn khẽ mỉm cười , “Thật sự cảm tạ . Về sau, tôi nghĩ còn có rất nhiều chuyện cần dựa vào Vương tiên sinh.”

“Ngàn vạn đừng nói vậy. Tôi đây trước cáo từ.” Vương ký giả nói xong liền rời đi văn phòng.

Chính đàn thật sự là nơi đầy rẫy đen tối, cùng địa ngục không có gì khác nhau .

Hắn nhìn ngoài cửa sổ, một mặt dặn Chân Cầm giúp hắn tìm tổ thu thập thông tin, một mặt trong lòng loay hoay suy nghĩ. Tin tức hắn kết hôn vừa truyền ra, Dương Vũ Khanh khoa trương mặc một thân váy bó sát đỏ thắm bắt mắt, đến dự yến tiệc dùng giọng điệu mềm mỏng bắt chuyện với hắn.

Sau đó là biểu tình tràn ngập giận dữ cùng khinh thường quyết không để yên , hắn không có quên. Hắn cũng biết, Dương lão tiên sinh trong giới truyền thông hô mưa gọi gió, mà con gái của hắn, cũng thân là kiêm xã trưởng tòa soạn báo.

Là thời điểm nên phản kích..... Hắn dễ dàng tha thứ cũng đủ lâu.

8. Chương 7

”CHƯƠNG 7

Editor : Pé Năm

Nguồn : [s://namlundidong18.wordpress.com/](http://namlundidong18.wordpress.com/)

Một năm sau, chính đàn bùng nổ sự kiện tai tiếng chấn động từ trước tới nay chưa từng có ————

Một vị hiện thời đương nhiệm chức lập ủy cùng đàn ông có gia đình lên giường thành trò hề bị chụp ảnh, áp chế thành CD bám vào nội dung tạp chí lá cải rêu rao khắp nơi.

Vụ bê bối trong chính đàn ngày càng được đẩy cao, chẳng những tạo thành chuyện bất quá cho các tạp chí bàn luận [vạn người mua văn, ngàn người biết tiếng] , cũng làm cho thanh danh vị nữ lập ủy kia xuống dốc không phanh, vốn được xưng tụng là nữ vương kiêu ngạo không ai bì nổi, nhất thời trở thành đề tài soi mói bị cánh truyền thông ráo riết săn đuổi .

Tên của cô gái đó là: Dương Vũ Khanh.

Duệ Minh xem tin tức báo chí viết, chỉ lẳng lặng mỉm cười, về sau chuyển đến một bên, như chuyện gì cũng không phát sinh.

Gậy ông đập lưng ông. Hắn vốn không phải là con cừu nhỏ hiền lành mặc người khi dễ .

Dương Vũ Khanh một thân chật vật vọt vào phòng làm việc của hắn, hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ phân phó mang một ly cà phê cho cô .

“Mời ngồi, Dương lập ủy. Về mặt cô thoát nhìn rất mệt mỏi .” Hắn tâm bình khí hòa nhìn nữ vương trước mắt vô cùng thâm hại mất đi bộ dáng cao ngạo ngày xưa tỏa ra lửa giận bùng bùng .

“Là cậu..... Đúng không?!” Dương Vũ Khanh phẫn nộ kêu to, “Là cậu xui khiến ả phóng viên ghê tởm kia chụp ảnh ta, đúng không?! Cậu là kẻ không biết xấu hổ .....” Tiếp theo là hàng loạt những lời chửi rủa mắng nhiếc khó nghe .

“Dương lập ủy..... Dương lập ủy! Cô bình tĩnh một chút.” Duệ Minh như trước ôn hòa, “Chuyện này cùng tôi có quan hệ gì chứ ? Tôi cũng không thừa nhận trách nhiệm gì một người.”

“Nhất định là ngươi ! Chính là ngươi ! Ngươi hận ta đem ảnh hai người giao cho truyền giới thông hồng bôi nhọ danh dự ngươi, cho nên quay ngược lại ác độc trả thù ta ! Sao ngươi có thể làm vậy.....” Tức

khắc, cô giật mình, “Người tức giận đúng không? Bởi vì ta cùng người đàn ông khác ở bên nhau nhau? Ban đầu là người không tốt, ai kêu người luôn luôn bài xích ta, không chịu tiếp nhận ta.....”

“Dương lập ủy, cô suy nghĩ nhiều rồi.” Duệ Minh vô tình đánh nát mộng đẹp của cô ta, “Tôi đã có Ngọc Hàn, những cô gái khác cùng tôi không quan hệ, đương nhiên cũng bao gồm cả cô. Về chuyện cô gặp bất hạnh, tôi rất đồng tình. Nếu có gì cần tôi hỗ trợ.....”

“Ta không cần cậu giúp đỡ!” Dương Vũ Khanh cuồn nộ rống to, “Giả mù sa mưa ! Chung Duệ Minh, người là đồ âm hiểm xảo trá ! Người vì ảnh chụp kia tích tụ hận ý với ta lâu như vậy..... vì một con nhỏ đáng dấp què mùa vụng về tốt hơn so với ta sao? Mọi phương diện đều không bằng , trưởng thành cũng không đẹp, không cần đi ra ngoài làm xấu bộ mặt thành phố! Người lại vì cô ta đối xử tệ với ta.....”

“Chỉ có ảnh chụp thôi sao?” Duệ Minh cười khinh miệt, “Dương lập ủy, cô sai khiến phóng viên quấy rầy Ngọc Hàn, lại ở yến tiệc dụng tâm cô lập cô ấy ..... Tôi không hiểu cô vì sao đối với Ngọc Hàn địch ý sâu như thế. Thế nhưng , mọi người đều là đồng liêu, tôi cũng không nghĩ truy cứu làm mất hòa khí. Hôm nay cô đổ oan tôi chủ đạo toàn bộ vụ tai tiếng, tôi chỉ có thể nói, cô bởi vì lửa giận đánh mất năng lực phán đoán. Nếu như cô đã nói hết, tôi có thể giúp cô giới thiệu bác sĩ tâm lý.....”

Dương Vũ Khanh kinh ngạc nhìn Duệ Minh một hồi lâu, ánh mắt đột nhiên xuất hiện lệ quang, “Duệ Minh.” Thanh âm chuyển thành diêm đạm đáng yêu.

“Tôi biết mình sai lầm rồi.....” Dương Vũ Khanh tuân lệ, quỳ gối cầu xin Duệ Minh, “Tôi chỉ là quá yêu cậu ..... Tôi nay đã thanh bại danh liệt, cha tôi muốn tôi từ bỏ vị trí lập ủy xuất ngoại , bằng không muốn sẽ cùng tôi đoạn tuyệt quan hệ cha con ..... Chẳng lẽ cậu không có lòng thương tiếc một chút nào sao , để lại cho tôi những kỉ niệm tốt đẹp ?”

Vũ Khanh đem tay Duệ Minh kéo lại, ngay tại lúc đặt nó lên trên ngực mình,

Duệ Minh rút tay lại, chỉ chỉ trên tường, “Có camera, nếu thích cô có thể tiếp tục .”

Vũ Khanh trở mắt nhìn máy ghi hình trên tường, giận dữ đứng dậy định mở cửa.

“Dương lập ủy, túi xách của cô, còn có máy chụp ảnh trong túi.” Duệ Minh trong tươi cười bao hàm ác ý, “Đừng quên mang theo .”

Dương Vũ Khanh oán hận đoạt lại túi xách, trên mặt một trận xanh một trận trắng, lão đảo đi tới cửa

Duệ Minh nở nụ cười xán lạn , Dương Vũ Khanh xem vào trong mắt tựa như ác ma khủng bố.

Trên thực tế, hần cũng không có sai người đi chụp ảnh, chính là tổ thu thập thông tin báo cho hần biết, vừa khéo nhân cơ hội giải quyết hết phiền phức, hần chỉ âm thầm dùng chút thủ đoạn nhỏ mà thôi.

Hần nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ, cảm thấy ánh mặt trời rất mỹ lệ.

Một chút cũng không ôn hòa thân thiện, cũng không. Dùng bề ngoài bình luận hần, cho rằng hần nhu nhược dễ dàng lấn áp, chỉ sợ đều sẽ chịu thiệt.

Chính đàn là địa ngục đen tối, không nghĩ sẽ an ổn thoát thân. Nhưng mà người bơi giỏi cũng có ngày chết đuối , có tâm khổng chế truyền thông, nên nhớ phải hết sức cẩn thận, bởi vì cuối cùng đều có khả năng trở thành vật hi sinh cho giới truyền thông .

“Chung lập ủy, cậu muốn làm như vậy rất lâu rồi chẳng qua là đang đợi thời cơ thôi .” Chân Cầm mỉm cười đưa tách cà phê cho hần,

“Làm khó cậu phải nhẫn nại lâu như vậy.”

“Tôi muốn suy tính lại , không chỉ vì báo thù riêng.” Duệ Minh mỉm cười, sâu trong đáy mắt là tia sáng lạnh như băng, “Chính là vừa khéo có cơ hội , tôi chẳng qua dùng chiêu gây ông đập lưng ông mà thôi .”

Thân là chính trị gia, bề cánh thiên ti vạn lữ cùng quan hệ đảng phái làm cho hần chỉ có thể chờ. Hần chờ đợi lâu như vậy, hết cơ hội này đến cơ hội khác , cuối cùng cũng tìm được cơ hội.

Hần mỉm cười thích thú. Tâm tình trở nên thoải mái.

“..... Chỉ sợ không thể . Tiểu Hàn, em ngoan ngoãn ở nhà chờ Chung lập ủy là được ..... Cậu ấy có khả năng bị lây SARS [1]..... Chị cùng các phái đoàn viên Hongkong khác, cũng đều ở khu cách ly . Em phải tự chiều cố bản thân .....”

[1] Hội chứng hô hấp cấp tính nặng là bệnh đường hô hấp gây viêm phổi không điển hình ở những người bị nhiễm.

Viêm phổi không điển hình gây sưng và suy yếu phế nang, làm giảm cung cấp máu tại chỗ cũng như ức chế vận chuyển oxy.

Mặc dù nguyên nhân chưa được xác định, song các nhà khoa học cho rằng bệnh do virus mới thuộc họ coronavirus gây ra. Cũng có ý kiến cho rằng virus bắt nguồn từ động vật, nhưng dường như nó không có gì giống với các virus đã thấy ở trên người và động vật.

Mặt cô nhất thời trắng bệch. Cho rằng chỉ là tin tức nói chuyện giạt gân, không nghĩ tới..... người trong lòng mình, thế nhưng lại bị nhiễm bệnh dịch (bệnh truyền nhiễm cấp tính) , ở giữa ranh giới sinh tử giãy dụa?!

Lần này cô không khóc, vội vàng cầm ví tiền cùng chìa khóa xe, chạy về hướng nơi đậu xe .

Hiện tại nào có thời gian khóc lóc than thở ? Người trong lòng mình ..... Đang cùng tử thần vật lộn !

Cô hấp tấp vọt vào bệnh viện như lâm đại địch, y tá tiến lên chặn cô lại, “Tiểu thư, không được vào, hiện tại không phải lúc thăm nom bệnh nhân.”

“Tôi là vợ của Chung Duệ Minh !” Cô kích động kêu lên, “Để tôi vào thăm anh ấy !”

Vài phóng viên săn tin đều biết vị Chung phu nhân, có người đồng tình an ủi cô , đưa cho cô áo khoác cách ly.

“Để tôi vào thăm anh ấy .....” Cô không chịu buông tha cầu xin, “Có thể mặc bộ quần áo chống dịch bệnh không phải sao? Bệnh nhân không phải cần cố vũ sao? Van cầu các người, hẳn không có làm sai cái gì, chẳng lẽ đáng bị giam cầm ? Cùng thế kỷ 19 người ta xử trí bệnh nhân mắc bệnh dịch có gì khác nhau ? Sao các người không đứng trên lập trường người nhà bệnh nhân mà thấu hiểu cho tâm tình chúng tôi ? Các người không có cha mẹ anh em người yêu sao? Tôi cam đoan trang bị toàn bộ phòng hộ đều chấp thuận nghe theo, cho dù cùng nhau ở bệnh viện cách ly cũng không sao, tôi chỉ muốn thấy anh ấy! Tôi muốn gặp chồng tôi !”

Không khí sợ hãi lạnh buốt ở bệnh viện lan tràn, các nơi đều truyền ra âm thanh ca bệnh tử vong, rất nhiều người ngay cả người thân nhất đều trốn tránh chỉ e sợ còn không kịp vậy mà cô gái nhỏ mảnh mai trước mặt còn dũng cảm muốn chạy vào phòng bệnh cách ly.

Bác sĩ phụ trách trầm trọng gật gật đầu, nhân viên cứu hộ lập tức giúp cô mặc vào hai tầng quần áo cách ly, đội mũ.

Cô trang bị đầy đủ đi đến trước giường Duệ Minh.

Duệ Minh nặng nề mở mí mắt, cho dù cô ấy bọc cả người dày cộm chỉ lộ ra đôi mắt, hẳn chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra .

“Ngọc Hàn.....tới nơi này làm gì?” thanh âm của hắn cực kỳ mỏng manh. “Mau trở về.....”

Cách bao tay công kênh, cô cầm tay Duệ Minh , “Em đến muốn nói ..... em đang đợi anh về nhà. Phải mạnh khỏe trở về nhà..... Duệ Minh.....” Cô khóc, “Không có anh ở nhà, em rất sợ.....thực sự thực sợ hãi.....”

Duệ Minh nhắm mắt lại, suy yếu nắm tay cô, “..... Anh sẽ cố gắng.”

Về sau, cô một đường khóc về nhà.

Bởi vì vào thăm Duệ Minh, cô cũng bị xếp vào đối tượng ở khu cách ly. Nơi cô ở xa xôi, cũng không bị quấy nhiễu nào. Mà khi cô xem tin tức phát ra từ tivi, có người đối với bệnh nhân ở khu cách ly quảng trưng gà cùng mắng to —————

Cư dân phu cấn đều biết đến nó, Ngọc Hàn cũng biết, nhưng mà, Dương Vũ Khanh không biết.

Ngọc Hàn như nhũn ra ngồi xuống, trong mắt lệ chảy dài. Xa xa nghe được còi hiệu cảnh sát , muốn kêu to lại không đủ khí lực.

Lúc này, bụng dưới đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, dòng máu ấm áp chảy ra làm ắt cô trắng bệch.

Cô bắt lực ôm lấy bụng, nhưng không hề khóc. Hiên tai không phải lúc khóc lóc.

Nghe tiếng la nhân viên an ninh chạy nhanh đỡ lấy cô, nâng lên khuôn mặt tái nhợt, suy yếu nói: “..... có người té xuống vách đá..... Còn có, đứa con của tôi..... Mau cứu cứu đứa nhỏ.”

Trong bệnh viện, Ngọc Hàn nằm trên giường không ngừng cầu nguyện.

Đứa nhỏ của cô và Duê Minh.

“Thả lỏng thân thể, Chung phu nhân.” Bác sĩ an ủi cô, “Cơ hội rất lớn. Cố gắng nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng là không phải nằm không hoạt động. Trước mắt tình trạng xuất huyết đã đỡ nhiều, tình hình chưa đến mức nghiêm trọng.....”

Trải qua trận kinh hoảng này, làm cho thai nhi không đến bốn tuần đều lâm vào kinh hãi.

“Cô ấy ? Cô nói Dương tiểu thư? Nào có hiện tượng chấn động, tay cũng gãy xương, bắt quá tính mạng không đáng ngại, đang trong giai đoạn theo dõi .....”

Y tá dùng xe lăn đẩy cô đi kiểm tra sóng siêu âm, lúc trở về phòng bệnh , nghe được thanh âm Dương Vũ Khanh rống to kêu gào —————.

“..... Tôi muốn qua đó thăm cố ấy.” Cô khản cầu nhìn y tá, “Dẫn tôi đi thăm Dương tiểu thư được không?”

“Xem một chút thôi.” Cô thấp giọng khẩn cầu, “Tôi có vài lời muốn nói với cô ấy.”

63

Vừa tiêm thuốc an thần xong Dương Vũ Khanh vừa thấy người tới, oán hận nhìn Ngọc Hàn, nhưng không có khí lực chửi bới.

“Để tôi cùng cô ấy ở một mình.” Ngọc Hàn nói.

Y tá nhìn sang Dương Vũ Khanh xụi lơ , gật gật đầu, đóng cửa lại.

“..... Vì sao ?” Ngọc Hàn nhẹ nhàng hỏi, “Chúng ta không có ân oán gì.”

“Cô đoạt đi hạnh phúc của tôi.” Dương Vũ Khanh bị chọc giận, thuốc an thần lại mạnh mẽ đè nén cảm xúc kích động lại , “Nếu không phải cô, tôi sẽ không cùng Duệ Minh xảy ra mâu thuẫn , Duệ Minh sớm muộn gì sẽ yêu tôi. Tôi mới là người thích hợp sánh bước bên hắn và cũng là người yêu lý tưởng của Duệ Minh, chứ không phải là ở bên cạnh người quê mùa ngốc nghếch như cô !”

“Có lẽ vậy.” Cô đứng cảm ngắc đầu, “Nhưng mà tôi đã tồn tại. Hơn nữa tôi cùng Duệ Minh quen biết hai mươi mấy năm. Nếu hắn thực sự yêu cô, dù tôi có tồn tại cũng không ảnh hưởng, không phải sao? Hiện tại cô muốn giết tôi, thực sự có thể đạt được thứ cô mong muốn? Hành vi của cô, rất ngu xuẩn.”

“Tôi ngu xuẩn đều do cô làm hại!” Dương Vũ Khanh thất thanh khóc lên, “Tôi bắt quá chỉ phát tán ảnh chụp, Duệ Minh vì sao hận tôi như vậy? Tôi xong rồi..... đĩa CD đã hủy cả cuộc đời tôi..... Bọn họ đều là kẻ dối trá ! Nói cái gì tương lai đầy tốt đẹp nếu tôi đầu nhập vào giới điện ảnh, căn bản là gạt tôi !

“Bọn họ..... Bọn họ..... Bọn họ đem tôi..... Còn lén chụp ảnh tôi ! Nghiệt chủng này căn bản không biết là của ai..... Tôi không biết bọn họ, tôi không biết..... Vì sao cô có thể hạnh phúc vui vẻ gả cho Duệ Minh, còn tôi lại rơi vào cảnh ngộ khốn cùng đến thế đều do cô làm hại..... Đều là cô , đều là cô.....”

Vũ Khanh bị thương khóc giọng nói mơ hồ không rõ, mệt mỏi dần dần ngủ thiếp đi.

Ngọc Hàn nhìn cô, không biết nên thương hại hay vẫn là hận mới tốt. Đang suy nghĩ, có người đè lại bờ vai cô, cô nháy dựng lên.

“Là anh.” Duệ Minh nhẹ nhàng ôm lấy cô, “Không phải sợ, đừng sợ.”

Lúc này, nước mắt của cô mới chậm rãi lăn xuống.

Ngọc Hàn cẩn thận đem chuyện phát sinh kể rõ ràng cho Duệ Minh, hắn phỏng đoán , “Cảnh sát đã tới rồi?”

“Tới rồi.” Cô tiếp nhận khăn tay, “Khi đó em lo lắng đứa nhỏ khó có khả năng giữ được, bác sĩ chờ cảm xúc em ổn định mới trở lại.”

“Chuyện đã thành ra như vậy.” Hắn thương tiếc ôm Ngọc Hàn, quyết định đem chuyện cha Dương Vũ Khanh cầu tình quảng một bên, “Cô ta đáng bị trừng phạt.”

Duệ Minh đem Ngọc Hàn đẩy trở về phòng bệnh ôm cô nằm xuống giường. Ra trải giường màu trắng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn thập phần yếu ớt của cô, không giống tiểu tỷ tỷ dũng cảm ngày đó bảo vệ hắn, lại giống như em gái nhỏ của hắn.

Nói không nên lời có bao nhiêu đau lòng cùng phần nộ. Có lẽ, hắn nên lo lắng chuyển đến Đài Bắc . Hắn ở chính đàn càng lâu, càng cảm thấy không an toàn.

Chẳng qua ham một ít an tĩnh, lại suýt nữa mất đi một tiểu sinh mệnh chưa thành hình. Hiện tại..... Còn không biết đứa nhỏ có khả năng bảo trụ hay không.

Đứa nhỏ của hắn cùng Ngọc Hàn..... Không nghĩ tới, biết chính mình sắp làm ba ba, lại trong hoàn cảnh đau lòng kịch liệt.

Đứa nhỏ này tùy thời lìa xa bọn họ bất cứ lúc nào . Nghĩ tới đây, hắn liền hận không thể tự tay bóp chết Dương Vũ Khanh.

Sau một lúc lâu, cảnh sát còn chưa tới, cha Dương Vũ Khanh lại chạy đến trước. Về mặt ông tiêu tụy luôn miệng xin lỗi Duệ Minh cùng Ngọc Hàn . Đại lão trong giới chính đàn cùng truyền thông hô mưa gọi gió, lại ở bọn họ trước mặt hèn mọn cúi đầu.

“Dương tiên sinh, vợ tôi suýt bị giết hại, tương đương một xác hai mạng đều chết ở trong tay lệnh thiên kim.” ánh mắt Duệ Minh thập phần lạnh lẽo, “Một lời xin lỗi hữu dụng sao? Còn kém một chút nữa thì ..... Lệnh thiên kim là thành phần đặc biệt nguy hiểm, phải đem cô ta ngăn cách với xã hội !”

“..... Tôi hiểu rõ cảm thụ của cậu .” Ông mệt mỏi thay đổi sắc mặt, “..... Cậu cũng biết, vợ con tôi đều chết ở trong tay tên côn đồ không rõ danh tính ..... Đến bây giờ còn chưa tìm được hung thủ, đứa nhỏ này..... Là đứa nhỏ duy nhất may mắn còn sống sót, cho nên tôi cưng chiều nó hơi quá đáng.....”

Khuôn mặt Dương tiên sinh lần đầu tiên xuất hiện vẻ mệt mỏi già nua, hần ôm lấy đầu, “ Hành vi của Vũ Khanh trăm ngàn lần không đúng, nhưng đứa nhỏ này..... Ai, chính đàn là con đường không có lối về . Tôi ở chính đàn cố gắng lâu như vậy, vì thực hiện lý tưởng, chỉ có thể về mặt vật chất không ngừng thỏa mãn Vũ Khanh, lại không dành thời gian nói chuyện dạy dỗ nó.

“Tôi sai lầm rồi..... Không nên chỉ quan tâm tiền đồ chính trị bản thân, đối với Vũ Khanh dung túng quá mức sau lại nghiêm khắc đoạn tuyệt quan hệ với nó..... Hết thấy, đều là của tôi sai. Tôi sẽ đưa Vũ Khanh đi trị liệu, làm bạn cùng nó..... Van cầu các người, đừng bởi vì lỗi lầm hồ đồ nhất thời mà bắt Vũ Khanh bỏ tù , như vậy tôi không thể bù đắp cho Vũ Khanh ! Hãy cho tôi một cơ hội chăm sóc cho Vũ Khanh .....”

Chính đàn là con đường không có lối về.....hai tay Ngọc Hàn nắm chặt chắn.

Đứa nhỏ trong bụng cô, có một ngày cũng biến thành một Dương Vũ Khanh khác hay không?

Hiện tại, Ngọc Hàn đã không còn là cô gái nhỏ hồn nhiên trước khi gả cho Duệ Minh. Cô nghe rất nhiều, cũng thấy rất nhiều, dần dần hiểu được nội tình chính đàn chứa đầy đen tối cùng âm mưu hiểm ác.

Cửa nát nhà tan, không chỉ một mình vị Dương tiên sinh trước mắt, chết “Ngoài ý muốn” Cùng “Tên côn đồ” trong giới chính trị mà nói chỉ là một thủ thuật để che mắt người đời bằng lớp vỏ tạo ra dưới cảnh thái bình giả tạo.

Dương Vũ Khanh điên cuồng..... chính đàn cũng rồi ren điên cuồng .....

Cô có nắm chắc cùng Duệ Minh cùng với bọn nhỏ, cùng một hồi lại một hồi gió lốc sao?

“Ông có thời gian đứng ở đây sấm hối, không bằng thay Dương tiểu thư mời luật sư giải biện hộ.” Duệ Minh nắm chặt quyền, “Tôi phải có trách nhiệm bảo vệ người nhà của mình, nếu không ngày sau có hối hận cũng đã muộn ! Người nhà đều cần tôi chăm sóc ! Nếu không phải vì đây hòn đảo của gia đình tôi, tôi cần gì phải tham dự ?! Đây là điều cơ bản mà chính trị gia phải giác ngộ, có quốc gia nào không phải từ vô số gia đình tạo thành ? Người thân của mình không bảo vệ được, còn nói đến lý tưởng hoang đường gì nữa ?!”

Vừa nghe những lời này, bàn tay Ngọc Hàn nắm chặt lập tức thả lỏng. Cô có lòng tin , hai người cùng nhau đồng tâm hiệp lực, dù cửa ải khó khăn đến đâu cũng sẽ vượt qua.

Bởi vì, Duệ Minh sẽ mãi mãi ở bên cạnh cô.

Cô ngẩng đầu, “Dương tiên sinh, Dương tiểu thư cùng tôi xảy ra chút hiểu lầm, cô ấy dưới cơn thịnh nộ đánh vỡ cửa sổ nhà tôi, đến khi cô ấy muốn giải thích rõ ràng với tôi, tôi lại sợ hãi bỏ chạy. Dương tiểu thư không am hiểu đường núi, trượt chân té xuống vách đá. Tôi sẽ trình bày lời này cho cảnh sát. Hiện giờ ..... ngài nên dành thời gian chiều cổ tốt Dương tiểu thư.”

“Ngọc Hàn!” Duệ Minh không vui kêu lên.

“Duệ Minh..... Dương tiểu thư mang thai.” Cô nhẹ nhàng quay đầu dẩu lệ, “..... Cô ấy không biết đứa nhỏ là của ai. Chúng ta nếu không lưu tâm, tương lai đứa nhỏ có thể trở thành một Dương tiểu thư khác ..... Xem như vì đứa nhỏ tích thiện đi.” Cô nâng mắt lên, “Dương tiên sinh, đứa nhỏ trong bụng Dương tiểu thư là vô tội, chính nó cũng không có quyền lựa chọn cha mẹ sinh ra, nếu được..... hãy giữ nó lại.”

“..... Là đứa nhỏ của Vũ Khanh, cũng chính là cháu trai của tôi.” Thân hình cao lớn hơi cúi xuống, “Tôi sẽ chiều cổ tốt cả hai.....”

Bóng lưng Dương tiên sinh, thoát nhìn giống một ông lão tràn ngập bi thương mà cô độc.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Không bao lâu, Dương Vũ Khanh bị khởi tố tội danh nhẹ, lấy được án hoãn thi hành hình phạt. Bởi vì Dương tiên sinh ra mặt trấn áp cùng lực ảnh hưởng Duệ Minh, truyền thông khó được từ bi nhẹ nhàng buông tha Dương Vũ Khanh .

Sau đó, Dương Vũ Khanh vào trại an dưỡng, nghe nói đứa nhỏ không giữ được, cô ấy luôn miệng nói không cần đứa nhỏ , sau đó phát sinh bệnh trầm cảm trầm trọng .

Dương tiên sinh muốn dành nhiều thời gian ở bên cạnh Dương Vũ Khanh, từ bỏ hết thầy sự nghiệp, chuyên tâm chăm sóc con gái.

Duệ Minh còn không biết , sau khi sinh Ngọc Hàn còn suy yếu, từng nhiều lần lặng lẽ đến thăm họ. Trong lúc mọi người lãng quên cha con Dương gia, chỉ còn lại cô gái nhỏ vẫn lưu ý tình hình bọn họ.

Cuối cùng chịu đủ kinh hãi đứa nhỏ được giữ lại, Ngọc Hàn nằm trên giường hơn năm tháng, mới xem như đứa nhỏ an toàn . Thời kì mang thai trải qua nhiều lần hành hạ ,quá trình sinh đẻ phi thường lâu, cô suy yếu chịu khổ, cũng không đồng ý bất luận người nào thông báo Duệ Minh đang bận rộn công tác ở nước ngoài .

Cô mặc niệm đây là số mệnh vợ của chính trị gia. Mọi thống khổ đều có thể chịu được..... Ngẫm lại Dương Vũ Khanh kết cục bi thảm, ngay cả mặt đứa nhỏ cũng không thấy, mà cô có cơ hội nhìn thấy đứa nhỏ của mình .....

Chỉ cần cố gắng một chút.....một chút .....

Đau nhức liên tiếp giày vò, cô cơ hồ mất hết khí lực, ngửa đầu muốn khấn cầu thượng đế, lại không nghĩ ra được lời nào.

Em chính là tôn giáo của tôi , linh hồn của em chính là thần linh trong tôi, ...

Trong đầu hiện lên âm thanh Duệ Minh nói những lời này , vô cùng thành kính.

“Duệ Minh.....” Cô nhẹ nhàng la lên, cắn răng một cái, đem khí lực toàn thân trút ra, trong lúc mơ mơ màng màng, nghe được tiếng khóc vang dội.

“Là con gái.” Bác sĩ đem đứa nhỏ ôm đến bên cạnh cô.

Mồ hôi đầy người nhẹ nhàng ôm lấy con gái nhỏ khóc lớn không thôi, Ngọc Hàn chậm rãi lâm vào hôn mê, cảm thấy có người nhẹ nhàng vỗ về mặt cô, nước mắt ấm áp chạm vào gò má cô.

Là Duệ Minh. Hắn đã trở lại? Cô đột nhiên an tĩnh lại, cảm thấy chính mình có thể yên tâm ngủ một giấc thoải mái .

“Duệ Minh, là con gái.” Cô ôn nhu mỉm cười, mệt mỏi nhắm hai mắt.

Duệ Minh không biết chính mình vội vã muốn đi đâu.

Sân bay xa lạ, vội vàng vàng lên máy bay, lại phát hiện khoang máy bay rộng lớn, chỉ có một mình hắn.

Đúng rồi, hắn nhận được cuộc điện thoại thần bí, muốn hắn trở về, bởi vì Ngọc Hàn sắp sinh.

Hắn khẩn trương đến ngồi không được, lướt qua dãy ghế ngồi trống trơn , thẳng tắp tiến đến gõ cửa phòng cơ trưởng .

“Tiên sinh, ngài không cần khẩn trương.” Tiếp viên hàng không không biết từ chỗ nào đứng trước mặt hắn , mỉm cười nói, “Chúng ta sẽ đứng giờ đưa ngài đến bên cạnh phu nhân .”

“Không sao, cho hắn vào đi.” Cơ trưởng ha ha cười, “Lần đầu tiên làm cha nhất định rất khẩn trương.”

Vừa vào buồng lái cơ trưởng , nhìn thấy cơ trưởng đầu tóc bạc trắng , rất giống cha sứ hóa thân thành.

“Ghế ngồi cạnh vừa đứng không có người, cậu muốn ngồi bên cạnh sao?” Cơ trưởng nhiệt tình tiếp đón hắn, “Ngồi xuống đi. Cậu rất nhanh có thể gặp gia đình .”

“..... Cơ trưởng tiên sinh..... Người có anh em song sinh không?” Duệ Minh không thể hiểu nổi nhìn hần.

“Nha, ha ha.....” Cơ trưởng cất tiếng cười sang sảng , “Anh em bọn ta đều rất giống nhau, cậu hần đã gặp anh em trong bọn ta rồi ?”

Tiếp viên hàng không nhắc nhở hần cài dây an toàn, hần thoáng nhìn huy hiệu của nữ tiếp viên hàng không .....

Rất giống một con gián sống động biến thành.

Mọi chuyện đang diễn ra, có chút không chân thực.

Nhưng hần chưa kịp suy nghĩ , Ngọc Hàn của hần sắp sinh đứa nhỏ , chiếm cứ toàn bộ tâm tư hần. “.....
Cơ trưởng tiên sinh, còn bao lâu mới đến Đài Bắc?”

“Nha, không phải đến rồi sao ?”

Quang cảnh Đài Bắc Quen thuộc ở trước mắt hần bày ra ánh sáng muôn màu mê ly , ban đêm đèn đuốc sáng rực như màu sắc rực rỡ long lanh của châu báu ngọc thạch.

Cảnh đêm chói lòa làm hần kinh hách.

Khoảng cách, máy bay đáp xuống tầng thượng cao nhất bệnh viện , cánh buồn cười xông ra che vũ lều.

“Đi nhanh về nhanh.” Cơ trưởng cười meo meo đối với hần vẫy vẫy tay, “Cậu không được quên, ở nước Mỹ còn có cuộc họp quan trọng. Tôi chờ cậu, nhìn vợ con con phải trở lại.”

Hần chạy trên hành lang dài trắng tinh, mở ra một cánh cửa, rốt cục nhìn thấy Ngọc Hàn mệt lả nằm ở trên giường sinh , đứa nhỏ của hần còn chưa có sinh ra.

Nhìn cô thống khổ vặn vẹo khuôn mặt, hần chỉ cảm thấy, chưa từng gặp quá như vậy xinh đẹp Ngọc Hàn, đó là một cô gái có dũng khí cực hạn.

“Chị nhỏ..... Ngọc Hàn.” Hần cầm chặt tay cô, “ Em chính là tôn giáo của tôi , linh hồn của em chính là thần linh trong tôi .....”

Ngọc Hàn mờ mịt nhìn hần chăm chú, kêu khẽ : “Duệ Minh.....” Dùng hết khí lực, rốt cục trong phòng sinh vang lên tiếng khóc non nớt cho thấy một sinh linh bé nhỏ chào đời

Đứa nhỏ của bọn họ.

Nước mắt của hần không kiềm được rơi xuống, dừng ở trên mặt Ngọc Hàn, một lần lại một lần vuốt ve khuôn mặt đau đớn của cô.

Ai nói đàn ông tiến vào phòng sinh đều ngất ? Khi vợ mình chịu thống khổ , hận không thể thay cô ấy nhận hết đau đớn, chẳng lẽ ngay cả bồi ở bên người cô ấy cũng không làm được?

Cô gái nhỏ vì đứa nhỏ của bọn họ, mới chịu loại đau khổ này.

“Duệ Minh,” Trải qua một hồi đau nhức , Ngọc Hàn vẫn mỉm cười vui vẻ, “Là con gái.” Lúc này mới một mỗi ngủ thiếp đi.

Ấn một nụ hôn xuống trán cô, hần làm sao cũng không nghĩ rời đi.

“Tiên sinh, đã đến giờ.” tiếp viên hàng không lúc này xuất quỷ nhập thần xuất hiện mỉm cười, “Mời ngài lên máy bay, chờ ngài hoàn thành xong mọi thứ bên đó, còn có 52 năm chung sống bên người nhà.”

“..... Cô là ai?” Ánh mắt của hần không rời được huy hiệu khắc hình con gián kia.

“Tôi họ Trương.” Cô cười đến vui vẻ, “Nhận được ơn cứu giúp của ngài, thật cao hứng vì ngài phục vụ.”

Nháy mắt hần trở lại khoang máy bay , ở giữa đặt ông già Noel cất tiếng cười sang sảng , cơ trưởng lái máy bay chao liệng vào đám mây, cách thành phố Đài Bắc xinh đẹp càng ngày càng xa.

“Đừng quên cảnh tượng này.” Cơ trưởng cười meo meo nói, “Làm cho nơi này trở nên phồn hoa thịnh vượng, là mục tiêu cả đời của cậu .”

“Hoan nghênh lên tàu hàng không Chương Lang. Mong ngài đừng quên, ngài đã từng nói , chúng sinh đều có quyền sinh tồn trên địa cầu, đừng quên hòa đồng chung sống.” Tiếp viên hàng không ngọt ngào mỉm cười.

“..... Hết thấy mọi thứ thế giới , cùng một nhịp thở, không có một sinh vật nào là không quan trọng .” Mặc đồng phục màu hổ phách, nam tiếp viên hàng không được chào hỏi, “Chỉ cần ngài nhớ kỹ ước nguyện ban đầu.”

Từ ngày này trở đi, hẩn quyết tâm theo chính khách, lột xác trên con đường hoạt động chính trị gia, chân chính mạnh mẽ tiến lên.

Cô cũng không được như ước nguyện cả đời làm bà chủ nhỏ, chị Chân Cầm trong độ tuổi tứ tuần bất ngờ rơi vào lưới tình , gặp được một người đàn ông Hoa Kiều về nước theo đuổi , Duệ Minh tổn thất một trợ thủ đắc lực, cô đành phải nhịn đau buồn xuống hai đứa nhỏ, dứt khoát san sẻ gánh nặng giúp chồng, trở thành thư ký của hắn. Vốn là miễn cưỡng nhận nhiệm vụ đợi tìm người thích hợp thay thế, dần dần, Duệ Minh không cho cô rời chức vị, cũng càng ngày không xa được cô, mặc kệ là sự nghiệp hay là gia đình, mặc kệ là tình cảm hay là lý trí.

Năm tháng gột rửa về hồn nhiên trong tâm hồn cô, cô cùng Duệ Minh gặp được rất nhiều kinh đào hải lãng (sóng to gió lớn) , sau cùng rèn luyện được tính kiên cường mà mềm dẻo, xuất hiện những trường hợp công khai gặp gỡ các quan chức cấp cao, cô lẳng lặng toả hào quang như viên trân châu được mài dũa sáng bóng

Cô có tài xế riêng , đầu bếp cùng nữ giúp việc, nhưng là chỉ huy nữ giúp việc bố trí đồ đạc trong nhà, tự chọn thực đơn đưa cho đầu bếp, trong lòng cô không phải không có tiếc nuối. Chỉ cần có thời gian, cô đều tận lực lái xe đưa bọn nhỏ đến trường , bởi vì cô quý trọng từng giờ từng khắc ở chung cùng bọn nhỏ .

Con đường này là chính cô lựa chọn, có lẽ không giống mong muốn ban đầu của mình, nhưng cô không hối hận .....

Một nhà bọn họ bình an sống sót sau kiếp nạn, mà cô còn có cơ hội dùng ánh mắt ái mộ yêu thương ngắm nhìn người cô yêu nhất, cũng đã thỏa mãn.

Đại nạn nhiều năm trước, để cho cô học được cách “ Sống” mà không sợ hãi.

Cũng không quá coi trọng ông xã thị trưởng của mình có thể ứng cử thành công chức tổng thống hay không , cô chỉ biết một điều, nếu có ngày đó , cô sẽ tự tin hiên ngang đứng phía sau chồng mình, cùng anh kề vai chiến đấu.

Vì bảo vệ người nhà của mình, cô sẽ kiên cường đối mặt lần áp mọi sợ hãi

“Đang nghĩ gì ? Chị nhỏ ?” Làm xong công vụ, Duệ Minh lặng lẽ ở bên tai cô nhẹ nhàng hỏi, nhiều năm làm vợ chồng, cô vẫn bởi vì thanh âm trầm thấp thuần hậu của hắn làm mặt đỏ tim đập.

Chị nhỏ. Kết hôn lâu như vậy, hắn luôn gọi cô bằng biệt danh này.

“ Muốn người ta cả đời làm chị nhỏ, rốt cuộc phải làm tới khi nào?” Cô nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi Duệ Minh

“Ai, không còn cách nào.” Hắn bắt được tay Ngọc Hàn , hai bàn tay mềm mại mảnh khảnh, vết chai do bận rộn không ngừng mà thành, “Ai kêu anh yêu em hồi nhỏ luôn quan tâm bảo vệ anh ? Chị nhỏ, nhưng là phải làm thật lâu thật lâu, vĩnh viễn không thể giải trừ .....” Hắn nhẹ nhàng đóng cửa phòng làm việc .

Mặc kệ thế giới bên ngoài hỗn loạn phức tạp thế nào, trong phòng bọn họ quấn quýt ôm lấy nhau, cảm thụ những giây phút yên bình hạnh phúc thuộc về bọn họ .

Theo quãng đường hai đứa trẻ vô ưu vô lo ,hai trái tim mang tâm hồn ngây thơ hồn nhiên, đến thời thanh xuân đều tự vụ hồi, sau khi trưởng thành trải qua đủ loại đau khổ, tình yêu của bọn họ giao hòa giữa tình thân cùng tình bạn, ngũ vị tạp trần lại ngọt ngào.

Ai, không có biện pháp, nơi nào tìm được quãng hồi ức đẹp để đó ? Hắn vẫn chị nhỏ. Cho dù tóc bạc da mồi , răng rụng mắt mờ, ở trong cảm nhận của hắn, mãi là chị nhỏ ôn nhu xinh đẹp nhất .

“Luôn luôn” Có bao nhiêu dài ? “Vĩnh viễn” Có bao nhiêu lâu? Ai cũng không dám xác định.

Thế nhưng một giờ tiếp theo một giờ, một ngày tiếp theo một ngày, có lẽ, vĩnh hằng sẽ không quá xa.

Hắn yêu chị nhỏ, mà vĩnh hằng, không xa lắm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giu-chat-chi-gai>